

NÅGOT OM
KATOLSK
KARISMATISK
FÖRNYELSE
I SVERIGE

1972-2007

Lillemor Hallin

NÅGOT OM KATOLSK KARISMATISK FÖRNYELSE I SVERIGE 1972—2007

Lillemor Hallin 2017

Distribution genom Isidor Nätverk och Data info@isidor.se

ISBN 978-91-639-5601-0

Formgivare av omslag: Lillemor Hallin

Layout: Bengt Malmgren

BAKGRUND	7
1972. DEN ALLRA FÖRSTA BÖRJAN. VÅR FRUS FÖRSAMLING, TÄBY	8
DOM KALLAR OSS KARISMATISKA. VAD ÄR DET? — VI UPPTÄCKER ATT DET FINNS FLER— VAD ÄR DET SOM ÄR BRA MED EN BÖNEGRUPP DÅ? — NORGE TAR LEDNINGEN I SKANDINAVIEN – DEN FÖRSTA SKANDINAVISKA KONFERENSEN: VÄXA UPP TILL KRISTUS	
1987. NU KOM VI IGÅNG PÅ ALLVAR	12
AKKS BILDAS — KONFERENSER – LEDARDAGAR — KARDINAL SUENENS: ANDLIG FÖRNYELSE OCH EVANGELISATION HÖR SAMMAN – VAD ÄR LIV I ANDEN-SEMINARER?	
1990. EVANGELISATION OCH EKUMENIK	16
EVANGELISATION 2000 PÅ VÄG – PRÄSTRETRÄTT: KALLAD ATT EVANGELISERA – P TOM FORREST: GÅ UT -VAR MINA VITTNEN – P CLYDE RAUSCH: VAD SÄGER KYRKAN? PROF. HARALD RIESENFELD: BIBELSKOLA CHARLES WHITEHEAD OCH MICHAEL HARPER: EKUMENISK KONFERENS P MANUEL CASANOVA: EVANGELISATION 2000 TILL SVERIGE – TILL LETTLAND PÅ VINST OCH FÖRLUST- P RANIERO CANTALAMESSA: EKUMENISK KONFERENS	
1994. BÖN, FÖRBÖN, HELANDE BÖN	23
EN BÖNDAG – KYRKANS LEDNING OCH FÖRNYELSEN – AKKS' EVANGELISATIONS- PROGRAM – SR NANCY KELLAR OM BÖN – VAD INNEBÄR BÖN FÖR HELANDE? – SR BRIEGE McKENNA OCH F KEVIN SCALLON OM HELANDE – SILOA OCH KANA	
1997. MER EKUMENIK	30
KONFERENS: BYGG BROAR, RIV NER MURAR – ECC – ICCOWE – SR NANCY KELLAR – DET KOM ETT BREV FRÅN LETTLAND	
BÖNEGRUPPER	32
HAGSÄTRA – VITTNESBÖRD – LIDINGÖ – TÄBY – DOMKYRKAN – ENGELSK - SPRÅKIGA GRUPPEN – DANSK GRUPP – GRUPP MED SPECIELLT ANSVAR – GRUPP PÅ LÄRARSEMINARIUM – GRUPP FÖR PRÄSTER OCH PASTORER	
2000. UTVIDGAD EVANGELISATION	41
EVANGELISATION GENOM CELLGRUPPER – EVANGELISATION I VARDAGS- LIVET – LETTLAND I BLICKPUNKTEN – SOPPKÖKET PÅ SERGELS TORG – P DAMIAN EZE PRESENTERAR SIG	

2002. EUROPA BEHÖVER DEN HELIGE ANDE	49
<p>KURS I SJÄLAVÅRD FÖR RYSKA PASTORSPAR – KONFERENS MED MICHELLE MORAN, LEDARE FÖR ENGLANDS STÖRSTA KATOLSKA EVANGELISATIONS-SKOLA – RETRÄTT MED SR MARGARITHA VALAPPILA OCH P JOSEPH VADDAKEL: JAG SKA GE ER ETT NYTT HJÄRTA OCH EN NY ANDE – PILGRIMSFÄRD TILL CZESTOCHOWA, AUSCHWITZ OCH DEN GUDOMLIGA BARMHÄRTIGHETENS BASILIKA</p>	
2003. KOM HELIGE ANDE TILL VÅRT STIFT	55
<p>JUBILEUMSLITANIA TILL PINGSTEN 2003 – KATOLSKA FÖRNYELSERÖRELSER I SAMVERKAN – EVANGELISATION I DEN HELIGE ANDES KRAFT – RETRÄTT MED SR MARGARITHA VALAPPILA OCH P SAMUEL VIDOVIC: DITT ORD, HERRE, BOTAR ALLT</p>	
VAD INNEBÄR KATOLSK KARISMATISK FÖRNYELSE?.....	57
<p>CHARLES WHITEHEAD</p>	
SVERIGE: OM EVANGELISATION OCH EKUMENIK	59
<p>BISKOP ANDERS ARBORELIUS EVANGELISATION OCH EKUMENIK INOM FÖRNYELSEN I SVERIGE BYGGA ÅT GUD OCH MÄNNISKOR – GLIMTAR FRÅN LETTLAND</p>	
2004. FÖRNYELSEN OCH VÄRLDEN	65
<p>DEN BRINNANDE BUSKEN: FÖRNYAD KALLELSE TILL BÖN FÖR KYRKAN OCH VÄRLDEN— KARISMATISKT SAMARBETE FÖR EUROPAS FRAMTID — DEN LIDANDE KYRKAN</p>	
MER OM HELANDE	70
<p>BR RÉMI SCHAPPACHER OM HELANDE PÅ RÖGLE KLOSTER – 2005. RETRÄTT LEDD AV F JOSEPH BILL FRÅN INDIEN: "INRE OCH YTTRE HELANDE"</p>	
2005. BÖN OCH EVANGELISATION	71
<p>AKKS INBJUDER TILL PINGSTVIGILIA I DOMKYRKAN: BÖN FÖR KYRKANS FÖRNYELSE I DEN HELIGE ANDE, DE KRISTNAS ENHET, NY EVANGELISATION, DE KRISTNAS ENGAGEMANG I SAMHÄLLET, EN KÄRLEKENS CIVILISATION. DET EUKARISTISKA ÅRET AVSLUTADES 29 - 30 OKTOBER I DOMKYRKAN MED MÄSSA TILLSAMMANS MED BISKOP ANDERS OCH TILLBEDJAN HELA NATTEN 2006. SR NANCY KELLAR: INSPIRATIONS DAGAR FÖR DEM SOM LEVER I STÄNDIG BÖN FÖR ÅKTENSKAP OCH FAMILJ — EVANGELISATION ÄR EN PROCESS</p>	
2006.....	73
<p>100 ÅR EFTER ASUZA STREET – PROJEKTET LEVANDE VATTEN I LETTLAND</p>	
VARFÖR BEHÖVS DEN KARISMATISKA FÖRNYELSEN?.....	75
<p>P RANIERO CANTALAMESSA</p>	
2007. EUROPAS FÖRNYELSE FIRADE 40-ÅRSJUBILEUM I WARSZAWA	81
<p>FINLANDS FÖRSTA KARISMATISKA SAMLING</p>	
EN PIONJÄRS REFLEKTIONER	84
<p>F TOM FORREST OM DEN HELIGE ANDES GÅVOR OCH FRUKTER</p>	

ÅRSSKIFTET 2007/2008. AKKS BLIR KKS	86	
(Katolsk Karismatisk förnyelse i Sverige)		
LILLEMOR HALLIN AVGÅR SOM ORDFÖRANDE VID ÅRSSKIFTET 2007/2008. NY ORDFÖRANDE BLIR DIAKON PANCHO CHIN A LOI. DIAKON PANCHO CHIN A LOI PRESENTERAR SIG. LILLEMOR HALLIN TAR AVSKED.		
2017. 10 ÅR SENARE	88	
VAD HAR DEN KARISMATISKA FÖRNYELSEN ATT GE TILL KYRKAN?		88
LILLEMOR HALLIN		
TACKBÖN	89	

Kontakt:

Lillemor Hallin: lillemor.m.hallin@ownit.nu

Hemsida med mera länkat material och bilder: isidor.se/karismatiskfornyelse/dokument/akkshistorik.aspx

KATOLSK KARISMATISK FÖRNYELSE I SVERIGE

BAKGRUND

I början av 1900-talet fanns en stark längtan efter andlig väckelse i delar av kristenheten. Enkla, ”vanliga” människor samlades i bön om att de kristna skulle återfå den tro och den styrka som Kyrkan hade från begynnelsen. Och en dag, år 1903, föll den Helige Ande över en liten protestantisk bibelskola i Topeka, Kansas, i USA. Men många kristna blev chockade och förargade över att medkristna plötsligt, i vår tid, uppträdde som människorna i Bibeln, att de talade i tungor, helade sjuka och utförde underverk. Det blev alltså ingen succé från början. De som tagit emot den Helige Ande på detta radikala sätt var ofta tvungna att lämna sina församlingar och starta egna. Så kom Pingströrelsen till.

Det gick flera decennier innan nästa steg togs. Under 1950-talet började den Helige Ande nå in i den protestantiska världen. 1960 tog den kände och framgångsrike kyrkoherden Dennis Bennett i USA emot dopet i den Helige Ande. Det blev för mycket för församlingen, så han måste lämna den. Men i och med att detta blev allmänt känt började dopet i Anden att snabbt sprida sig i de protestantiska samfundet.

Påve Johannes XXIII inledde Andra Vatikankonciliet med en bön om att Gud skulle sända sin Ande över Kyrkan så att under och tecken åter skulle ske som i Kyrkans början. Den katolska karismatiska förnyelsen började bland lärare och studenter vid universitetet i Pittsburgh, USA, 1967. Och samma år skedde samma sak bland de Messiastroende (Jesus-troende) judarna.

Över små grupper av enkla människor som längtade efter en djupare gudsrelation började den Helige Ande helt enkelt falla på samma sätt som vid den första pingsten (se Apostlagärningarna, kapitel 2). Det var ett Guds handlande. Ingen människa var inblandad, ingen mänsklig pionjär finns att peka på. I början förstod många inte vad det var frågan om. Men Anden spred sig som en brand över världen. Redan på 1990-talet räknade man med att 120 miljoner katoliker blivit ”döpta i Helig Ande”. Nu har man för länge sedan tappat räkningen.

Denna utveckling pågår i hela kristenheten idag, inom de flesta kyrkor och samfund, även om Anden drar sig tillbaka ibland, som till exempel just nu i västvärlden. Man talar om ”en ny pingst”. I Katolska kyrkan har man välkomnat denna nya pingst som berikar Kyrkan på många sätt. Man har en välutvecklad ledning över utvecklingen i hela världen – även om det är den Helige Ande som styr det hela. I Sverige blev vi lika överraskade som alla andra. Detta kompendium vill ge en liten bild av hur det började här hos oss och hur vi utvecklat gåvan den Helige Ande i samverkan med den övriga världen. Anden för samman människor till bön... och då händer det.

1972. DEN ALLRA FÖRSTA BÖRJAN

VÅR FRUS FÖRSAMLING I TÄBY

1972 vände sig några personer till kyrkoherde Clyde Rausch OMI i Vår Frus Katolska församling i Täby för att de önskade en djupare gudsrelation.

1973 startade en grupp med alla våra tre präster: p Clyde Rausch, p James (Jim) Meysenburg, p Kasper Deis och några lekmän. Man läste Bibeln, sjöng ur den tidens psalmböcker, stencilerade av pater Bulloni på kyrkans vind i Gävle ("Bullens böcker"), samtalade om andliga ting och läste böner innantill.

En dag fick jag en bok av en av mina studenter: Agnes Sanford, Andens helande gåvor. Agnes Sanford var en av USA:s pionjärer i bön för helande vid början av 1900-talet. Kerstin Jonsson och jag hade just bildat en liten kommunitet i församlingen och vi högläste boken hemma. Den handlade om hur man ber om människors helande så som Jesus lärde sina lärjungar. Vi var förundrade.

En kort tid senare låg Kerstins syster döende i cancer. Kerstin gick tillsammans med sin ungdoms studentpräst och bad för systemens helande. Hon blev frisk. Docenten skrev i journalen: "En högre makt ingrep. Patienten tillfrisknade." – Snart låg en man i vår bönegrupp totalförslamad på sjukhus. Pater Clyde gick och bad för honom. Mannen rusade upp ur sängen och sprang hela korridoren fram. "Mirakulöst botad" stod det i journalen. Han blev genast hemskickad.

DOM KALLAR OSS "KARISMATISKA." VAD ÄR DET?

Vi tycktes ha en kallelse. Folk strömmade till från alla håll och bönegruppen bara växte. En dag kom ett äldre par. De sa glatt: "Så roligt att träffa karismatiska katoliker." – "Att, hursa?" sa vi förvånat. – "Ja, ni tror ju på den Helige Ande." – "Självklart", sa vi. – "Ja, men då är ni ju karismatiker." – "Nej då. Vi har aldrig hört talas om något sånt." – "Men då måste ni följa med oss och träffa er ledare, kardinal Suenens." – "Va! – nej det behövs inte."

VI UPPTÄCKER ATT DET FINNS FLER

1975 på sommaren for Kerstin Jonsson och jag till vår första karismatiska konferens – i London, arrangerad av Fountain Trust. Det var fantastiskt, gudsnärvaron, jublet... Konferensen var anglikansk och leddes av den kände prästen Michael Harper, men en av talarna var katolsk – Francis MacNutt. Han ledde ett seminarium på fyra - fem dagar om bön för helande, där vi deltog. Väl hemma igen startade vi, med p Clyde och ytterligare två personer, en liknande kurs i församlingen. Vi fortsatte sedan med tio Birgittasystrar. Därefter lämnade p Clyde över till oss två att starta en skola. I flera år tränade vi människor att be för sjuka – över 100 personer – präster, pastorer, nunnor, diakoner och lekfolk från alla kyrkor i Danderyd och Täby med omnejd. Våra präster var alltid med och stödde oss. Samtidigt kom både prästerna och vi med i den ekumeniska själavårdsrörelse som idag kallas Helhet genom Kristus. Där fick vi också tillsammans växa i vår kallelse att be om läkedom för människor.

1976 Men det gamla paret som ville ha med oss till kardinal Suenens, gav inte upp. De hette Siv och Robert Pellén och var målmedvetna pingstvännen. 1976 drog de iväg p Jim, Kerstin

och mig till prästseminariet i Malines, Bryssel, där kardinalen ledde sitt årliga veckolånga seminarium om den karismatiska förnyelsen med 35 protestanter ur alla samfund och 35 katoliker. Kardinalen själv ledde det hela. Professorn vid det tyska katolska prästseminariet i Paderborn, Heribert Mühlen, och pastor Arnold Bittlinger, ledare för den protestantiska förnyelsen i Tyskland, undervisade tillsammans om livet i Anden. Kardinalen och andra specialister behandlade olika ämnen, t ex Andens gåvor och frukter och Maria. Det var en upplevelse att få vara en hel vecka tillsammans med en Kyrkans man som så naturligt talade om och själv utövade Andens gåvor.

1977 genomförde vi **det första Liv i Anden-seminariet** i vår egen församling utifrån Mühlens bok *A Charismatic Theology* på 360 sidor. Tolv personer deltog. Sex översatte hela boken och turades om att undervisa. Gruppen växte, övergick till spontan bön, lovsång och mycket helande (en blind fick sin syn, en döv hörde, osv) och gav upphov till flera grupper.

VAD ÄR DET SOM ÄR BRA MED EN BÖNEGRUPP DÅ?

Kan vi inte lika gärna ha vår lilla privata relation med Jesus? Eller Gud eller vad man vill kalla honom? Jo, den ska man också ha. Men Jesus kom inte till världen för att skapa fromma, enskilda, privatreligiösa människor utan för att bygga upp ett rike där kärlek och glädje flödar mellan medborgarna. Eller en kropp, kan man också säga, där Jesus är huvudet, där alla lyser av Andens frukter och där den Helige Andes gåvor flödar som ett blodomlopp mellan kroppens olika delar. Vi har kommit till världen för att lära oss att älska och bygga upp varandra och Kyrkan, och till det har vi fått Andens frukter och gåvor.

Den sommaren beslöt Kerstin Jonsson, vår väninna Kerstin Magnusson och jag att delta i en presbyteriansk karismatisk konferens i St. Andrews i Skottland (Både Kerstin J och Kerstin M var då protestanter). Även den var fantastisk. Och där väntade oss en stor överraskning: huvudtalaren var den mycket omtalade amerikanske, anglikanske prästen Dennis Bennett, den förste officiellt kände andedöpta protestanten (1960) genom vilken den karismatiska förnyelsen snabbt tog fart i hela den protestantiska världen. Och inte nog med det. Bennett blev så intresserad av just oss från Sverige, att vi fyra åt lunch tillsammans varje dag och vi fick djupa inblickar i den Helige Andes verkan i världen.

1978 reste p Jim och ytterligare fem från Vår Frus församling och övriga vänkrets till den katolska karismatiska konferensen i Dublin på Irland, ”YOU SHALL BE MY WITNESSES”. Det var den mest enastående konferens vi någonsin deltagit i, med kardinal Suenens som ledare. Efteråt hyrde vi två bilar, for runt det vackra Irland i en vecka, firade mässan varje dag ute i naturen och övernattade i bondgårdar.

1979 for 10 personer – våra församlingsmedlemmar och några andra vänner – åter till en ekumenisk karismatisk konferens i London, arrangerad av Fountain Trust och ledd av Michael Harper. Därefter tillbringade vi en vecka i England, besökte kommuniteter, andra karismatiska miljöer och deltog dessutom i ett Mariapoli inom Focolarerörelsen. Kerstin Jonsson och jag hade i flera år varit en del av den första svenska volontärkärnan där, innan vi greps av den karismatiska förnyelsen.

NORGE TAR LEDNINGEN I SKANDINAVIEN

1981 inbjöd John Golding på stiftsgården Mariaholm i Norge till ett första katolskt skandinaviskt karismatiskt möte. Vi var präster, ordenssystrar och lekfolk från hela Skandinavien, 38 personer, varav 11 från Sverige.

1983 inbjöd John åter in till Mariaholm i Norge. Vi var då 29 deltagare, varav 10 från Sverige. Vi skulle nu välja en nordisk ansvarsgrupp. Huvudansvarig för Danmark blev den danske generalvikarien f Lars Messerschmidt, för Norge John Golding och för Sverige, ve och fasa! blev det jag. Jag var helt oförberedd och försökte slippa. Men det var omöjligt. Florian Winter från Norge, invaldes också. Vi anmäldes till den karismatiska katolska förnyelsens centrum i Rom, ICCRO, International Catholic Charismatic Renewal Office. Kerstin Jonsson och jag deltog sedan i dess konferenser varje år, i regel i Rom, ibland någon annan stans (Paris, Bratislava, Czestochowa). Även andra från Sverige deltog av och till.

1984 reste Kerstin Jonsson och jag till vår första ledarkonferens i Rom, anordnad av ICCRO. Ytterligare några personer från Sverige, Norge och Danmark deltog.

DEN FÖRSTA SKANDINAVISKA KONFERENSEN

1985 började p Clyde Rausch och jag att förbereda en nordisk karismatisk konferens i Katolska domkyrkan i Stockholm. Biskop Brandenburg och domprost Johannes Koch var positiva. ”Så fint!” utropade domprosten entusiastiskt. ”Jag har ju matbestick för 150 personer!” De kom till användning! Kerstin Jonsson hjälpte oss och Bengt Malmgren blev vår kontaktperson till domkyrkan.

Den nordiska konferensen

”VÄXA UPP TILL KRISTUS”

gick av stapeln i Katolska domkyrkan i Stockholm

16-19 maj 1985

med 120 deltagare från hela Norden, varav 80 från Sverige.

Huvudtalare: ICCRO:s dåvarande ledare **P Fio Mascarenas SJ** från Indien.

- Förnyelsedagar hölls på Svenska kyrkans stiftsgård Breidagård utanför Uppsala med 19 deltagare.
- Två personer reste till Polen och studerade förnyelsen där. Den polska modellen med sommarläger inom OAS-rörelsen gav viss inspiration till det fortsatta arbetet i Sverige.
- Deltagarhäftet till Liv i Anden-seminarierna översattes och trycktes i stencilform (amerikanska modellen).

Samtidigt önskade allt fler få bön för helande. Våra tre präster samt Kerstin Jonsson, Eva Klust och jag ägnade mycket tid till detta. Människor från alla kyrkor och samfund kom resande från hela landet. Dessutom hade Kerstin och jag dragit in, tillsammans med vår goda

vän Kerstin Magnusson, i en mycket stor lägenhet i Danderyd och skapat ett hem för helande, enligt engelsk modell. Människor som behövde en ny start i livet fick bo där med oss så länge de behövde. En och annan stannade nästan ett år. Det var ett lyckat projekt som vi drev i flera år. Vår egen ekumeniska bönegrupp, som möttes i vårt hem, stödde oss i detta arbete. Det var underbart att se hur trasiga människors liv förvandlades genom samtal, förbön och enkel god gemenskap.

Men Kerstin Jonsson och jag var också mitt uppe i karriären. Det var dags att fatta beslut om vår egen livsväg! Vi bad och samtalade med varandra. ”Råkade” då se ett citat, kanske av Thomas av Aquino: ”På domens dag frågar inte Gud vad du har läst utan vad du har gjort.” Vi begrundade citatet. Klart! Vi lämnade karriären, följde kallelsen och arbetade därefter alltid deltid i våra yrken. Inkomsterna minskade, pensionerna blev små, men vi har aldrig lidit av detta.

Bön i vår boendegemenskap. Fr.v. Lillemor Hallin, Kerstin Jonsson, Margareta Enwall

Den skandinaviska gruppen samlad på Domus Pacis i Rom 1984. Fr v Florian Winter (no), nn (dk), Ada Winter (no), Per Waagö (Färöarna), nn (x), nn (dk) John Golding (no) Bengt Malmgren, Lillemor Hallin, Christina Agnani, Maria Malmgren.

1987. NU KOM VI IGÅNG PÅ ALLVAR

Av det nordiska samarbetet blev intet. John Golding blev svårt kroniskt sjuk och f Lars fick för mycket att göra. Vi stod ensamma. Men det hade bildats en liten intresserad, informell grupp kring oss som träffades då och då och vi beslöt nu att organisera oss i Sverige som man gjorde i den övriga världen. Varje land hade en ledargrupp, en National Service Committee (NSC). Vi beslöt att kalla oss **AKKS - Arbetsgruppen för Karismatisk förnyelse i Katolska kyrkan i Sverige.**

Ett långt namn, men det sa åtminstone vad det handlade om. Gruppens sammansättning blev följande:

Lillemor Hallin, Täby, ordf

Bengt Malmgren, Stockholm, sekr

Maria Lindkvist, Stockholm, kassör

Kerstin Jonsson, Täby, ledamot

Christina Agnani, Dalby, ledamot

Lorenzo Agnani, Dalby, ledamot och musiker

Christina Peterson, Göteborg, ledamot

Rose Marie Borelius, Göteborg, ledamot

P Clyde Rausch, numera kyrkoherde i Luleå, ställde sig till förfogande som andlig ledare.

Därefter ledde oss Guds önsknings och människors behov in i uppgift efter uppgift. Vi behövde aldrig undra över vad som borde göras:

- AKKS arrangerade temaveckan Levande stenar på Marielund 10 -15 aug som introduktion till den karismatiska förnyelsen. 60 personer deltog.
- Träffar för bönegrupsledare och blivande sådana inleddes i Stor-Stockholm.
- Vi började leda kurser, Liv i Anden-seminarier och kurser i bön för helande, både i katolska och ekumeniska sammanhang.
- Francis A Sullivans bok Pingströrelse och karismatisk förnyelse översattes till svenska av Bengt Malmgren och gavs ut på Katolska Bokförlaget.
- En liten preliminär instruktionsbok för katolska karismatiska bönegrupper, Låt oss be tillsammans, sammanställdes av Lillemor Hallin och Kerstin Jonsson.
- 13 personer, varav 12 lekmän och en ordenssyster, sändes till ICCRO:s ledarkonferens i Rom.

Övrigt:

P Karl Liesner SJ kom varje år från Hamburg till Stockholm på inbjudan av Francisca Balingit och hennes bönegrupp, startad 1975, och ledde en mindre konferens.

P Francis Little OSB bodde tidvis hos Oblatprästerna i Täby och ledde några engelsktalande karismatiska möten i Stockholmsområdet.

”BRINNANDE HJÄRTAN –

DEN HELIGE ANDES KRAFT I VARDAGSLIVET”

Gemenskapsdagar leddes av P Per Waagö OMI, kyrkoherde i Torshavn, Färöarna, 29-31.1. 1988 på Röggle kloster utanför Lund.

1988 Kyrkoherde Per Waagö OMI från Färöarna besökte ofta Danmark och passade då på att komma över till Sverige och hjälpa oss. Här ledde han gemenskapsdagar på Röggle kloster:

Övriga händelser under 1988:

- Två träffar arrangerades för bönegruppsledare i Stor-Stockholm.
- Fyra personer inom AKKS deltog i en ekumenisk konferens om helande med pastor John Wimber från USA, grundare av Vineyard, i Göteborg.

Att få fram ledare är alltid ett problem. Ledarutbildningen ”Följ mig...”, arrangerades därför på Marielund. Styrelsemedlemmarna inom AKKS ledde kursen själva.

”FÖLJ MIG...”

**AKKS anordnade
Ledarutbildning på Stiftsgården Marielund
12-15 maj 1988**

1989 Den Helige Ande för människor samman till bön. Inom förnyelsen utvecklas olika typer av sammankomster för att främja bönegemenskap. Nationella konferenser riktar sig till det egna landet:

”KOM HELIGE ANDE”

AKKS’ första nationella konferens på Hagabergs folkhögskola

27.6 – 1.7. 1989 med 60 deltagare

Inte minst konferensens barnledare var strålande. Undervisade gjorde en rad av våra egna präster i Sverige: p Rayond Crochet OP, f Lars Messerschmidt (Danmark), p Rainer Carls SJ, p Frans-Eric Larson TOR samt flera lekmän. Biskop Willam Kenney firade mässan, ett antal lekmän ledde olika bönepass medan en grupp ungdomar hade hand om barnens eget program och Lorenzo Agnanis musik oavbrutet strömmade ut över hela anläggningen.

Övriga händelser under 1989:

- Fyra bönegrupper: domkyrkans, S:ta Eugenias internationella, Tåbys och Polska missionens, inbjöd i samverkan med AKKS till fem gemensamma mässor, en i S:ta Eugenia kyrka och fyra i domkyrkan. Celebrerande präster var p Clyde Rausch OMI och p Marc Dean OMI, Täby, p Czeslaw Nenikowski, Polska missionen, fader Vladimir Nikiforov, domkyrkan, p Frans-Eric Larson TOR, Göteborg och p Manuel Casanova SJ, Rom.
- Fyra samlingar för bönegrupsledare hölls.
- Ett Liv i Anden-seminarium startade i december. Beslöts att vi skulle ha ständigt pågående seminarier med Bengt Malmgren som huvudansvarig.
- I oktober deltog Daphne Hofsö, Kerstin Jonsson, Lillemor Hallin och Bengt Malmgren i en ledarkonferens i Rom arrangerad av ICCRO.
- Bengt Malmgren skrev informationsfoldern Katolsk karismatisk förnyelse, vad är det?
- AKKS utgav från och med 1989 ett enkelt nyhetsbrev med två nummer per år. Det kom så småningom att gå ut till 400 hushåll.
- Den svenskättade stjärnevangelisten Marilyn Kramar, ledare av USA:s största spansktalande evangelisationscentrum, besökte oss i september och undervisade bland annat i Katolska domkyrkan. Både mor- och farföräldrarna utvandrade från Sverige. Hon bor i Los Angeles, har egen TV-station, eget bokförlag, nästan egen stadion (dottern är gift med stadionchefen), som man fyller till bredden vid sin evangelisation ("Jesus-rallies"). Hon evangeliserar över hela spansktalande Amerika.
- En ekumenisk gudstjänst firades i Katarina kyrka, Stockholm, 23 okt. P Manuel Casanova SJ, som Kerstin Jonsson och jag lärt känna i Rom, blivande ledare för **EVANGELISATON 2000** i EUROPA, predikade. Biskop Brandenburg samt de svenskkyrkliga biskoparna Henrik Svenungsson och Jonas Jonsson deltog. Därpå följde samtal hemma hos kyrkoherde Stig Johnson med hustru om evangelisation.
- Mässa med inriktning på evangelisation firades 24 okt 1989 i domkyrkan. P Manuel Casanova SJ, predikade.

ANDLIG FÖRNYELSE OCH EVANGELISATION HÖR SAMMAN

”Utan Andens gåvor – ingen evangelisation” hade kardinal Suenens lärt Kerstin Jonsson och mig. Kyrkan har gjort en miss genom att i århundraden bara framhålla de heliggörande gåvor: vishet, insikt, klokhet, kraft, kunskap och gudsfruktan men undvika de gåvor som vi får för att bygga upp varandra och Kyrkan, de gåvor som nämns i Rom 12:8 ff och 1 Kor 12:4 ff. Alla får dem i dopet men få vet om detta och ännu mindre hur de ska använda dem. Så har Kyrkan förlorat en viktig del av sin identitet och sin kraft som Guds redskap i världen. Men nu är hon på väg att få sin styrka tillbaka.

VAD ÄR LIV I ANDEN-SEMINARIER?

Bengt Malmgren

Liv i Anden-seminarier är en kurs som genom åren har hjälpt många kristna till ett djupare andligt liv och till ett liv i den Helige Andes kraft. Seminarierna utgör en serie på sju möten med föredrag som handlar om den kristna trons grunder och hur man öppnar sig för Anden. De varvar undervisning med personliga vittnesbörd och bön. Efter ett inledande föredrag följer vid varje möte ett gruppsamtal.

Teman:

1. Guds kärlek 2. Frälsningen 3. Det nya livet 4. Att ta emot Guds gåva 5. Döpt i den Helige Ande 6. Att växa 7. Fortsatt överlåtelse till Kristus.

Under femte mötet finns tillfälle till förbön för var och en om att bli fylld av Anden, att ta emot "den Helige Andes dop". Andedopet innebär att vi medvetet tar emot de andliga nådegåvor som vi alla redan fått i vårt dop, att alla Guds gåvor i oss får liv. Vi erkänner hans Son Jesus Kristus som vår Herre och personlige Frälsare. Den Helige Ande, "Herren och livgivaren", som Fadern gav åt Kyrkan på Pingstdagen, utrustar oss och ger oss kraft att tjäna.

Liv i Anden-seminarierna har något att ge åt alla, oberoende av om man är helt oerfaren på trons väg eller om man varit kristen länge.

Marielund 1987, konferensen LEVANDE STENAR. T.v Kerstin Jonsson och Barbara Chudoba. Nedan: Maria Fischer, J Pjotr Mucha, Barbara Chudoba, Maria Malmgren

1990. EVANGELISATION OCH EKUMENIK

EVANGELISATION 2000 PÅ VÄG

1990: Redan 1987 hade en katolsk skola i evangelisation startat på Malta. Men hela det världsvida projektet **EVANGELISATION 2000** startade i Warszawa. Lillemor Hallin och Kerstin Jonsson utnämndes till huvudansvariga för verksamheten i Sverige. Vi slog ihop arbetet i AKKS med EVANGELISATION 2000. Hur skulle vi annars göra? Vi var ju så få.

AKKS gjorde detta år en ekonomisk kraftansträngning. Det planerades en världsvid reträtt i Vatikanen för präster: **”KALLAD ATT EVANGELISERA”**. Pengar samlades in och AKKS/EVANGELISATION 2000/Sverige kunde till slut bjuda nio katolska präster från Sverige på resa och allt. Vi lyckades också få med två präster från Svenska kyrkan på deras egen bekostnad.

Övriga händelser under 1990:

- AKKS ombildades och bestod nu av endast fyra personer för att kunna sammanträda lite oftare och billigare: Lillemor Hallin, ordf, Bengt Malmgren, v ordf, Benkt Stolpe, sekr och Kerstin Jonsson, kassör. Men våra kontaktpersoner gjorde stora insatser, Christina Agnani i Lund med bland annat mycket översättningsarbete, Christina Peterson i Göteborg som bl a skrev en fin korsvägsandakt och Lorenzo Agnani, oförglömlig som musiker vid alla våra evenemang.
- Bönegrupperna i Stor-Stockholm firade fem mässor tillsammans i Domkyrkan.
- En bönegrupp har tillkommit i Vallentuna. Dessutom finns ett antal ekumeniska grupper runtom i landet, där även katoliker är med, t ex i Lidingö. Mässorna har haft olika inriktning: lovsång och vittnesbörd, individuell förbön mm. Präster har varit p Clyde Rausch och p Marc Dean, Täby, f Czeslaw Nenikowski, Polska missionen och f Martin Pender, S:ta Eugenia församling.
- Bengt Malmgren ledde ett Liv i Anden-seminarium och fyra träffar för bönegruppsledare och andra intresserade. Man studerar videokassetter som vi fått från USA om hur man leder en bönegrupp.
- Översättningsarbeten gjordes av Christina Agnani m.fl: Barbaric, Slavko OFM: Fasta, Jungfru Marias förlag (Christina), Forrest, Tom CSSR: Bön för en ny evangelisation, Catholica (Benkt + Christina), Johannes Paulus II:s Encyklika om Maria. Catholica (Ingrid Ydén-Sandgren + Christina).

”GÅ UT – VAR MINA VITTNEN!”

9 – 12 maj 1991 Katolska domkyrkan

Huvudtalare: P Tom Forrest från USA,

ledare för rörelsen EVANGELISATION 2000 på världsnivå

1991: Vår andra nationella konferens, ”Gå ut – var mina vittnen!” genomfördes med p Tom Forrest C.Ss.R som huvudtalare. Han tog initiativet till EVANGELISATION 2000 och utnämndes därefter av påven till ledare för hela det världsvida projektet. Vi menade att i vårt,

katolskt sett, perifera land skulle vi alltid se till att man fick de allra, allra bästa lärarna. Och varifrån kom pengarna? Genom kollektor vid våra möten och konferenser och genom speciella upprop i vårt nyhetsbrev. Många hjälpte till, allra mest Skolsystrarna och St Josefsystrarna. Vi belastade aldrig Biskopsämbetet. Och kontakterna? Vi tog kontakt med alla de bästa ledare vi mötte på konferenser som vi deltog i, världen runt.

P Clyde Rausch OMI och bönegruppen i Täby inbjöd till sju undervisningskvällar under hösten i Vårfrukyrkan under rubriken

”Vad säger Kyrkan?” Teman var

- om Kyrkan (Lumen Gentium),
- om prästen,
- om Kyrkan (Gaudium et Spes),
- om uppenbarelsen (Verbum Dei),
- om ekumenik (Dekretet om ekumenik),
- om världens Återlösare (Redemptor Hominis),

AKKS arrangerade ”**KATOLSK BIBELSKOLA**” på stiftsgården Marielund, två helger med professor **Harald Riesenfeld** som ledare.

- om den Helige Ande (Dominum et vivificantem).
Varje kväll firades mässa följt av fika och undervisning.

Vi insåg att nivån på bibelkunskapen bland katoliker behöver höjas.

Kontakter med S:ta Clara kyrka började leda AKKS in i ett ekumeniskt samarbete.

”JESUS ÄR HERRE”.

Ekumenisk konferens 1–3 november 1991

i S:ta Clara kyrka, S:ta Eugenia kyrka, City Pingstkyrka och Centrumkyrkan i Sundbyberg:
Huvudtalare: **Charles Whitehead** (ordf för ICCRO) och **Michael Harper** (anglikansk präst, tidigare bl a ledare för Fountain Trusts karismatiska konferenser i London.)

Övriga händelser under 1991:

- EVANGELISATION 2000/Europa bjöd in till konferens i Rom för ledare inom evangelisationsarbetet. Sverige representerades av Kerstin Jonsson.
- Polska bönegruppen inbjöd till mässa i S:t Eriks sjukhuskapell.
- Domkyrkans bönegrupp anordnade lovsångsgudstjänst i Domkyrkan.
- Liv i Anden-seminarier pågick i Domkyrkan.
- Stor-Stockholms bönegruppsledare träffades en heldag i Vårfrukyrkan i Täby och två kvällar i Enskede hos familjen Malmgren för att samtala om evangelisation och ekumenik.

1992: AKKS utökades med Maria Fischer från polska bönegruppen. Övriga kvarstod i sina uppgifter. Även nya kontaktpersoner tillkom: Carl-Olov Sandberg, Västerås och Ann-Marie Breineder, Eskilstuna.

Fem katolska svensktalande bönegrupper finns nu i Stockholmsområdet: Täby, Domkyrkans, Polska missionens (polska och svenska), Internationella gruppen i S:ta Eugenia (engelska och svenska), samt gruppen i Vallentuna. Grupperna träffas var för sig, i regel en gång i veckan, för bön, sång och lovprisning, kort bibelstudium med samtal och vittnesbörd samt förbön för varandra och för världen. Uppgifter om ytterligare bönegrupper börjar strömma in från Malmö, Göteborg, Växjö (två) och Västerås. Dessutom finns till exempel i Skåne minst en grupp som har sina kontakter i Polen. Även Spanska missionen har sin förnyelse. Därtill kommer de ekumeniska med katolska deltagare eller ledare, t ex gruppen på Lidingö. Kanske finns det flera som vi ännu inte känner till.

EVANGELISATION 2000 TILL SVERIGE

P Manuel Casanova SJ, ledare för EVANGELISATION 2000/Europa, kom till Sverige och kallade ihop en nordisk grupp hos St Josefsystrarna på Värmdö för en konferens om evangelisation. Från Danmark kallades generalvikarie Lars Messerschmidt, Helga Steensen och Karen Schou-Pedersen, från Norge Henri Maatje och Regina van der Werf och från Sverige Lillemor Hallin och Kerstin Jonsson. Syftet var att bilda en nordisk evangelisationsgrupp, **SAE: Skandinaviska Arbetsgruppen för Evangelisation**. Vi beslöt att Danmark skulle ha ansvar för information om evangelisation i hela Norden, speciellt i Danmark. Norge skulle starta en nordisk kurs eller skola i evangelisation för ungdomar, något som aldrig lyckades, och Sverige skulle introducera evangelisation i Baltikum, i första hand i Lettland.

Lillemor Hallin hade då redan under många somrar rest runt i hela Östeuropa, utom Baltikum, med biblar, mediciner och annat som människor där behövde. Hon hade gärna fortsatt i Tjeckoslovakien, där hon hade mest kontakter. Men f Lars Messerschmidt var helt övertygad om att vi skulle börja i Baltikum. Och det visade sig vara rätt. Men att förena Danmark, Norge och Sverige i en gemensam nordisk evangelisationsgrupp, SAE, lyckades aldrig.

Församlingen San Eustorgio i Milano höll sitt första europeiska seminarium om evangelisation genom cellsystem. Lillemor Hallin deltog och fann det oerhört inspirerande. Dessa seminarier kom sedan att upprepas år efter år, alltid med deltagare från Sverige. De kom även så småningom att ingå i AKKS' evangelisationsprogram när detta kom till.

Övriga händelser under 1992:

- Flera samlingar för bönegruppsledare och blivande ledare började hållas varje år.
- Gemensamma storböнемöten för alla Stor-Stockholms bönegrupper tillkom.
- Gemensamma karismatiska mässor och lovsångsgudstjänster firades i våra olika katolska kyrkor och så småningom delvis även ekumeniskt, främst i S:ta Clara kyrka. I dessa gudstjänster lämnades plats för förböner från deltagarna i bänkarna, för sång i Anden, lyssnande till Guds röst under tystnad, ibland framförda som enkla profetior.
- Liv i Anden-seminarier hölls kontinuerligt – tidigare helt katolska, men från och med nu ofta i ekumenisk samverkan med S:ta Clara kyrka. Bengt Malmgren ledde.
- Ekumeniska Liv i Anden-seminarier hölls även i Kummelby kyrka (Svenska kyrkan), Sollentuna, under ledning av Kerstin Jonsson och Lillemor Hallin.
- Lillemor Hallins bok *Se Herrens härlighet* kom ut på Kornets förlag. Den handlar om hur bönen för helande startade i Vår Frus församling i Täby vid 1970-talets början.

1993. TILL LETTLAND PÅ VINST OCH FÖRLUST

Vi måste ju börja kontakten med Lettland på något vis. De baltiska länderna var fortfarande ganska okända för oss i väst. Omöjligt att komma åt adresser eller telefonnummer. Lillemor Hallin beslöt att först bara ta en endagstur med båten Estonia till Riga för att rekognosera. Hon berättar här om inledningen till arbetet där.

Hade fått en enda adress genom Caritas: Prästseminariet. Vi hittade ingen annan. I Rigas hamn satte jag mig i en risig öststatstaxi, väl medveten om vad som troligen skulle hända. Och det hände också... En maffig gangstertaxi fräste fram. En stor karl släpade ut mig och mitt bagage ur taxin och in i hans bil. Den stackars taxichauffören viskade: "Jag kan inget göra." Jag viskade tillbaka: "Jag vet." Jag hade mött gangsters förr men kom dock levande till prästseminariet och fick tala med rektorn p Andrejs Jerumanis om stöd till evangelisation. Han blev överlycklig och hämtade rektorn för Kateketinstitutet, Maneta Ansevica. Hon blev lika lycklig. Hon hade startat sitt institut underjordiskt under kommunismen vid 20 års ålder och hade nu cirka 400 elever. Vi planerade lite för framtida undervisning om evangelisation.

En seminarist beordrades sedan följa mig till ärkebiskop Janis Pujats, som också blev oerhört glad. "Men det här är ju precis vad vi behöver!" utropade han och slog ut med armarna av glädje. Vi samtalade om evangelisation. Han blev så förtjust att han absolut också ville visa mig sin nya mobiltelefon. Han kånkade in en stor och tung apparat. Jag tänkte på Kerstin. Visste att hon satt där hemma, inomhus, och bad utan uppehåll, inte vågade gå ut innan hon hade en aning om var jag befann mig. "Kan man ringa utomlands?" frågade jag försiktigt. "O ja, vart ska vi ringa?"- "Till Sverige?" Vi ringde hem till Kerstin. "Var är du?" ropade hon. "Hos ärkebiskopen." – "Va! Men då kan jag ju gå ut nu."

Sedan gick jag själv med en blyg kvinna, Ilse Kursa, till en katolsk förskola. Personalen där, utökad med några hantverkare som absolut ville se hur en västerländsk dam såg ut, önskade undervisning om den Helige Ande. På franska! (Det fanns bara en fransktalande tolk – Ilse Kursa). Det gick, fast ganska hackigt. Efter en stund började dock en av deltagarna tala i tungor. Anden gjorde verkligen sitt jobb! Jag hade fem timmar på mig i Riga från båtens ankomst till dess avgång, och hade hunnit med mer än jag någonsin kunnat drömma om.

Senare kom Kerstin Jonsson några gånger med mig till Riga, fader Martin Pender en gång och p Manuel Casanova en gång. Vi undervisade alla ett par hundra studenter. P Manuel undervisade prästkandidaterna och fader Martin besökte dessutom ett kvinnofängelse och tog emot bikt. Kerstin och jag hälsade på i ett blivande daghem. En tid senare bekostade AKKS att tre personer från England, med Michelle Moran i spetsen, kom till Riga och undervisade flera hundra studenter från Kateketinstitutet i praktisk evangelisation under några dagar, i två omgångar. Michelle Moran är ledare för Englands största evangelisationsskola och fram till i år (2017) dessutom ordf för ICCRS (f d ICCRO) i Rom. De lettiska studenterna var överlyckliga. Äntligen började de känna sitt värde. De räknade på fingrarna hur många västerlänningar de nu träffat i sitt liv: hela sju stycken!

Från Sverige hjälpte vi letterna ekonomiskt att också arrangera ett s k **Kana-läger** under sommaren, till stöd för familjerna. Det var så tydligt att det behövdes. Äktenskapen hade haft svåra påfrestningar under kommunisttiden. Pengarna samlade vi, som vanligt,

in genom kollekt och upprop i vårt nyhetsbrev. Kana-lägret leddes av personer från den franska komuniteten Chemin Neuf. De fortsatte efter detta att också stödja Lettland.

Kana-rörelsen skapades i komuniteten Chemin Neuf i Frankrike. Man bygger upp stödjande nätverk av äktenskap över hela världen. Ett lettiskt par, Elita och Paul Princis, som deltog i det första sommarlägret berättar:

”Den kommunistiska ideologin förstörde våra familjer under flera årtionden. Då som nu slutar 55-70% av alla äktenskap i skilsmässa. Varje försök att stärka familjen är oerhört viktigt. Kana-rörelsen bär en alldeles särskild frukt. Vi ser hur den Helige Ande handlar på ett underbart sätt i de äkta paren, och alla upplever det olika. Även vi har tagit emot helande, både som par och som enskilda personer. Innan vi kom till vår första reträtt hade vi problem i vårt dagliga liv som ibland kunde vara verkligt dramatiska, men dessa problem är idag fullkomligt borta. En icke troende person skulle kunna tro att vi behandlats av en psykoterapeut, men det var här vi mötte den store Psykoterapeuten - Gud själv. Vi har också fått vänner som delar våra värderingar, vi har lärt oss acceptera dem som har andra åsikter än vi och lärt oss att verkligen vara vänner, vilket inte alltid är så lätt. Men om det alltid vore lätt att älska så skulle det inte kosta någonting att komma till himlen.

En av Kana-rörelsens frukter som många gläder sig över är den gemensamma bönen. Den är, enligt vår mening, ett bevis på att Kristus själv är med och leder oss. Också respekten och känsligheten för varandra och den stora friheten i de små grupperna främjar den Helige Andes verk i människor, som får uppleva att de är värdefulla och älskade av Kristus, att det finns en källa att dricka ur för den törstige, att ingen är ensam – och att var och en också har vatten att ge till andra som behöver.”

Att arrangera en stor ekumenisk konferens

Hittills hade vi inte ordnat konferenser för fler än högst 120 personer. Inför vår första riktigt stora ekumeniska konferens i bl a S:ta Clara kyrka 1993 var även pastor Stanley Sjöberg med i ledningen. Både Stanley Sjöberg och S:ta Claras ledare Carl-Erik Sahlberg ville till varje pris få hit påven som huvudtalare. Det var ju omöjligt, men till vår glädje lyckades vi i alla fall få **p Raniero Cantalamessa OFMCap**, det påvliga hushållets egen predikant.

EKUMENISK KONFERENS

3 – 5 september 1993

P RANIERO CANTALAMESSA

Predikant för det påvliga hushållet

Biskop Hubertus Brandenburg medverkar.

Plats: Katolska domkyrkan i Stockholm och S:ta Clara kyrka.

Kerstin Jonsson och jag hade träffat honom tidigare. Detta var hans första besök i Sverige. Han hade aldrig umgåtts med protestanter och var otroligt nervös för att i något sammanhang oavsiktligt såra någon av dem. Men han gjorde succé och har sedan dess inbjudits in många gånger till vårt land och då ofta av protestanter.

P Raniero Cantalamessa framhåller alltid i sin undervisning att det är väsentligt att alla kristna får uppleva en personlig pingst i sina liv, precis som lärjungarna den första pingstdagen. Pingsterfarenheten, mottagandet av den Helige Ande, är det som ger liv och kraft åt vårt kristna liv.

Pater Raniero var länge verksam som professor vid universitetet i Milano, som språkman och teolog. I slutet av 70-talet blev han av en god vän inbjuden till karismatiska möten, som han inledningsvis var mycket skeptisk till. Han är nu en portalfigur inom Katolska kyrkan för den karismatiska förnyelsen och återkommer ofta i sin undervisning till hur viktigt det är att bejaka den Helige Andes liv och gåvor. För tjugofem år sedan började han ifrågasätta sitt liv som akademisk lärare och bestämde sig, efter samråd med sin prior, att sluta med detta. Han ville ägna sig åt förkunnelse. Strax därefter fick han erbjudandet av Johannes Paulus II att bli förkunnare i det påvliga hushållet, en tjänst som han fortfarande upprätthåller (år 2017). Sedan 1994 är p Raniero med i den dialog som pågår mellan katoliker och pingstvännen.)

För varje talare som vi inbjöd ordnade vi före konferensen en timmes träff med biskop Brandenburg. Lillemor Hallin deltog också i samtalet. Efter varje konferens bjöd hela AKKS både den aktuella talaren och biskopen på en måltid på restaurang Gröne Jägaren, där vi alla kunde samtala ostört tillsammans. Vi hoppades att biskopen på detta sätt skulle förstå vad vi arbetade med, att det var något som rörde hela Kyrkan och var av värde för henne. Men han hade tyvärr alltid stora svårigheter med att förstå detta.

Det gjorde att många präster var misstänksamma mot vårt arbete, vilket avspeglade sig också på lekfolket. Resultatet var att våra konferenser, och även våra kurser och andra evenemang, till största delen fylldes av protestanter från alla samfund. Inte minst OAS-rörelsens medlemmar i Svenska kyrkan kom i stora skaror. Många präster deltog, men ofta inte en enda katolsk. Vi insåg att en av våra uppgifter tydligen var att bygga broar till andra samfund, att presentera det bästa katolska för dem, att till vissa delar komplettera vår Kyrkas ansikte utåt och kanske också ge dem lite nya tankar och idéer. Flera av våra talare var chockerade över att inte en enda katolsk präst var närvarande, men så var vår verklighet.

Själv blev jag också ovänligt bemött av katoliker då och då. Det kan faktiskt hända än idag. Det har inte varit så mycket lättare att vara en radikalt troende katolik bland katoliker än att, som jag, växa upp från 1930-talet som ett ensamt katolskt barn i en fördomsfull protestantisk miljö. Man fick sina smällar.

Flera av våra inbjudna talare lade märke till dessa attityder med både sorg, förvåning och ibland viss vrede. Även de blev tyvärr taktlöst bemötta av en och annan katolsk präst, vilket var pinsamt med tanke på att de var kända och oerhört uppmärksammade över hela världen. I många fall var det ju en ära att lyckas få dem till vårt lilla perifera land och vår lilla katolska folkgrupp.

Strax efter vår konferens med P Cantalamessa i Stockholm följde en **RETRÄTT FÖR LEDARE** i **ASSISI**. Även där var P Raniero Cantalamessa huvudtalare. Från Sverige deltog Maria Fischer, Bengt Malmgren och Lillemor Hallin.

Övriga händelser 1993:

- Weekend om evangelisation anordnades på Sostrop slot i Danmark 12 – 14 mars. Generalvikarie Lars Messerschmidt från Köpenhamn och p Manuel Casanova SJ från Rom medverkade. F Benny Blumensaat deltog också – han som blev helad genom förbön under en av sin ungdoms alla fängelsevistelser och nu var katolsk präst i Danmark. Weekenden var öppen för alla! Flera från Sverige deltog.
- Liv i Anden-seminarier hölls.
- **ICCRO har under året blivit ICCRS (International Catholic Charismatic Renewal Services). Namnbytet beror på att organisationen fått nytt officiellt erkännande och ny status i Vatikanen.**

Kateketinstitutet Riga maj 1993. Planering för kurs i evangelisation. Fr.v. Marite (tolk) Fr Manuel Casanova SJ, ledare för Evangelisation 2000 Europa, Kerstin Jonsson, Maneta Ansevica, rektor för Kateketinstitutet.

Kateketinstitutet Riga, gruppfoto från en av evangelisationskurserna.

1994. BÖN, FÖRBÖN, HELANDE BÖN

1994: Sju bönelördagar arrangerades i Vårfrukyrkan i Täby för förnyelse och evangelisation. Böndagarna är naturligtvis viktiga i sig, men de är också pedagogiskt tänkta. Det finns många modeller och många uppgifter som kan fördelas. Detta möjliggör att flera får träning i lite av varje: i ledarskap, i att våga använda sin röst så att den hörs, i flera av Andens gåvor... Här nedan följer ett enkelt exempel på ingredienser som en sådan dag kan innehålla.

NÅGRA BÖNETYPER SOM KAN INGÅ I EN BÖNDAG – BEROENDE PÅ DEN AKTUELLA SITUATIONEN OCH BEHOVEN

TYP AV BÖN/ANDLIG VERKSAMHET?	VEM? HUR?
Inledning	Ledaren av dagen: välkomnar, berättar om temat
Sång och bön	Leds av en eller flera som kan både leda sång och gärna också få människor att våga sticka emellan här och där med korta böner för dagens tema
Rosenkrans (förslag: fem dekarer)	Någon som behöver enkel träning i att leda
Vittnesbörd eller uppbyggliga berättelser kring temat	Alla. En erfaren ledare (eller alla) kan gärna kommentera, så att vittnesbörden blir bättre och deltagarna växer.
Mitt livs vittnesbörd (träning i evangelisation)	Mitt liv före Kristus – mitt liv sedan jag mött Kristus. Berätta för varandra i en grupp.
Undervisning	Erfaren person eller någon som behöver träning
Tyst meditativ bön	Alla (ev kort inledning av erfaren person)
Förberedelse till bikt	Alla - gärna samtidigt som ovan. Man kan hjälpa varandra
Bikt	Präst
Mässa. Med t ex förböner av deltagarna i bänkarna, sång i anden (t ex vid förvandlingen), enkla profetior (t ex efter komunionen)	Präst
Modell bönegrupp	Gemensamt gruppsamtal med Herren i böneform. Uppmuntra de blyga! Lär de frimodiga att stå tillbaka!
Avslutning	Ledaren. T ex sång och bön.

Vilka böner man ska ha med och i vilken ordning de ska komma bestämmer man från gång till gång. Naturligtvis kan bönedagen innehålla ännu fler böneformer än de ovan nämnda, t ex

- överlåtelse till Kristus,
- överlåtelse till Maria,
- vesper,
- förnyelse av doplöften,
- bön om Helig Ande för alla oss som är samlade, för vår(a) församling(ar), för vår kyrka, för orten där vi befinner oss, för vårt land, för vår värld...,
- kraftfull bön i Anden, gärna med sång i Anden, t ex för något stort problem,
- enbart sång i Anden (tillsammans med alla dem som står inför Guds tron).

Glöm inte att fika ihop. Bra tillfälle till viktiga samtal!

KYRKANS LEDNING OCH FÖRNYELSEN

Andliga ledare som verkligen uppskattat och uppmuntrat förnyelsen är biskopar och präster i den engelsktalande världen. Här i Sverige har vi fått ta till oss deras uppmuntran. **Kardinal Mannings i Los Angeles** skrev redan 1983 till alla sina präster: "*Den karismatiska förnyelsen får högsta kyrkliga godkännande... Vi ber er att understödja den. Den har på ett kraftfullt sätt fört sina medlemmar till helgelse. Varje präst bör stödja och välsigna den.*"

1984 sammanställde de amerikanska biskoparna ett dokument om förnyelsen, **A Pastoral Statement on the Charismatic Renewal**. Där står bl a:

"Den karismatiska förnyelsen har bidragit till att lekmännen bättre förstått sin roll när det gäller Kyrkans uppdrag i världen... Den har märkbart bidragit till ett intensivare församlingsliv och givit många impulser i fråga om liturgi, musik, evangelisation, bibelläsning, bön, ungdomsarbete... Genom den karismatiska förnyelsen har många liv blivit vidrörda på en personlig nivå. De har genomgått en djup omvändelse och radikalt omorienterat sig mot Gud... Vi gläder oss särskilt åt att uppmuntra all strävan till helgelse och... till utvecklandet av tjänster som är till stöd och hjälp åt församlingen och som främjar ekumeniska band... Den karismatiska förnyelsen är en nåd för hela Kyrkan. Vi försäkrar dem som verkar i denna förnyelse om de amerikanska biskoparnas stöd och vi uppmuntrar dem i deras ansträngningar att förnya Kyrkans liv."

Som exempel på förnyelsens "sund undervisning och fostran" nämner de Liv i Anden-seminarierna: "*Vi vill uppmuntra dem som står bakom dessa program att inte tappa modet utan fortsätta med sin apostoliska tjänst*".

Blås liv i nådegåvan (Fanning the Flame)

1991 skrev tretton katolska teologer, varav flera var kyrkoherdar och präster, en liten skrift på 28 sidor, *Fanning the Flame* (Blås liv i nådegåvan), under ledning av K McDonnell OSB och professor Montague SM. Den utgavs på The Liturgical Press, Collegeville, Minnesota.

Skriften översattes till svenska 1994 av Christina Agnani och Bengt Malmgren.

Biskop Sam Jacobs i Alexandria, Louisiana skriver i företalet: "*Av föreliggande dokument och genom många andra studier står det klart att denna pingstens nåd, kallad dopet i den helige Ande, inte är förbehållen någon särskild rörelse utan tillhör hela Kyrkan. Detta är ingenting nytt. Det är i själva verket fråga om samma nåd som varit ämnad för Guds folk ända sedan den första pingstdagen i Jerusalem och genom hela Kyrkans historia.*"

Biskop Joseph C McKinney, Rockford, Michigan, skrev också ett företal. Citat från det: ”*Vi vill helhjärtat uppmuntra våra bröder biskoparna att på ett seriöst sätt ta sig an detta dokument och att dela ut det bland ledare i Kyrkan.*”

De tretton teologerna beskriver hur de kristna initiationssakramenten, dop, konfirmation och eukaristi praktiserades under kyrkans första sju århundraden och hur de andliga nådegåvorna då förväntades och tillhörde normal kyrklig praxis. Författarna framhåller att: ”*Dopet i den helige Ande är nyckeln till ett fullödigt kristet liv... I den tidiga kyrkan blev alla döpta i helig Ande när de togs in i församlingen... Dopet i den helige Ande hör inte hemma i något speciellt läger, vare sig liberalt eller konservativt. Det kan inte identifieras som en rörelse eller en bönestil, som en gudstjänsttyp eller något slags församlingstyp. Tvärtom, vi anser att dopet i den helige Ande hör till det kristna arv som ska ges vidare till alla dem som på ett sakramentalt sätt införlivas i Kyrkan.*”

Övriga händelser under 1994:

- engagerades Pancho Chin A Loi i styrelsen som musiker då Lorenzo Agnani slutat.
  - har Barbara Chudoba från polska missionen blivit ny kontaktperson. Hon har bildat en polsktalande bönegrupp. Hon medverkar även i Liv i Anden-seminarierna på både polska och svenska.
    - hölls fyra storbönemöten i domkyrkan.
    - ordnades en träff för Stor-Stockholms katolska bönegrupsledare.
    - översattes Kilian McDonnells OSB och George Montagues SM häfte Blås liv i nådegåvan till svenska av Christina Agnani och Bengt Malmgren.
    - arrangerades ekumeniska lovsångsgudstjänster i S:ta Clara kyrka varje månad.
    - bjöds 8 personer från Lettland av AKKS på två månaders utbildning i evangelisation i en skola i Polen.
    - har AKKS varit engagerat i en rad Liv i Anden-seminarier: i Katolska domkyrkan som ledare tillsammans med vänner från andra samfund, i Sollentuna (Svenska kyrkan) som stödpersoner med viss undervisning, i Järfälla (Katolska kyrkan) med viss undervisning, i Göteborg (Katolsk kyrkan) som inspiratörer.
- Vid alla seminarier, även bland icke-katoliker, används vårt katolska material. Vi har hört oss för överallt, och alla vill ha det katolska materialet, trots att man i USA producerat också ett protestantiskt!

1995

AKKS' evangelisationsprogram (evangelistutbildning) **fastslogs enligt följande:**

Kurs 1: Liv i Anden-seminarium.

Kurs 2: Kurs i bön för helande.

Kurs 3: Praktisk evangelisation (teoretisk och praktisk del. Teorin stod ledare i AKKS för. För de praktiska delarna stod fem ”specialister”: en diakonissa: gatuevangelisation, en distriktssköterska: evangelisation i hem, en RIA-chef: evangelisation av missbrukare, en katolsk fängelsepräst: evangelisation av kriminella, och en affärsman, ledare inom Full Gospel Business Men: evangelisation i affärlivet. Dessa undervisade samt gav deltagarna tillfälle att följa med dem i deras arbete.)

Kurs 4: evangelisation genom cellgrupper (man reste till någon av de årliga kurserna i San Eustorgio församling i Milano).

Syster Nancy Kellar S. C., priorinna för Sisters of Charity i Elisabeth Seaton House of Prayer (Bönens hus), i Scarsdale, New York, besökte oss ofta i Sverige och medverkade vid olika möten och konferenser. Hon har en stor gåva när det gäller undervisning och ledarskap. Hon har sedan många år varit ledande inom karismatisk förnyelse i USA och reser både där och i hela den övriga världen för att träna ledare och bönegrupper. Hon har också medverkat i en rad videoprogram med samma målsättning. Under några år var hon ledare för ICCRS, International Catholic Charismatic Renewal Services, den katolska förnyelsens inspirationscentrum i Vatikanen.

**Inspirationsdagar för bönegrupper och andra intresserade med
Sr Nancy Kellar SC, USA**

5 – 8 maj 1995 på stiftsgården Marielund på Ekerö

Arrangör: AKKS i samverkan med S:ta Maria katolska folkhögskola

**Dagarna vill ge inspiration till förnyelse i den Helige Ande och träning i att
be fritt tillsammans i grupp**

Övriga händelser under år 1995:

- En träff för bönegrupsledare.
- Reträtt i Vårfrukyrkan i Täby med p Diego Ros som ledare.
- Varje månad ett storbönemöte.
- Ett ekumeniskt Liv i Anden-seminarium.
- Fyra böndagar för förnyelse och evangelisation i Vårfrukyrkan, Täby.
- Ekumeniska lovsångsgudstjänster i S:ta Clara kyrka.
- En kurs i bön för helande.
- En dag i veckan: soppkök på Sergels torg: S:ta Clara kyrka + bönegruppen i Hagsättra.
- Varje fredag kväll: musikprogram för ungdomar på Café Pauli i Pauligården. domkyrkan. Pancho Chin A Loi var huvudansvarig. Personer från S:ta Clara kyrka medverkade.
- Kana-reträtt i Vadstena för gifta par leddes av representanter för kommuniteten Chemin Neuf från Frankrike.
- Ett antal personer från Sverige deltog i kurs i evangelisation med cellsystem i Milano.

*Nancy Kellar under ett av sina Sverige-besök här
tolkad av Kerstin Jonsson*

1996

VAD INNEBÄR LÄKANDE FÖRBÖN (BÖN FÖR HELANDE)?

När den Helige Ande får komma i verksamhet upptäcker man snart att många människor behöver läkedom, i första hand inre läkedom, men inte sällan även fysiskt helande. Detta har medfört att bön för helande (läkande förbön) blivit en viktig del av människors förnyelse. Inre sår som aldrig läkts gör sig påmind och stör en persons tänkande och handlande, gudsbild och jagbild. Synder som inte bekänts dyker upp i medvetandet. Osunda bindningar till personer, obehagliga händelser, föremål mm kan störa hela livet. Även orena andar kan ha fått ett grepp om delar av någons personlighet. Nu kommer tiden då allt detta ska ordnas upp.

Om en katolsk präst är närvarande och den man ber med är katolik kan flera sakrament ingå i samtalet och förbönen: bikt (då prästen och konfidenten är ensamma), kommunion och, vid eventuellt behov, de sjukas smörjelse.

Varje kristen är kallad att be för människors helande. (Observera att beteckningen ”healing” används mer om icke-kristna bönemeter. Kristna vänder sig till Jesus i bön för helande. Det är han som botar, inte vi och inga metoder.) Bönen kan vara mycket kort eller längre, kanske utgöra ett samtal med läkande bön på sammanlagt flera timmar. En del får kallelsen att gå djupare in i människors problem och vara dem till hjälp på ett mycket effektivt sätt. Andra kan få gåvan att helt enkelt bara beröra en sjuk och därmed hela honom/henne.

KONFERENS OCH SEMINARIUM
OM HELANDE MED
SR BRIEGE McKENNA SC
OCH
F KEVIN SCALLON,

båda från Florida, USA, fyllde 1 – 4 maj 1996 både

Katolska domkyrkan, S:ta Clara kyrka och Ersta kyrka.

De undervisade om helande och bad personligen en kort bön för varje deltagares läkedom. Många kom därigenom också tillbaka till Kyrkan, andra vittnade om en ny eller starkare tro.

Sr Briega McKenna och fr Kevin Scallon

Sr Briega McKenna växte upp på en irländsk bondgård. Idag är hon ordenssyster inom S:ta Clarakongregationen i Florida. Som ung var hon svårt sjuk i reumatoid artrit och höll på att få tillbringa resten av sitt liv i rullstol. Men i ett förtvivlat ögonblick bad hon: ”Hjälp, Jesus”, och blev bönhörd. Hon berättar: ”*En hand lades på mitt huvud... Det gick en stark kraft genom mig... Jag kände mig som en banan som blev skalad. Mina fingrar hade varit styva och*

fötterna deformerade och såriga. Fingrarna var nu böjliga, såren borta och fötterna normala. Jag sprang upp och ropade: 'Men Jesus, du är ju här!'"

Sr Briega reser nu världen runt med fr Kevin Scallon. Han har av Herren uppmanats att vara hennes medarbetare på alla resor. De leder tillsammans reträtter och konferenser, undervisar och ber tillsammans om människors läkedom. Hon berättar om mötet med Guds helande kraft, om tro, om läkedom i eukaristin. Men mest av allt visar de båda vägen till djupare gemenskap med Kristus, djupare kunskap om hans kärlek, större tro på att han kan göra det omöjliga.

Sr Briega ser sig som Guds redskap. Hon tillbringar 3-4 timmar om dagen i tillbedjan inför sakramentet. Hennes program rättas efter detta. Hon håller, liksom fr Kevin, många reträtter för präster. Jag utmanar dem alltid till större tro, säger hon. Gud har utvalt dem för att han behöver dem. I dopet är alla kungar och präster. Lekfolk, systrar och präster behöver varandra och ska uppmuntra varandra i arbetet för Kyrkan.

En familjevecka med KANA anordnades 23 - 29 juni på Björkudden, Värmdö.

En SILOA-vecka för personer som arbetar inom vården genomfördes samtidigt, också den på Björkudden. Ledarna för de båda arrangemangen kom alla från den franska komuniteten Chemin Neuf, som skapat båda dessa rörelser.

RAPPORT FRÅN SILOA-FRATERNITETEN

Kontakterna med komuniteten i Frankrike och deras KANA-läger och SILOA-träffar i Sverige sköts av psykologen Marianne Abrahamsson i Göteborg och en grupp kring henne. Hon berättar här om SILOA:

SILOA, som är till för oss som arbetar nära människor med någon form av vårdbehov, finns bara i liten skala i Sverige. Närmare bestämt i Göteborg, där en liten grupp möts regelbundet fram till sommaren för bön, andlig näring, samvaro, delande av glädjeämnen och svårigheter.

I juni hade vi inbjudit till en reträttvecka tillsammans med två ledare från Frankrike: Eric och Marie-Chantal Kiledjian, han läkare. Inte så många kom för att stanna hela veckan, men vi som var med fick mycket med oss hem av nya tankar och andlig påfyllning. En eftermiddag kom ett 20-tal inbjudna för att tillsammans med oss få mer information om SILOA, be och delta i en måltid. Eric höll en liten föreläsning om lidandet, med särskild tanke på oss vårdande, botande, behandlande. Det var en fin dag. Vi får se vilken frukt den bär.

En fläkt av KANA kom också över lägergården i form av ett bröllop, ett underbart bröllop. Ett par som varit med på alla de KANA-veckor som vi arrangerat i Sverige under de senaste åren gifte sig då.

Men skandinaver reste också till **franska KANA-läger** och fann läkedom. Här ett exempel:

»Förhållandet mellan min man och mig hade under en längre tid varit ganska svårt, trots att vi båda gick i kyrkan och var engagerade i församlingen. Kommunikationen mellan oss fungerade inte och vi hade börjat ge upp. Då anmälde vi oss till en Kana-vecka, men vi var inte särskilt entusiastiska. Den skulle vara i Frankrike, hos komuniteten Chemin Neuf i Hautecombe. Det blev en hel del diskuterat fram och tillbaka angående resväg, något som ledde till ytterligare pro-

blem, och till slut hade jag inte lust att resa alls, jag som hade satt igång det hela. Förväntningarna var inte stora när vi till sist ändå kom iväg.

Väl ankomna till Hautecombe tillsammans med tolv andra vuxna och barn från Sverige fick vi oss tilldelat ett tält där vi skulle bo för oss själva. Barnen befann sig på annan plats och blev omhändertagna där. Vi var sammanlagt ungefär 400 gifta par, 20 förlovade par och några ensamstående. Hautecombe är en mycket vacker plats vid Bourgesjön. Alla samlingar gick av stapeln i ett stort tält, också mässan, som firades varje dag klockan 12.

Veckans första teman var 'våra förväntningar på veckan' och 'hur vi som äkta par mötte varandra.' Förväntningarna var minimala, men ett hopp hade vi: vissheten om att Gud kan göra det som människor inte kan. Varje dag var det gemensamma samtal, gruppsamtal samt brevskrivning och samtal makarna emellan. 'Det värsta och det bästa i äktenskapet' var temat för den andra dagen. Vi har varit gifta i 22 år. När vi gick och lade oss den kvällen fanns det inte minsta antydning till en ljusning i vårt förhållande. Nästa dag var temat 'något jag vill be dig om förlåtelse för, och något jag vill förlåta dig.'

Denna dag blev vändpunkten. På kvällen var det tillfälle till bikt. Det var en skön kväll. Veckan blev fantastisk, från det mörkaste mörka till ljus, glädje och tacksamhet. Det är fantastiskt att få uppleva något sådant. Gud har gett oss en ny start. Vi fick uppleva Guds välsignande förlåtelse. Under denna vecka fick vi komma så nära Gud och så nära oss själva att vi beslöt att köpa vigselringar (vi hade aldrig tidigare haft sådana) och fira tillsammans med de stora barnen när vi kom hem. Vi har fått en ny plattform. Inte så att alla problem är lösta, men så att vi kan jobba med dem tillsammans. Jesus har blivit mer verklig i vår vardag och vi känner hur beroende vi är av Herren.«

Övrigt som genomfördes under året 1996:

- Fyra böndagar för förnyelse och evangelisation i Vårfrukyrkan i Täby.
- En kväll i veckan: bibelundervisning i S:ta Clara kyrka, med åtföljande gemensam evangelisation på Sergels torg.
- En dag i veckan: Soppkök på Sergels torg, S:ta Clara kyrka + bönegruppen i Hagsätra.
- Ekumeniska lovsångskvällar i S:ta Clara kyrka.
- Musikprogram för ungdomar på Café Pauli fredagkvällar med Pancho Chin A Loi.
- 8 personer från Lettland bjöds av AKKS på utbildning i evangelisation i Polen.
- Liv i Anden-seminarier.
- Kursen i Praktisk evangelisation i AKKS' evangelisationsprogram (kurs nr 3) påbörjades på hösten för att slutföras under våren. De fyra kurserna i programmet behöver inte genomgå i tur och ordning. Varje kurs för sig får deltagarna att växa som evangelister.

1997. MER EKUMENIK

Den Helige Ande är ekumenisk. Den karismatiska förnyelsen har nått de flesta kristna kyrkor och samfund och även de Messiastroende judarna. I varje samfund har det karismatiska sin egen början och sin egen historia. Men det leder överallt till samma mål: Kristus i centrum, gemenskap, bön, en ny kärlek till människor, Andens gåvor i funktion, växande i Andens frukter. Vi känner alla igen varandra som syskon, också över samfundsgränserna.

”BYGG BROAR, RIV NER MURAR”

ekumenisk karismatisk konferens i Prag 10 -14 sept 1997

ordnad av ECC (European Charismatic Consultation, Europeiska Karismatiska Rådet) och ICOWE (International Charismatic Consultation on World Evangelism, Internationella Karismatiska Rådet för Världsevangelisation).

Den katolska förnyelsen i Sverige representerades av Bengt Malmgren och Maria Fischer.

ECC består av teologer och lekmän från alla Europas länder med ansvar inom förnyelsen. Dess syfte är att dela vad Herren gör i Europa idag, att be och lyssna till vad Herren säger, att fördjupa relationerna mellan de olika traditionerna och grupperna inom förnyelsen och att inspirera, uppmuntra och underlätta utbytet av idéer och resurser.

ICCOWE består av teologer och lekfolk från alla kristna samfund världen runt. ICCOWE ser evangelisationen som en viktig del av Guds syfte när Han idag utgjuter sin Helige Ande på ett så kraftfullt sätt. ICCOWE försöker också stödja förnyelsen i de kristna kyrkorna och skapa öppenhet för de andliga gåvorna, för helighet och enhet inom kristenheten.

Syster Nancy Kellar S.C. är en mycket efterfrågad lärare som ofta befinner sig på resa till olika delar av världen. Hon brukar gärna stanna några dagar i Sverige, dels för att ibland ta igen sig lite, dels för att berika vår verksamhet med sin dynamiska undervisning.

Sr Nancy Kellar S.C.

från NewYork, ledare av ICCRS' undervisningsverksamhet,

ledde 8-9 maj 1997

”INSPIRATIONSDAGAR FÖR LEDARE”

inom förnyelsen och för andra intresserade i S:ta Birgittas folkhögskola i Stockholm

Sr Nancy talade också vid två ekumeniska gudstjänster i S:ta Clara kyrka: 10 och 12 maj.

DET KOM ETT BREV FRÅN LETTLAND

Vi vill tacka er, syskon i Kristus, för att ni under de senaste åren bekostat vår utbildning vid evangelisationsskolan ”Christian Life and Evangelism” i Polen. Denna skola är en verklig välsignelse för Guds rike eftersom man där har en iver för evangelisation. Vi letter som utbildats där, tre män och fem kvinnor, har nu bildat gruppen EFFATA i Riga.

EFFATA är den första lettiska katolska karismatiska bönegrupp som är kallad att ge evangeliet till folket. Alla medlemmar har genomgått skolan i Polen. Eftersom det finns en hel rad kristna samfund i Lettland (ortodoxa, katoliker, lutheraner, baptister, adventister, pingstvännen, frikyrkor) arbetar vi hand i hand med många olika kyrkor. Vi har haft samarbete med grupper från Ryssland, Belgien, Polen, Slovakien, USA, Litauen och Kanada.

I samarbete med polska kristna har vi organiserat den första Internationella Katolska Evangelisationsskolan i Riga från mitten av augusti till 7 september 1997. 30 letter deltog. Hela EFFATA-gruppen fungerade som ledargrupp... Vi har nu en vision att kunna öppna ett samordningscentrum för att kunna evangelisera mer effektivt. Katolska kyrkan är villig att ge oss två rum i en byggnad som tillhör kyrkan...

Må Herren välsigna er, er tillgivna syster

Ilse Kursa

Övriga händelser under 1997:

- Kurs i bön för helande (delkurs 2 i AKKS' evangelisationsprogram).
- Kurs i Praktisk evangelisation i AKKS' evangelisationsprogram (delkurs 3), som påbörjades hösten 97, slutfördes under våren. Lokal: S:ta Birgittas folkhögskola.
- Ekumeniska lovsångskvällar i S:ta Clara kyrka i Stockholm en gång per månad.
- Två böndagar för andlig förnyelse och evangelisation i Vårfrukyrkan i Täby.
- En dag i veckan: Soppkök på Sergels torg.
- Liv i Anden-seminarier.
- En kväll i veckan: Musikprogram för ungdomar på Café Pauli, Katolska domkyrkan.
- Två SILOA-möten arrangerades av SILOA-fraterniteten från Frankrike.
- ICCRS' ledarkonferens i Bratislava, Slovakien, 11 – 15 september. Representanter för Sverige: Kerstin Jonsson och Lillemor Hallin.
- Deltagare från Sverige fanns med i kurs i evangelisation med cellsystem i Milano.
- Lillemor Hallins bok Strömmar av liv, En rapport om den Helige Andes verk i vår tid, gavs ut på Kornets förlag.

BÖNEGRUPPER

Katolska bönegrupper och grupper med både katoliker och icke-katoliker växer upp på olika håll i landet. Grundprogrammet i deras mötena omfattar bön och lovsång, bibelläsning med påföljande samtal, bön och vittnesbörd samt förbön. Här finns möjlighet att träna på att använda Andens gåvor (bön för helande, profeterande, tala vishetens ord, kunskapens ord, leda, trösta och förmana, be i tungor, sjunga i Anden osv). Nedan följer några exempel på bönegrupper i Stor-Stockholmsområdet:

BÖNEGRUPPEN I HAGSÄTRA

Pancho och Monique Chin A Loi

Varje torsdag 18.00 träffas bönegruppen i Hagsätra i vårt hem på Skyllbergsgatan. Vi ber rosenkransen till 18.30 och sedan fikar vi en halvtimme under samtal och delande av information. C kl 19.00 börjar vi lovprisa Gud och lämna kvällen i Jesu händer. Hur många som deltar? Ja, det varierar. Vanligtvis är vi tolv i gruppen, men det kan bli upp till 20 personer. En gång i månaden har vi mässa. En katolsk präst, Ingvar Fogelqvist, finns med oss.

Gruppen är katolsk och förankrad i kyrkan, men några medlemmar tillhör Svenska kyrkan.

Efter lovprisningen delar vi med oss av våra olika erfarenheter med Jesus. Kanske har någon ett vittnesbörd att berätta. Vi lyssnar till andlig undervisning och sedan lovprisar vi, sjunger till Herrens ära igen. Slutligen har vi en bönestund med tacksägelse där vi också lyfter upp medmänniskornas behov. Vi kan också be för varandra. Våra bönekvällar är verkligen fyllda av Guds godhet, men alltid olika. Exempelvis Naomy Wambuis helande (se nedan!) var en otrolig uppmuntran för oss. Men det är klart - vi ber ju alltid om den helige Andes ledning. Vi kan be om hans ledning, men vi kan aldrig planera vad som ska hända.

En tisdag i månaden möts vi i S:ta Clara kyrka där vi lovar Gud tillsammans med våra syskon i Svenska kyrkan och en del som kommer från frikyrkor. Clara-gruppen har också besökt oss.

Vi upplever hur Herren helar oss på olika sätt, talar till oss, förmanar och uppmuntrar oss. Vi har fått uppleva stora helandeunder som Han gör. På det fysiska planet? Ja, alla gånger, men det största undret är en människas förvandling och inre helande. Man blir full av förundran. Våra vänner i S:ta Clara kyrka arbetar mycket med evangelisation. Våra närmaste framtidsplaner är att evangelisera tillsammans med dem. Gud är god!

JESUS HELAR IDAG

Naomy Wambui från Kenya

Mitt namn är Immaculate Naomy Wambui. Jag växte upp som katolik i Kenya, blev döpt, gick till kommunion, konfirmerades, men jag mötte aldrig Herren som katolik. Jag levde mitt liv i fullständigt mörker. Jag brukade dricka mig berusad och jag låg med många män. Hela mitt liv var kaos.

Jag har en dotter. När hon var fjorton år mötte hon Jesus. Jag började känna tacksamhet mot Herren, som jag ännu inte kände, för att Han fick henne att ändra inriktning på sitt liv, så att hon inte skulle bli som jag. Så småningom började hon evangelisera mig och tala med mig om den levande Herren Jesus. Jag brukade tala om för henne att katoliker inte blev ”frälsta”, och hon anklagade mig för att ”katoliker tillber Maria mer än Jesus”.

När hon fortsatte att be för mig började jag tänka över mitt liv. Nästa dag inbjöd hon mig till den kyrka hon brukade gå till. Jag ville inte gå med, eftersom jag var katolik. Men eftersom hon fortsatte att be för mig och inbjuda mig så, blev det så att jag gick med henne en dag.

Första gången ropade jag till Gud och tänkte att jag inte var värdig att leva i den här världen. På den tiden överlät jag mig inte alls åt Jesus. Jag försökte hålla mig kvar vid min gamla livsstil eftersom jag var rädd att förlora allt jag hade, även så kallade vänner.

Jag gick många gånger till den där pingstkyrkan, men bar fortfarande på en mycket tung börda. En dag kom pastorn till mitt hem tillsammans med några äldstebröder, och de frågade mig om jag var villig att överlämna mitt liv till Jesus. Då lyfte jag mina händer och gav mitt liv till honom. Jag blev medlem i den kyrka 1987.

1988 började jag känna domningar i höger ben. Jag gick till en läkare, och jag var helt övertygad om att domningarna skulle försvinna. Jag åt medicin i två år, men då började samma sak i mitt vänstra ben. Då sade doktorn att jag borde röntgas. Jag hade inte råd med detta, så det tog lång tid innan jag kunde göra det, och man konstaterade då en stor skada på en disk. Jag rekommenderades att genomgå en operation. Detta hade jag inte alls råd med. Under åtta år av värk i ryggen förlitade jag mig på Herren och hoppades att han skulle hela mig. Att betala för en operation var ekonomiskt omöjligt. Under alla dessa åtta år bad mina kristna syskon över mig, och det gjorde även internationellt kända evangelister och predikanter.

I juli 1996 kom jag till Sverige, inbjuden av min syster som är gift där och bor i Stockholm. Hon hoppades att det skulle öppna sig en möjlighet för mig att bli opererad i Sverige. Jag hittade vägen till S:ta Clara kyrka, och även där bad man för mig. Där mötte jag en amerikansk dam som presenterade mig för medlemmar av en katolsk bönegrupp i Hagsätra i Stockholm. Också de började be för mig, och samtidigt var det en präst i S:ta Clara kyrka som skrev ett rundbrev som spreds bland syskon i många samfund där han bad om bidrag till min operation, som sannolikt skulle kosta 60 000 kronor eller mer.

Då fick ledaren för gruppen i Hagsätra, Pancho Chin A Loi, som är musiker till yrket, idén att organisera en stor fest, inte i en kyrka utan på Stockholms jazzklubb Fasching, den 29 december 1996. Åtta olika musikgrupper medverkade och de samlade in 27 000 kronor. När alla utgifter var betalda återstod 23 000 kronor. Fyra av de åtta grupperna var kristna, så för ovanlighetens skull bad man i den där musiklokalen före festen. De bad Herren att smörja lokalen med sin Ande. Den bönen blev besvarad. Den första gruppen som framträdde blev också ett lovprisningsteam. 7 januari 1997 berättade jag i bönegruppen att jag inte längre hade ont i ryggen och jag kände en djup glädje och frid över detta. 15 januari gick jag till en specialist för ny röntgen. Efter att ha sett plåtarna sade läkaren att det såg ut som om jag aldrig hade haft någon skada. Herren hade helat min rygg. När doktorn sade detta höll jag nästan på att falla omkull av förvåning över denna nyhet. Då kom jag ihåg att på ett av bönemötena hade de lagt händerna på mig och bitt för mig och då hade det känts som om en hand hade stannat kvar på min hjässa, och det måste vara då som Herren rörde vid mig och helade mig. Jag gjorde en generalbikt för första gången sedan jag var barn. Det var så underbart efter kommunionen, som jag tog emot samma dag. Jag kände Herren säga till mig att det var viktigt att bekänna sina synder, eftersom obekänd synd kan hindra en från att ta emot Guds välsignelser.

Jag överlåter detta vittnesbörd till min broder Pancho Chin A Loi, ledare för bönegruppen i Hagsätra, så han kan uttrycka det på ett tydligt sätt som mitt personliga vittnesbörd. Han känner till hela min historia.

Tillägg av Pancho:

Naomy återvände till Kenya under våren 1997. Hon är idag helt frisk och hon har startat en bönegrupp som träffas i hennes hem och där man ”ber precis som vi i Hagsätra”. Hon ser vår bönegrupp som något av ett andligt hem och hon är glatt överraskad över Herrens väg för henne: att hon skulle behöva resa ända till Sverige för att upptäcka sin egen katolska kyrka och verkligen möta Jesus där.

Övriga händelser under 1998:

- Två Liv i Andenseminarier, ett i Hagsätra under ledning av Pancho Chin A Loi och ett team i Uppsala med Berit Hanell som samordnare och medverkan av präster och lekfolk från Svenska och Katolska kyrkan.
- Liv i Anden-seminarium i Stockholm.
- Två böndagar för andlig förnyelse och evangelisation i Vårfrukyrkan, Täby.
- En dag i veckan: soppkök på Sergels torg.
- En kväll i veckan: Musikprogram för ungdomar på Café Pauli, Katolska domkyrkan.
- En gång i månaden: ekumenisk lovsångskväll i S:ta Clara kyrka. Därpå kaffe, åtföljt av gemensam evangelisation på gatan.
- Personer från Sverige deltog i utbildning i evangelisation med cellsystem i Milano.
- Ledardag i Den Heliga Familjens kyrka i Brandbergen.
- Vid ICCRS' ledarkonferens i Fiuggi, Italien 26 – 31 okt deltog sex personer från Sverige.

BÖNEGRUPPEN PÅ LIDINGÖ*Gullan Bernhard*

I slutet av 60-talet började min granne och jag att delta i en engelsktalande grupp. När dess ledare, en amerikansk luthersk präst, omkring 1970 lämnade Sverige, visste vi inte hur vi skulle fortsätta. Jag inbjöd då gruppen att träffas i mitt hem på Lidingö, vilket den gjort sedan dess.

Min protestantiska granne hade i många år bett Gud om en katolsk bönevän. Så småningom blev också hon katolik. Men gruppen fortsatte hela tiden att vara mycket ekumenisk, till stor del för att den annonserades ut av Svenska kyrkans församling. Prästen där kunde också sända personer till oss som behövde andigt stöd. Vi har fått hjälpa många till mognad genom åren, inte minst sedan vi under 70-talet blev en karismatisk grupp och mer inriktade att be för varandra, och även för mycket annat naturligtvis.

Människor började öppna sig på ett nytt sätt. Då var det en del som inte stod ut längre utan lämnade oss, men nya kom i stället. Vi har skrattat och gråtit och delat mycket tillsammans och fått uppmuntra många människor. Vi har vuxit ihop som en syskongrupp men förskonats från alltför många syskongrälar.

Under många år var vi ungefär 25 stycken. Idag, då flera av oss är över 80 år och ”ungdomarna” är i 60- och 70-årsåldern, blir vi allt färre, knappt 10 personer. Flera från vår grupp är redan i himlen och vi andra är inriktade på att komma dit.

BÖNEGRUPPEN I TÄBY*Kerstin Jonsson*

Kl 19 varannan tisdagkväll strömmar de in, våra bönevänner från de olika församlingarna i Täby samt några som åker ända från Åkersberga och från Stockholm. Då har de som är från Vårfrukyrkan just varit i församlingens mässa.

Vi börjar med fika av det enkla slaget, ett bra tillfälle att få ”prata av sej” och glädjas åt gemenskapen. 19.30 börjar själva bönekvällen. Ett par av oss turas om med att förbereda kvällen och leda den. Vi har ingen i gruppen som spelar, men alla sjunger. Det blir både gamla och nya bibelvisor och en och annan psalm. Lovsången från hjärtat hörs både på jorden och i himlen! Under lovsången är det tillfälle till tacksägelse och tillbedjan också med egna ord, bibelord och tystnad. Vi fortsätter med en stunds delande kring bibelordet. I gruppen finns en fin mognad, så det är naturligt för oss att dröja inför ordet i tystnad och sedan dela erfarenheter i samtal och bön. Den sista halvtimmen har vi förbön för nära och fjärran böneämnen. Allt är nära Faderns hjärta, vare sig vi ber för någons sjuka familjemedlem eller en naturkatastrofs offer långt borta.

Vi är vanligen 15-20 personer. De flesta kommer från katolska församlingen och pingstkyrkan. Övriga är från svenska kyrkan, missionskyrkan och metodisterna. Andens gåvor är verksamma genom oss. Ofta får någon ett tilltal eller ett bibelord som är personligt riktat till någon. Vi ber frimodigt om hälsa för de sjuka även när vi inte ser direkta svar. På något sätt svarar Gud ju på bön och det är mycket uppbyggligt att ibland bli påmind om att något vi bad om för länge sen blivit besvarat.

Flera gånger om året har vi större bönesamlingar för alla församlingarna i Danderyd och Täby. Då är vi betydligt fler och det blir en varm och härlig gemenskap. Flera i vår grupp, katoliker och pingstvännen, arbetar med en djupgående själavård inom organisationen Helhet genom Kristus. Vi medverkar i själavårdskurser på olika håll i landet. Det är ett starkt vittnesbörd och en särskild välsignelse med att göra sådan tjänst i en kärleksfull ekumenisk anda.

BÖNEGRUPPEN I KATOLSKA DOMKYRKAN

Bengt Malmgren

Karismatisk bönegrupp har funnits i församlingen sedan 1977. 1976 kom p Francis Little OSB från England och ledde Liv i Anden-seminarier på engelska. På pingstdagen bad man om den Helige Andes dop. Med var bl a Benkt Stolpe, Franceska Balingit samt Birgitta Björkstén. Franceska blev ”gruppens mor”.

År 76-77 var paret Van der Vater från USA i Stockholm. Bönegruppen samlades nu med dem i Wennergrens center. Därefter kom man samman först i Marie Bebdelse församling, sedan hemma hos Birgitta Björkstén och därefter som engelsktalande grupp i S:ta Eugenia församling.

Benkt Stolpe, Daniel Adner och Birgitta Björkstén besökte på 1970-talet kapucinpräster i Italien: p Fabiano, rektor för klostret i Loreto och p Pancratius, känd italiensk karismatisk präst. Dessa kom till Sverige på initiativ av Vera Cedheim.

Sommaren 1977 startades en bönegrupp i själva domkyrkoförsamlingen. Birgitta Björkstén, Benkt Stolpe och kapucinprästerna samlade en grupp där bl a Carin Widenmeyer fanns med. Hon hade då redan varit i bönegruppen i Täby och fått inspiration därifrån. Carin blev gruppens ledare under många år. Ganska snart kom också Ida Krieger, som tillsammans med Carin var ett starkt stöd för gruppen.

Domprost J F Koch sanktionerade snart gruppen och gav den namnet Förbönsgruppen. Bland regelbundna besökare fanns också Serafimsystrar som sr Tarsilla samt Skolsystrarna sr Evelyn, sr Olga, sr Barbro och sr Miriam. Skolsystrarna hade fått inspiration att gå in i den karismatiska förnyelsen genom p Liesners reträtter för dem.

Jag blev själv introducerad i den karismatiska förnyelsen genom gruppen i Täby och anslöt mig till gruppen i Domkyrkan i början på 1980-talet. Så småningom blev jag också aktiv i AKKS, arbetsgruppen för Karismatisk Förnyelse i Katolska Kyrkan i Sverige.

Med min fru Maria och Lillemor Hallin deltog jag 1984 i en internationell katolsk karismatisk konferens i Rom. Hemkomna därifrån började vi förbereda den första Nordiska katolska karismatiska konferensen 1985, där Katolska domkyrkan stod som värd.

Efter att Carin Widenmeyer avlidit 1998 blev jag ledare för gruppen i Domkyrkan. Tillsammans med övriga karismatiska grupper i Stockholm anordnar vi regelbundet Liv i Anden-seminarier för att introducera människor i livet i den Helige Ande. Sedan början av 1990-talet samverkar vi ekumeniskt med S:ta Clara kyrka och anordnar gemensamma Liv i Anden-seminarier.

DEN ENGELSKSPRÅKIGA BÖNEGRUPPEN VERKSAM SEDAN 1975

Francisca Balingit

Jag prisar och tackar alltid Gud för hans trofasta kärlek, nåd, bönesvar och många välsignelser genom vår bönegrupp. Guds översvallande kärlek bland oss är en av hans välsignelser. Härigenom kan vi älska varandra i hans kärlek. Vi är verkligen bröder och systrar i Kristus. Trots att vi kommer från olika länder känner vi oss hemma tack vare vår gemenskap. När vi ber för andra ger oss Herren kärlek, tro och förtröstan på honom. Många har visat Gud tacksamhet för bönesvar.

En annan välsignelse som Herren ger oss är gemenskapen med dem som en gång varit med oss och som nu är i sina hemländer. Vi glömmer aldrig pater Karl Liesner SJ som kom till oss under tre, fyra år. Han inspirerade oss med sina föredrag, sin kärlek och vänskap. Nu har vi tre som gått hem till Herren och tar emot sin belöning.

Den första mässan i Stockholm jag deltog i var i Marie Bebådelsekyrkan i juli 1976. Jag blev så förvånad över att mässan var på engelska. Det var pater Francis Little OSB, som firade mässan. Bönegruppen träffades efter mässan. Jag blev intresserad tack vare gemenskapen. Vi träffades på onsdagskvällar och efter söndagsmässan. Självt fick jag ta emot mycket läkedom från Herren. Vi hade Liv i Anden-seminarier tillsammans med pater Little.

Vi serverar alltid kaffe efter bönemötena. Vi bakar bröd och kakor. Vi har också haft som tradition att fira fester tillsammans i bönegruppen: pingst, jul osv. Vi brukar också ha picnics.

Den anglikanske prästen var med oss några månader. Jag brukade gå till deras gudstjänst. Ett par från deras församling kom till oss och två av oss gick på deras bibelstudier. Ett par från U.S.A. inbjöd oss senare att be hemma hos dem. Pater Kasper Deis OMI var också med oss. Sedan flyttade vi till Marie Bebådelsekyrkan och fler människor anslöt sig. Där anordnade vi ännu ett Liv i Anden-seminarium.

Senare var det inga mässor på engelska längre. Men eftersom vi kände till behovet av mässor på engelska gick ett par av oss till S:ta Eugenia och hjälpte pater Rune Thuringer SJ att börja. Vi hjälpte till med kaffet och samtalande med folk. Genom vår kärlek och gemenskap kände människor sig hemma. Några kom till bönegruppen. Vi hade ytterligare ett Liv i Anden-seminarium.

När vi lämnade S:ta Eugeniakyrkan träffades vi i varandras hem. Eftersom jag bor nära St. Botvids kapell beslöt vi att träffas i min lägenhet, så att vi kan hjälpa till i församlingen. Några från

församlingen har kommit till bönegruppen. De försöker också att på bästa sätt göra tjänst för Herren. Herren vill att vi skall vara förebedjare och be för dem som behöver vår förbön. Jag besöker några sjuka vänner och ber tillsammans med dem. De utgör en förlängning av vår bönegrupp.

Jag kan tillägga att det är ännu en välsignelse från Herren att be för sjuka. Vår kärlek och hängivenhet kommer från honom. Det är Herren som manar oss att be och hans svar är i överensstämmelse med hans heliga vilja.

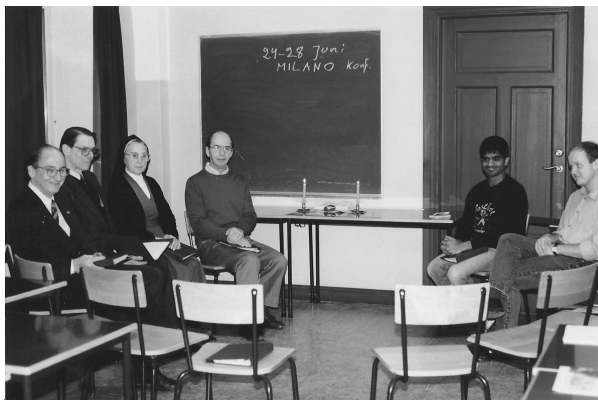
RAPPORT FRÅN EN DANSK BÖNEGRUPP

Familjen Gauguin

Vi har en bönhörelse på 76 %.

Lovsången leds av en ostämnd gitarr och dess tämjare. Det är alltid skönt när detta avsnitt är överståndet. Först talar någon, gärna över ett bestämt tema. Sedan talar många – över många teman. Vi talar i många tungor: spanska, engelska, irländska, polska, indiska, portugisiska och franska. När vi brett dricker vi en massa kaffe. Det är alltid 100 % ekologiskt och alltid starkt. Alternativt kan man välja fruktté. Det händer att alla närvarande sträcker händerna i vädret samtidigt när det frågas vem som vill ha den sista kakan. Det krävs god timing för att få kaffevattnet att koka under den avslutande bönen Fader vår.

Vi har alltid väldigt roligt. Ibland dör vi nästan av skratt. Barnen gläder sig alltid över dessa kvällar. När vi har gått i säng diskar de alltid upp efter oss. En tredjedel av dem som kommer kan kännas igen på deras speciella sätt att ringa på dörren. Det kan man kalla biologisk mångfald. Vi är kända för att välkomna alla till vår grupp och ännu har vi inte behövt kasta ut någon. Vi är öppna för alla den Helige Andes gåvor, även för humorns gåva.

T.v: Bönegruppen i Katolska domkyrkan. 1990-tal.

Nedan: Några medlemmar från bönegruppen i Vår Frus församling Täby. 1984

BÖNEGRUPP MED SPECIELLT ANSVAR

Lillemor Hallin

Vår lilla kommunitet, Kerstin Jonsson och jag, bodde först i Danderyd och hade, tillsammans med vår vän Kerstin Magnusson bosatt oss i den största lägenheten i Mörby Centrum för att öppna ett hem för helande i den stil som vi studerat i kyrkorna i England. Det ringde på dörren. Det var distriktssköterskan, syster Barbro. Hon förklarade att det fanns så mycket elände bakom Danderyds vackra fasader. Hon behövde stöd av en bedjande gemenskap för att kunna hjälpa alla. Kunde vi starta en bönegrupp i vårt hem tillsammans med henne, där vi skulle ta ett särskilt ansvar för just Mörby Centrum? Vi svarade ja direkt.

Gruppen kom att bestå av 16 personer från alla Danderyds församlingar, några sjuksköterskor, en familjeterapeut, en – ibland två – präster, några lärare, några byråkrater. Alla bodde eller arbetade i Mörby Centrum.

Det var mycket att be för. Ett ungdomsgäng härjade utefter strandpromenaden. De kastade flaskor och sten på de promenerande. En tonårsflicka ledde gänget. Vi bad. Flickans mamma blev sjuk och flickan skickades bort en tid till sin fromma mormor. Hon kom tillbaka omvänd och trakasserierna tog slut.

Ibland krävdes praktiska insatser av flera. Vi var alltid noga med att inte röja människors identitet, i synnerhet för utomstående. I regel visse vi inte namnet på den eller de vi var med och hjälpte. En blottare skrämde folk i centrum på nätterna. Man gick runt med namnlistor avsedda för polisen. Karl'n skulle bort. När listan nådde Barbro tog hon den och sa: ”Det här tar vi hand om.” Sen såg man aldrig den listan mer. Men själv gick hon ut till blottaren på natten, följde honom hem, fann en sjuk hustru som inte kunde sköta ett hushåll och ett antal bleka, blyga och mobbade barn i trasiga, smutsiga kläder. Här blev det fråga om både förbön, undervisning i matlagning, insamling av kläder, iväg med mannen till arbetsförmedlingen, barnen till kanotläger, och så Barbros gedigna undervisning om ett sunt kristet liv. Och som så många av Barbros projekt slutade det med konfirmation i kyrkan – av hela familjen!

Så de unga biltjuvarna, tonårsgrabbarna som förstörde och stal. Barbro var ”missionare”. I hennes församling fanns en känd idrottsman. ”Pojkarna behövde lära känna en kristen idol”. Han ställde upp. Vi bad och pojkarna bakade pepparkakor, spelade fotboll och plockade svamp med sin idol. De var stormförtjusta. Inga andra grabbgång hade en idol som ville vara med dem. De blev sedda. Det blev folk av dem. Konfirmerade blev de också, vattenkammade, i en lång rad. Flera kom långt senare och tackade Barbro.

En kvinna försökte ta sitt liv. Hon låg djupt medvetlös på sjukhuset. Enligt doktorn skulle hon inte överleva. Vi bad. Barbro gick till sjukhuset, la händerna på kvinnan och bad. Kvinnan vaknade, mot alla odds. Nu skulle hon kanske överleva, enligt doktorn, men det skulle ta mycket lång tid. Barbro inriktade sig dock på högst tre veckor och gick nästan dagligen till sjukhuset och bad med henne. Vi andra skickades ut åt olika håll för att förbereda hennes snara återkomst och mottagande. Några sändes till hennes hem för att förbereda man och barn, några till kyrkan för att förbereda prästen. Själv sändes jag till arbetsplatsen, där jag arbetat tidigare, för att förbereda alla där.

Det tog inte ens tre veckor innan kvinnan var hemma igen. Hon hade aldrig tidigare anat att livet var så underbart. Barbro kallades då och då till sjukhuset för att inför läkare och övrig personal förklara varför just hennes patienter blev friska snabbare än andra och höll sig friska längre än andra. Hon berättade om bönegruppen. Alla var förstummade och faktiskt – imponerade.

BÖNEGRUPP PÅ ETT LÄRARSEMINARIUM

Lillemor Hallin

Under hela mitt yrkesliv har jag utbildat lärare. Vid ett seminarium var klimatet särskilt hårt. Rektor och lärare var underbara, men ett ganska stort antal studenter var kommunister som ofta uppträdde hotfullt. Många på institutionen var dessutom deprimerade, någon var knarkare, en annan alkoholist. En var helt enkelt otroligt elak, förstörde allt och sårade alla. Jag bad Gud om hjälp för situationen.

Av en händelse uppfattade jag att en kollega troligen var kristen. Jo, han var pingstvän. Hade han också lagt märke till den dåliga miljön? Absolut. Han frågade också Gud vad som kunde göras. Katolik och pingstvän – bra kombination tyckte vi.

Vi började be tillsammans, 20 minuter här och 10 minuter där. Vi letade efter fler kristna. En dag anade vi att rektorn var det. Blyga frågade vi försiktigt. Hon blev överlycklig. Hade försökt känna sig hemma i flera församlingar men aldrig lyckats. Vi frågade om hon hade något behov som vi kunde be för. Ja, magsår. Oj då! Tänk om vi bad och inget hände. Efter några nervösa ögonblick tog vi hennes händer och bad om läkedom. Hon blev tvärt frisk. Magsåret kom aldrig tillbaka!

Nu var vi tre... och snart var vi 16 – både rektor, lärare och studenter från alla kyrkor och samfund. Två katoliker. Vi träffades en gång i veckan, på rektorns expedition. Vår rektor hade stora problem med vissa myndigheter. Det var rörande att se henne öppna sig även inför våra unga studenter om sin oro inför en del sammanträden. Och det var gripande att se ivern när de unga sprang fram, la händerna på henne och bad med stor kärlek. För övrigt sågs vi varje dag i trappor och korridorer, kunde utbyta några ord, be för varandra eller bara ge ett vänligt handslag eller kram. Jag bjöd hem dem som ville. Kerstin Jonsson och jag samtalade med dem och bad igenom hela deras liv. Några hade djupa skador. Våra präster hjälpte till. Alla blev som nya människor.

Vi bad för hela institutionen. Och vad hände? Kommunisterna tröttnade. I stället bildades Solgruppen, som ville öka trivseln på institutionen. Den knarkande ynglingen adopterades av en av lärarna och hennes man. Sedan han nästan rivit ner deras hem utan att bli utkastad gifte han sig med en fin kristen kvinna. Han blev helad och slutade som pastor. Den elake ynglingen fick, storgråtande, samtal och förbön hemma hos oss en gång i månaden i ett år. Han blev helad från många trauman och blev en verkligt god och fin vän. En ung lärare längtade sig nästan sjuk efter att få bilda familj men blev skräckslagen inför varenda man som visade intresse för henne. P Jim Meysenburg och jag samtalade och bad med henne. När vi var färdiga log p Jim och sa: ”Jag tror faktiskt det här kommer att vara klart inom 14 dagar.” Jag tänkte: ”Hur vågar han säga så?” Men, minsann! – exakt 14 dagar senare mötte hon den unge man som snart blev hennes make.

Jag bytte arbetsplats. Något år senare, satt jag med p Jim i Katarina kyrka i Stockholm, framför altaret. Vi hade undervisat församlingen om bön för helande. Nu hade vi bett en slutbön. Precis när vi sa Amen såg vi den stora kyrkporten öppnas och i motljuset framträdde siluetten av en ståtlig barnvagn. Så syntes den kvinna som drog vagnen. Stolt och nästan majestätiskt skred hon fram mot altaret med vagnen. Min tidigare kollega!!! Hon hade fått sin familj! Och p Jim och jag kunde tacka Gud för den underbara gåva vi fått, att med Andens hjälp kunna leda människor till att hitta sig själva och sin speciella väg.

BÖNEGRUPP FÖR PRÄSTER OCH PASTORER

Lillemor Hallin

Varje onsdag i flera år under 1970- och 80-talet träffades Danderyds och Täbys präster och pastorer i den katolska prästgården i Täby till sina egna bönemöten. Det var roligt att, i alla sammanhang, se dem alla som syskon. Och var de katolska prästerna inte hemma just då, så kom de andra ändå. Man såg då präster och pastorer från olika kyrkor krypa i rabatten och leta efter nyckeln som hängde nånstans under brädfodret på prästgården. Det såg verkligen skumt ut om man inte visste vad det var frågan om.

De hade fina möten med själavård av varandra och samtal om allting. Och gemensam bön förstås. De var ju en bönegrupp. De påverkade det andliga klimatet i hela bygden med sitt syskonskap. Alla kristna kom närmare varandra, visste väldigt mycket om varandra och arbetade mycket tillsammans. Vi hade t ex många ekumeniska bibelstudiegrupper. Förutom våra 54 bönegrupper. Och vi glömmer aldrig det skratt som utbröt bland lyssnarna när vi, under en ekumenisk konferens, fick lyssna till pingstpastorns utmärkta undervisning om biktens betydelse och den katolske kyrkoherdens utläggning om den Helige Andes gåvor och frukter. Själva var de så vana vid att röra sig inom alla ämnen att de inte uppfattat det roliga i ämnesfördelningen.

Så småningom flyttade, pensionerades eller avled både präster och pastorer. P Kasper dog, liksom missionspastorn, p Clyde förflyttades liksom de båda pingstpastorerna, osv. Men när det hände att P Clyde kom från Rom till Täby och hälsade på, då hyrde alla de präster och pastorer som kunde in sig på Kaggeholms slott, pingstvännernas egendom på Ekerö, i några dar och bara pratade och bad tillsammans, som förr. Detta skedde ända in på 2000-talet.

Övrigt som genomfördes under 1999:

- Ekumenisk pingstkonferens i S:ta Clara kyrka 21-24 maj med bl a biskop Graham Dow, Episkopalkyrkan, USA. Inbjudare: Betlehemskyrkan, S:ta Clara kyrka, Elimkyrkan, Tomaskyrkan och AKKS.
- Liv i Anden-seminarier.
- Två böndagar i Vårfrukyrkan, Täby, för andlig förnyelse och evangelisation.
- En dag i veckan: soppkök på Sergels torg.
- En kväll i veckan: musikprogram för ungdomar på Café Pauli, Katolska domkyrkan.
- Ett antal personer från Sverige deltog i kurs i Milano i evangelisation med cellgrupper.

Ekumenisk bönegrupp med speciellt ansvar Danderyd 1977. Längst tv Lillemor Hallin, 2:a från höger distriktsköterska Barbro.

2000. UTVIDGAD EVANGELISATION

”DEN STORA UTMANINGEN”

Don Pigi Perini

med församlingsmedlemmar från San Eustorgio församling i Milano

Evangelisation genom cellgrupper

14-17 sept 2000

S:ta Clara kyrka + AKKS

Församlingens växt genom den lilla cellgruppen

- *Bengt Malmgren: rapport från en konferens i Stockholm* -

Den stora utmaningen var temat för en konferens som anordnades i Stockholm hösten 2000 i samverkan mellan S:ta Clara kyrka och AKKS. Till konferensen hade bl.a. inbjudits kyrkoherde don Pigi Perini samt ett lekmannateam från San Eustorgio församling i Milano. Unikt för San Eustorgio är att man har en församlingsstruktur som bygger på små grupper, s.k. cellgrupper. Varje år sedan 1990 anordnar man ett europeiskt cellgruppsseminarium för att dela sina erfarenheter med församlingar från hela Europa. För närvarande finns i församlingen c:a 125 sådana cellgrupper. Intresset för den lilla gruppen som social och evangeliserande struktur är stort idag. San Eustorgio har hämtat sin inspiration från USA där kyrkoherde Michael Eivers började tillämpade en modell i katolsk sättning som han hämtat från den mycket framgångsrika församling i Sydkorea som leds av pastor Paul Yonggi Cho. Cellgrupper visar sig vara mycket effektiva för en framgångsrik evangelisation, vilket passar in i perspektivet med den nya evangelisationen. Cellgruppernas sätt att leva evangeliet och ge det vidare, öppenheten för den helige Ande och nådegåvorna liknar mycket förhållandet under kyrkans första tid.

Grundläggande för cellgruppsystemet är:

- Ett bejakande av att kyrkans viktigaste uppdrag är att evangelisera, och att detta uppdrag måste tas på allvar av alla kyrkans medlemmar enligt de riktlinjer som presenterats i påven Paulus VI's apostoliska brev Evangelii Nuntiadi och som har betonats starkt av kyrkans ledning många gånger därefter, främst av påven Johannes Paulus II.
- Att det viktigaste missionsfältet är de vardagliga kontakter man har, familj, grannar, arbetskamrater etc. I NT uttrycks detta med den grekiska termen OIKOS.
- Att systemet är förankrat hos församlingens präster och främst hos kyrkoherden. Alla cellgrupper refererar till kyrkoherden som är den som beskyddar och upprätthåller systemet.
- Att man utbildar och tränar lekmannaledare, att kyrkoherden delegerar uppgifter och att man har ett förtroendefullt samarbete mellan präster och lekmän.

Evangelisationsprocessen

Evangelisationen tar sin början i vardagen. Man ber för de människor man träffar, tjänar dem på olika sätt, vittnar om sin tro, försöker förklara eventuella missuppfattningar, inbjuder dem först till cellgruppen där de får växa i gemenskap och sedan, så småningom, in i kyrkans fulla gemenskap.

Varför cellgrupper?

Som människor har vi behov att mötas både i det stora och det lilla sammanhanget. Vi behöver vara en del av ett stort kollektiv. Ju fler som kommer t.ex. på en fotbollsmatch eller en gudstjänst, desto mer stimulerande är det att vara med! Men på samma gång behöver vi tillhöra en liten grupp där vi är mer än bara en i mängden. Människor söker den vänskap och de personliga relationer som en liten grupp kan ge. Dessa grupper kan bli en miljö för evangelisation, till gagn för större grupper, särskilt lokalkyrkorna, och ett hopp för hela kyrkan om de:

- söker sin näring i Guds ord...
- undviker den ständiga frestelsen till systematisk opposition och kritik för kritikens egen skull...
- förblir fast knutna till den lokalkyrka de tillhör...
- bevarar en äkta gemenskap med de herdar Herren ger sin kyrka...
- aldrig anser sig vara evangelisationens enda mottagare eller förkunnare...
- i medvetenhet om sin mission varje dag växer till i iver, engagemang och utstråling...
- visar sig tillhöra den universella kyrkan och inte vara sekterister... (Evangelii Nuntiandi §§ 57-58)

Vad är en cellgrupp?

En cellgrupp är en liten, ständigt växande grupp, i vars centrum det finns naturliga relationer som hänförs till närområdet, och där man försöker att evangelisera, genom dagliga relationer.

En cellgrupp förverkligar sig i det ögonblick som en bror eller syster som är fjärran från tron kommer in och deltar, eftersom den är inriktad på evangelisation. Hela cellgruppen omsluter denna nya bror eller syster. Det aktualiserar en evangelisk utmaning enligt vilken man blir den förste genom att ta sig an den siste.

Ofta, inom församlingsgemenskaper, träffar vuxna sina likar (unga par, de ogifta, de äldre). Cellgrupperna däremot sammanför personer av olika ålder som bor i samma grannskap. Vissa cellgrupper kan dock fokusera på särskilda teman som arbete, gemensamma intressen, ungdomar, gamla, ogifta, ensamma.

Cellgruppen har fått sitt namn därför att den på samma sätt som en encellig organism kan föröka sig genom delning, när den nått en viss storlek. Detta är absolut avgörande eftersom cellgruppen måste kunna förbli tillräckligt liten för att möta individens behov. Delningen lämnar utrymme att nå nya personer. Alla dessa små gruppers slutliga öde är – precis som för vilken levande organism som helst – att dö. Men å andra sidan ger mo-

dercellen genom delning liv till två nya dotterceller, som sedan fortsätter för att upprepa samma process.

Kyrkans fyra huvudsakliga tjänster är: tillbedjan, att sprida evangeliet, att vinna och forma lärjungar samt själavård. Var och en av dessa uppgifter utövas inom cellgruppen. I viss mening fungerar cellgruppen som ett slags "husförsamling". Målet är inte bara att nå icke-kristna utan också att omvandla den kristne till en sann lärjunge och att leda flocken. Allt detta sker samtidigt.

De mesta av cellgruppens tjänst sker utanför samlingsrummets fyra väggar. Sammankomsten är cellgruppens mötespunkt, men den större delen av tjänsten utförs under veckan. Mötet är den stund vi har för att ta en paus och 'ladda upp batterierna' inför uppgifterna som ligger framför, utvärdera vad vi har gjort, och få stöd av varandra. De sju syftena med en cellgrupp:

1. Att växa i förtrolighet med Herren
2. Att växa i kärlek till varandra
3. Att dela Jesus med andra
4. Att göra tjänst i Kristi kropp
5. Att stödja andra och få stöd
6. Att utbilda nya ledare
7. Att fördjupa vår katolska identitet.

Övriga händelser under år 2000:

- P Paul Marx OMI: reträtt 23-24 febr i Karlstad.
- P Paul Marx OMI: reträtt 24 sept i Köpenhamn.
- Liv i Anden-seminarier.
- två böndagar på spanska och svenska i Vårfrukyrkan, Täby.
- Fredagar kl 18-21: Café Joy, ungdomscafé i Pauligården, domkyrkan.
- 1 gång i veckan: soppkök på Sergels torg.
- 4 karismatiska mässor i S:ta Birgittas folkhögskolas kapell.

2001. EVANGELISATION I VARDAGSLIVET

Evangelisation kan omfatta allt, från de enklaste kärleksgärningar till att föra en person in i församlingen – kanske via den lilla gruppen – in i Kristi kropp. Någon får kanske hjälpa till med ett steg, andra med flera steg på vägen.

Två makar möts.

Lillemor Hallin

Min väninna Margareta och jag satt en vardagseftermiddag i vår kyrka och bad. En starkt berusad karl klev in, slog omkring sig och väsnades enormt. ”Kristna var bara bedragare, världen går under, medan dessa idioter bara ber och ber...” osv, osv. Aggressionen ville aldrig ta slut.

Vi försökte lugnt bemöta hans hysteriska argument, men det var helt omöjligt. Han vrålade allt högre. Till slut fick vi ingivelsen att fråga: ”Vad heter du?” – ”Svensson.” – ”Då ber vi för dig, Svensson.” Vi tog hans hand och bad bara en kort bön att Kristi frid skulle fylla Svensson. Han blev tvärtyst och tittade eftertänksamt på oss en god stund innan han sa: ”Tänk, va’ snett man kan gå!” Och så lomade han iväg.

Några dagar senare, när jag var ute och cyklade, såg jag Svensson sitta på en soffa. Skulle jag sätta mig hos honom? Aldrig! Jag cyklade vidare. Men en röst inom mig sa: ”Du ska sätta dig hos honom.” – ”Aldrig!” svarade jag och hann cykla ganska långt. ”Du ska vända om och sätta dig hos honom”, fortsatte rösten. Till slut gjorde jag det. ”Hejsan”, sa jag och satte mig på soffan. Just då kom en ”ful gammal kärring” runt hörnan och satte sig hos oss. ”Å, nu kommer tanten också, till råga på allt”, stönade Svensson. Det var fru Svensson.

Vi fick faktiskt ett mycket trevligt samtal. De hade båda två ofta kramp i benen, framgick det, så jag lärde dem ett enkelt gymnastikprogram mot detta som jag fått av min syster, sjukgymnasten. Vi skrattade hejdlöst alla tre när vi stretchade och stod i.

Så kom vi in på det där med bön. ”Bön förändrar aldrig någonting!” röt Svensson. ”Jo du”, sa jag och berättade hur min väninna helats från cancer och hur docenten skrev i journalen: ”En högre makt ingrep. Patienten tillfrisknade.” – ”Där ser du”, ropade fru Svensson ivrigt. Det har jag alltid vetat, att bön hjälper. När min väninna Maria och jag fick cancer i livmodern samtidigt för några år sen, så sa jag till henne: ’nu är det bara bön som hjälper.’ Men hon tyckte det var löjligt. Och nu är hon död, men jag blev frisk. Och jag bad varenda dag!”

”Va!” röt Svensson. ”Ber du!?” - ”Det är klart att jag ber. Hur skulle jag annars ha stått ut med dig i över 50 år?” Samtalet ledde faktiskt till att ett par gamla makar fick lära känna varandra på nytt. Och fru Svensson fortsatte att vittna om böns kraft för Svensson och mig, båda lika förvånade. Det var helt klart att Gud själv hade kallat oss alla tre till detta möte.

En familj förenas.

Emma

Vi möttes hos gemensamma vänner, familjen från ett annat land, långt borta, och jag, Började prata med varandra och blev med tiden mycket goda vänner. Jag fick veta att deras dotter, som gick i undervisning för första kommunion, var väldigt ledsen för något. Hennes föräldrar skulle inte kunna ta emot kommunionen tillsammans med henne. Dom hade aldrig gift sig för att kvinnans familj aldrig tyckt om mannen hon valt.

En dag frågade jag det här paret om de ville gifta sig. De svarade omedelbart och med eftertryck ”JA”. Så jag hjälpte dom att prata med vår präst och alla förberedelser med papper från hemlandet osv drogs igång.

En vacker vårdag blev det ett litet bröllop i vår kyrka med ett brudpar som man lätt kunde se var mycket lyckliga! Det var också dottern som nu visste att på söndagen skulle alla tre tillsammans få gå fram och ta emot kommunionen. Nu är dom tillbaka i sitt hemland och fortsätter att gå i mässan, för nu är det en större glädje och mer meningsfullt att göra så, tycker dom.

LETTLAND I BLICKPUNKTEN

Kerstin Jonsson och Lillemor Hallin

Sedan snart 10 år stöder AKKS och EVANGELISATION 2000, med mångas hjälp, det katolska arbetet i Lettland, både vad gäller förnyelse och evangelisation. Även under det gångna året har vi kunnat göra detta. Man skriver därifrån och tackar oss i Sverige och alla våra vänner för all oförtröttlig omsorg och trofasthet som vi visar dem. Och själva tackar vi er, alla våra vänner, som läser detta och som sänder oss pengar så att vi kan hjälpa.

Det är komuniteten EFFATA i Riga som, med sina 10 bönegrupper, är den drivande kraften i det lettiska arbetet. Denna komunitet har vuxit sig stark genom att bland andra vi i Sverige stött dem på så många olika sätt.

. EFFATA har några Liv i Anden-seminarier igång just nu, både i domkyrkoförsamlingen i Riga och i landsorten. Även materialet till dessa seminarier har de fått från Sverige.

Det stora evenemanget under år 2001 var emellertid en konferens för 600 deltagare den 23-24 maj med Ralph Martin från USA som huvudtalare. Detta var den första stora katolska karismatiska konferensen någonsin i Lettland och vi är glada att vi kunde stödja den med ett bidrag från Sverige.

Ralph Martin är katolsk lekman och teolog och känd över hela världen. Han var den förste att under 70-talet ta ledningen för den framväxande karismatiska förnyelsen i USA, en institution som så småningom utvecklades till ICCRS, idag förnyelsens internationella centrum. Förutom att han nu undervisade i konferensen i Riga hade han möten med seminaristerna på prästseminariet. Han framträdde också i TV samt i tre olika radioprogram.

Kommuniteten EFFATA har alltid arbetat ekumeniskt. En av de stora frukterna av denna konferens, skriver de, är att man genom den fick kontakt med alla bönegrupper i hela Lettland, både ekumeniska och evangelikala. Just nu planerar man tillsammans ett 40 timmar långt ekumeniskt förbönsmöte

---

Övriga händelser under 2001:

- ”Guds rike är mitt bland er.” Reträtt med p Paul Marx OMI 23-25 februari, Vår Fru av Rosenkransens församling i Karlstad.
- Vårfrukyrkan i Täby: tre böndagar för förnyelse och evangelisation.
- Liv i Anden-seminarier.
- Café Joy: ungdomscafé med musikprogram har pågått varje vecka.
- Soppköket på Sergels torg i Stockholm har också pågått varje vecka.
- Personer från Sverige deltog i kurs i evangelisation med cellsystem i Milano.

TANKAR KRIG SOPPKÖKET PÅ SERGELS TORG

Bönegruppen i Hagsätra i södra Stor-Stockholm har evangeliserat i flera år genom att, tillsammans med andra vänner servera soppa bland de utslagna på Sergels torg i centrala stan varje fredag. Pancho Chin A Loi reflekterar här kring detta arbete.

Börjar man en gång med ett soppkök får man snart erfara att det inte bara gäller att dela ut soppa, smörgåsar och kaffe, utan man upptäcker snart att man ganska ofta blir anklagad för att vara ”medmissbrukare.” Det är därför man måste ha en plan eller motivation. Det är klart att för oss är motivationen är ”Jesus Kristus”. De i kyrkan som påstår att man mutar människor genom att evangelisera har nog inte så noga tänkt igenom helheten.

Dokumentet Evangelii nuntiandi säger: ”Hela kyrkan mottar sålunda sändningen att evangelisera, och vars och ens insats är viktig för det hela” (punkt 15)... Att evangelisera innebär för kyrkan att föra ut budskapet till alla mänskliga grupper och med dess genomslagskraft inifrån omforma och förnya mänskligheten: ‘Se, jag gör allting nytt!’ (p 18). Lekmännens... första omedelbara uppgift är inte att ägna sig åt den kyrkliga organisationen och dess utveckling – detta är prästerskapets speciella uppdrag – utan att dra fram och sätta i funktion alla de kristna och evangeliska möjligheter som visserligen är dolda, men som redan är förhanden i världen och verkar där. Det rätta fältet för deras evangelisation är den väldiga och komplicerade världen med dess politiska, sociala, ekonomiska förhållanden... som t ex lidandet. Ju flera lekmän som är genomträngda av evangeliet och samtidigt ansvariga för dessa livsområden och avgjort engagerade i dem, i stånd att gagna dem och medvetna om att man måste utveckla deras ofta dolda kristna möjligheter, dess mer skall allt detta, utan att mista eller uppge något av sin mänskliga funktion, lägga i dagen en ofta underskattad transcendent dimension och så träda i tjänst hos Guds rike och frälsningen i Jesus Kristus” (p 70).

Detta innebär sålunda att vi alla kan evangelisera eftersom vi alla faller under begreppet ”hela kyrkan”. Vi behöver dock inte citera så mycket dokumentation eller komma med en mängd olika teorier, eftersom verkligheten talar för sig själv ute på fältet. Nu är tiden inne för oss att skrida till handling. Det är inte tal här om ”dom” och ”vi”, utan om ”oss”. Det är våra medmänniskor det gäller, våra syskon. Ja, med rätta kan vi säga ”våra vänner i nöd”.

Kyrkan här i stiftet har hittills haft fullt upp med att bygga upp sig själv och att bekräfta sin identitet, och det var säkert rätt. Men idag är NU! Vi tar nu ett nytt trosssteg i Stockholm tillsammans med Caritas Stockholm. Vi börjar med ett soppkök också på Medborgarplatsen. Snart är det dags för oss att börja använda uttrycket ”fältet!” Våra vänner kommer säkert att säga saker i stil med: ”vi tycker om er, för att ni inte är som de andra”. Men det är inte beröm vi är ute efter, utan vi vill visa på kärlek och mänsklig omsorg, hjälpa människor att komma till rätta. Vi måste vara beredda att be för dem och med dem. Ibland ber någon själv om förbön. Man ser ju och hör att vi tillhör kyrkan. Våra trasiga medmänniskor drar sig inte för att falla på knä mitt på torget och be om förbön.

Det finns många alkoholister och drogmissbrukare idag som vill ha behandling och som blir hänvisade till vandrарhem eller härbärgen. Det är oerhört motsägelsefullt, för där gäller det att hålla sig nykter. I detta avseende kan man säga att ett härbärke har för låg standard, ty där finns inte någon hjälp. Även om Socialförvaltningen menar att man skall vara tacksam för dessa härbärgen så blir man bara upprörd, särskilt när man står där mitt i vår verklighet och ser hur människor mår dåligt, spy, får diarré och skäms, och det finns ingen hjälp.

Av erfarenhet kan man säga, att volontärer säkert kommer när man väl har kommit igång. Efter det att vi kom igång med soppköket på Sergelsplattan, där S:ta Clara kyrka redan delade ut smörgåsar och kaffe, började även andra samfund att dela ut soppa där och också katolska ungdomar valde en egen dag på ”plattan”, Vi har dessutom Moder Teresas Systrar och de nykomna Karmelitsystrarna, som är vana vid gatumission. Dessutom har vi redan blivit lovade hjälp från

S:ta Clara kyrka och redan det är ett tacksägelseämne, eftersom vi vet vilken stor erfarenhet de har. Vi har så mycket att lära oss när det gäller gatumission. Vi har också kontakt med LP-stiftelsen, något som är oerhört värdefullt. I Medborgarplatsens närhet har vi dessutom Salemskyrkan och Katarina kyrka, som vi också kan bjuda in som medhjälpare.

Det finns mycket mer att göra i framtiden, inte minst på det praktiska området. Det behövs t ex behandlingshem för drogmissbrukare i stil med planeringshemmet vid Gullmarsplan, där männskor kan övernatta. Det behövs rehabilitering på kristen grund. Levande musik och annat skapande är också viktiga instrument i allt detta. Vi har mycket spännande saker framför oss!

PATER DAMIAN EZE MSP PRESENTERAR SIG

På en karismatisk ledarkonferens i Fiuggi, Italien, 1998 träffade Pancho Chin a Loi och Bengt Malmgren en ung nigeriansk präst från det missionerande prästsällskapet Missionary Society of St Paul. Man ägnar sig åt utåtriktad evangelisation och sänder präster till olika delar av världen. Detta möte resulterade i att p Damian Eze och hans medbroder p Chikezie Onuoha kom till Sverige år 2000. Här nedan presenterar sig P Damian Eze:

Jag heter Damian Onwuegbuchulam Eze och föddes som den yngste av sju syskon den 18 maj 1961 i en liten by i östra Nigeria som heter Ndiobasi-Acha. Min familj är djupt katolsk. Som den yngste i familjen fick jag ta emot mycket kärlek och omsorg från mina föräldrar och äldre syskon. Bland det första jag fick lära mig var att göra korstecknet. Mamma tog mig till kyrkan varje söndag. På ett kärleksfullt sätt lärde hon mig att älska Jesus Kristus och så gott hon kunde förklarade hon den katolska tron för mig. Som alla andra pojkar gillade jag fotboll mer än katekesundervisning. Men jag deltog i undervisningen i alla fall, dels för att mamma övertalade mig, dels för att jag var rädd för pappas långa käppar. Jag frågade ofta mamma varför Jesus alltid hängde på korset, och jag pekade på krucifixet. Hon blev aldrig trött på mina otaliga frågor. Hon förklarade att Jesus dog av kärlek till oss. Att han blev människa bland oss för att rädda oss från evigt straff och göra oss till Guds barn. Hon brukade förklara katekesen för mig efter kvällsmaten. Allt det där gjorde mig förälskad i Jesus. Och jag beundrade djupt de präster som firade eukaristin med oss.

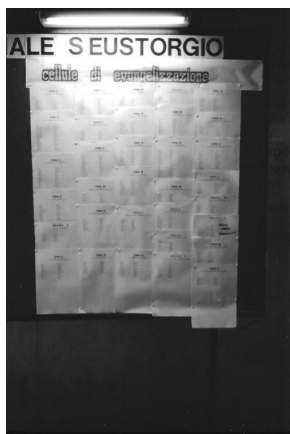
Så började jag skolan. Men just när jag fyllt tio år dog min älskade mamma efter en operation. Pappa och min äldre syster tog hand om mig. Det var inte lätt att leva utan mamma. Redan i grundskolan kände jag att Gud ville att jag skulle bli präst. Men som tonåring på högstadiet

fick jag kämpa med att leva som jag fått lära mig. Det var svårt med trycket från kompisarna som tyckte att jag skulle vara som andra. Ibland skojade de med mig och kallade mig "fader Damian". En gång kom en präst till vår skola för att fira mässan med oss. Han hette fader Damian! Jag gick till honom efter mässan och berättade för honom att Gud ville att jag skulle bli som han. Han bad för mig och välsignade mig. Och han lovade att fortsätta be för mig. Jag var uppfylld av tanken att Gud kallade mig. Men jag trodde samtidigt inte att det kunde vara riktigt, för jag tyckte inte jag var stark nog för ett liv som präst i total avsaknad av familjeliv och total överlåtelse till Herren. Jag sa till mig själv: OK, jag är kallad till präst men jag är inte värdig, så jag kan inte säga ja till kallel- sen.

Men i juni 1983 deltog jag i ett katolskt karismatiskt bönemöte. Under bönen där kände jag mig oerhört älskad av Gud, trots mina synder. Det var på samma sätt som jag hade känt pingstdagen 1975, när jag tog emot första kommunionen och 24 maj 1981, när jag tog emot bekräftelsens sakrament. Människorna i den lilla gruppen var så ödmjuka och kärleksfulla. De välkomnade mig så varmt. Efter detta missade jag aldrig bönemötena eller bibelstudierna. Jag praktiserade också en djup inre bön som jag kallade ”trettio minuter med Jesus”. Under dessa bönestunder kände jag att Herren sa till mig: ”Jag vill att du ska vara min präst”. Jag var glad över denna kärleksfulla inbjudan, men jag var också medveten om mina svagheter. Så jag var rädd för beslutet. Men genom mina vänner i den karismatiska förnyelsen och genom en predikan av biskop Nwedo kom jag till klarhet: ”Om du är en ung man och Gud kallar dig att bli präst så var inte rädd. Han lovar oss: ‘Min nåd är allt du behöver.’ Ja, i svagheten blir kraften störst” (2 Kor 12:9).

Vid den här tiden, 1985, förberedde man firandet av katolska kyrkans 100-årsjubileum i Nigeria. Jag läste om de missionärer som hade kommit med evangeliet till östra Nigeria. Och just detta slog mig och drog mig obönhörligt till Herren: i den första gruppen av den Helige Andes fäder och bröder som kom var det många som dog i malaria. Då kom en andra grupp, och många av dem dog också i malaria. Och ändå kom en tredje grupp! Jag beslöt att diskutera min kamp med en präst. Han sa, att såvitt han kunde se hade jag en äkta kallelse. Han berättade för mig om fader Damien den spetälske. Vid den här tiden arbetade jag deltid samtidigt som jag studerade. Men slutligen kunde jag bestämma mig: jag slutade med mitt arbete och mina studier. Jag anslöt mig till de nygrundade St Paulus’ missionärer (Missionary Society of St Paul). Jag älskar den helige Paulus. Och jag älskar hans brev. Så namnet ”St Paulus” gjorde att jag valde just denna väg bland många andra tänkbara.

Sedan jag blivit antagen började jag min utbildning 1986. I seminariet hörde jag till dem som startade den karismatiska förnyelsen där. Jag blev ledare för förnyelsearbetet under mina tre sista år i seminariet och är fortfarande aktiv. Jag har gått igenom flera Liv i Anden-seminarier och jag har tjänat i förnyelsen på många sätt: med undervisning, bön, evangelisation, genom att besöka och på olika sätt tjäna människor. Jag vigdes till diakon 1994 och till präst 1 juli 1995. Sedan dess har jag tjänat mitt missionssällskap i många sammanhang och även arbetat i församling tills jag sändes till Sverige i januari 2000 tillsammans med min ordensbroder P Chikezie Onuoha. Jag var i Eskilstuna i tio månader och nu är jag i domkyrkoförsamlingen i Stockholm. Min broder var först tio månader i Uppsala och är nu i Västerås.

Tv. S Eustorgio församling i Milano med katakomber sedan 100-talet E. Kr. är organiserad i cellgrupper. T.h. Några av oss svenskar som deltog i ett seminarium i församlingen tillsammans med vår värdfamilj Burgatta. Kring 1990.

2002. EUROPA BEHÖVER DEN HELIGE ANDE

KURS I SJÄLAVÅRD FÖR RYSKA PASTORPAR

Kerstin Jonsson och Lillemor Hallin har bett för människors helande sedan mitten av 1970-talet, då tillsammans med Oblatprästerna i Vår Frus församling i Täby och många ekumeniska vänner. De har sedan fortsatt med detta. Här ger Lillemor Hallin ett exempel på en ekumenisk satsning.

8-17 april 2002 genomfördes en kurs i själavård (förlängd Kurs i bön för helande) för nio ryska pingstpastorer med hustrur på kursgården Solåsen i Kolmården. Bland deltagarna var fyra biskopar (ja, pingströrelsen är en episkopal kyrka i Ryssland), några ledare för Teologiska Institutet i Moskva (3-årig pastorsutbildning) och andra teologiska institutioner.

Alla var församlingsledare. De kom från många delar av det gamla Sovjet: Lettland, Ryssland, Vitryssland, Ukraina, Kaukasus, Uzbekistan och Sibirien. Alla var nyckelpersoner inom rysk pingströrelse och, liksom Kerstin och jag, vänner till pastor Folke Steen i Huskvarna.

Solåsen stod för deltagarnas kostnader. Vi svenska ledare och själavårdare betalade våra egna kostnader. Kursen leddes av Folke Steen och mig. Tillsammans med Kerstin Jonsson stod vi för all undervisning - på engelska tolkad till ryska. Ämnen var bland många andra krissignaler, den tidiga påverkan, relationer: sår och bindningar, syndabekännelse och förlåtelse, att lyssna till den stilla rösten, den Helige Ande och hur man kan arbeta med själavårdssamtal. Varje deltagare fick fyra timmar själavård, av oss eller våra vänner ur den ekumeniska själavårdsrörelsen Helhet genom Kristus, en man och en kvinna som brukligt är, samt en tolk. Både Kerstin, Folke Steen och jag verkar inom denna rörelse sedan snart 30 år, Kerstin som vice ordförande.

Antalet själasörjare som kom och gick under dessa dagar var stort. Det kändes fantastiskt med så många vänner som generöst ställde sig till förfogande i denna unika uppgift. Den minst sagt dynamiska ryska förbönsgruppen för dem som just fick sitt själavårdssamtal leddes av Stina Nilsson, f d föreståndare för Ersta Diakonisällskap. Tolkarna gjorde strålande insatser vid både undervisning, själavård och förbön. Strålande var även Solåsens husfolk med föreståndaren Katrin Bjuhr i spetsen. Även Katrin talar ryska och är hemmastadd i det forna Sovjet. Självt har jag varit mycket i Östeuropa under kommunistregimens tid och redan då funderat över hur alla dessa underbara människor ska få ta emot läkedom efter sina lidanden. Här kom ett tillfälle att få bidra med detta.

Frågestunder och undervisning om själavårdens metodik varvades med grupparbete och gudstjänster av olika slag. Bl a firades en förbönsgudstjänst där deltagarna fick träna att vara förebedjare man och hustru tillsammans. En av våra grundläggande idéer med kursen var just att lyfta fram kvinnorna, som i den ryska pingstmiljön är mycket tillbakasatta.

Till rekreationen hörde en eftermiddag i skogen och en sightseeingtur i Stockholm. Husfolket hade, förutom härlig mat, gjort stiliga diplom till deltagarna och inköpt påsar med godis och annat åt barnen där hemma. Till allmän glädje hade Folke Steen dessutom fått överta ett stort lager damskor och -stövlar från en affär i Huskvarna samt ett lager herrkostymer, så alla reste hem uppsnyggade till både själ och kropp.

Deltagarnas utvärdering var enbart positiv. Några axplock:

- Fantastiskt detta med en man och en kvinna i själavården. Mannen tog upp vissa saker och kvinnan andra. Utan dem båda hade viktiga bitar fattats.
- Som pastor får man bära så mycket och så många. Men vem hjälper pastorn? Här fick jag för första gången bli buren av andra.
- Själavårdssamtalet var underbart. Jag kunde ta upp saker i mitt liv som jag aldrig nämnt för någon enda människa tidigare. Det var en enastående befrielse.
- Enligt vår tradition är ju allt förlåtet och lämnat i och med frälsningen. Här såg vi att vi verkligen behöver själavård, även bekänna synd. Min hustru och jag kommer att arbeta vidare tillsammans på den här linjen.
- Det är så mycket som förlösts mellan oss som äkta makar genom denna underbara gemensamma upplevelse. Vi har kommit varandra mycket närmare.
- Vilken tur att kursen gavs så långt hemifrån. Annars hade jag ringt mina barn varen- da dag och kollat att allt fungerat för dem. Nu blev jag tvungen att överlåta allt detta.
- Vilken fint upplagd kurs: teori och praktik i underbar blandning. Ett tydligt verk av den helige Ande!
- Vilka ledare och själavårdare: pingstvännen, katoliker, lutheraner, en baptistpastor, män och kvinnor! Vi har aldrig upplevt något sådant. Vilken kärlek mellan er! Viket samarbete! Vilken överlåtelse till er kallelse!

Ja, det finns all anledning att tacka Gud för att denna unika kurs kunde genomföras. In- för hemresan såg alla våra ryska vänner betydligt yngre, gladare och avspändare ut än när de kom.

MICHELLE MORAN, TALARE VID CHARISMA 2002

Pingsthelgen, 17-20 maj, kommer en ekumenisk konferens att anordnas i Katolska domkyr- kan, S:ta Clara kyrka, Betlehemskyrkan och Hammarbykyrkan. En av konferensens huvudta- lare blir Michelle Moran, ledare för den mest kända katolska evangelisationsskolan i England. Biskop Anders Arborelius OCD medverkar vid öppnandet av konferensen.

Sedan 1985, då den första katolska evangelisationsskolan av modernt slag för lekfolk startade på Malta, har tusentals liknande skolor växt fram. Tredje världen leder utvecklingen: Nigeria

CHARISMA 2002. EKUMENISK PINGSTKONFERENS

17-20 maj 2002

Medverkande: bl a

Michelle Moran ledare för Englands största katolska evangelisationsskola S.E.N.T.

Pastor Joshua Yee, Malaysia

S:ta Clara kyrka, Katolska domkyrkan, Betlehemskyrkan och Hammarbykyrkan.

med över 300 skolor, Bolivia och Mexiko med över 400 skolor var, för att bara nämna några exempel. I västvärlden är man mer blygsam med 5 - 10 skolor i vardera Tyskland, Polen, Frankrike, Spanien, Italien, Holland, England med flera länder. Också i östra Europa växer dessa skolor fram i bland annat Lettland, Litauen, Ryssland. Det gäller även ännu östligare områden som tidigare ingick i Sovjetunionen, som Kazakstan och Sibirien. Vissa ger kurser på några månader, andra på både ett och två år och längre. Alla bygger på gedigen katolsk undervisning, ett intensivt katolskt andligt liv, träning i evangelisation - där man arbetar med både det personliga vittnesbördet, musik, sång, teater mm - samt praktisk evangelisation.

Englands mest kända skola heter SENT, Sion Community's Evangelisation Centre for National Training och leds av Michelle Moran. Hon och hennes make Peter var 1985 med och grundade den evangeliserande komuniteten SION, som består av lekfolk, gifta och ogifta, systrar och präster och som leds av bland andra Peter Moran.

Kommuniteten SION arbetar med mission och evangelisationsträning i katolska församlingar, i skolor, i ungdomsgrupper och bland studenter över alla de Brittiska öarna och även i andra länder. Man driver också en egen skola med plats för 42 studerande.

Kommuniteten vill hjälpa till att förnya Kyrkans liv och utrusta människor till evangelisation enligt den uppmaning som påven ständigt riktar till Kyrkan. Man söker förkunna evangeliet på ett dynamiskt sätt, så att alla de som tar emot budskapet själva blir aktiva lärjungar. Man för samman traditionell katolsk spiritualitet med ett dynamiskt liv i den Helige Ande. Ledare för evangelisationsutbildningen, Michelle Moran, är akademiskt utbildad i teologi och doktorand. Hon är både nationellt och internationellt välkänd och har undervisat och tränat tusentals evangelister i många länder. Bland andra har AKKS under några perioder på 1990-talet bekostat att hon, tillsammans med sina medarbetare, utbildat flera hundra katolska studenter i Lettland i praktisk evangelisation. Michelle Moran har författat böckerna "Pass it on" och "Crossing the Line".

—

**RETRÄTT MED S:t JOSEFSYSTEMEN MARGARITHA VALAPPILA OCH PATER
JOSEPH VADDAKEL**

**”JAG SKALL GE ER ETT NYTT HJÄRTA
OCH FYLLA ER MED EN NY ANDE.”**

Reträtt 24 – 28 juni 2002

med

**S:t Josefsystemen Margaritha Valappila
och Fr Joseph Vaddakel**

anordnades av Berit Hanell, Uppsala, hos Birgittasystrarna i Djursholm.

SR MARGARITHA VALAPPILA

Introduktion av Berit Hanell

Sr Margaritha Valappila föddes i Kerala, Sydindien, och kom till Tyskland 1960. Hon blev ordenssyster i S:t Josefsystrens kommunitet, i klostret S:t Trudpert i Schwartzwald. I många år arbetade hon inom sjukvården. Omsorg om de sjuka var hennes livsinnehåll.

I slutet av år 1989 kom hon till en avgörande punkt i sitt liv som ledde till en ny omvändelse. Ett vittnesbörd berättar: ”En till synes livshotande sjukdom gjorde, att hon fick lämna sina vanliga arbetsuppgifter. Först nu insåg hon, att det var en oförtjänt Guds gåva att ha hälsan. Hon fann en ny tillgång i bönen - att tacka och lovprisa Gud - och hon kunde på nytt överlåta sitt liv till Guds vilja.

Då hon under år 1990 besökte sin sjuka mor i sin hemstad i Kerala, kom hon i kontakt med den karismatiska förnyelsen, som under de senaste 20 åren utvecklats starkt i detta område. Hon blev vittne till att Jesus verkar bland oss idag: blinda kan se, döva höra, stumma kan tala och lama kan gå igen.

Under en karismatisk bönedag med ca 5000 deltagare under ledning av pater Mathew Naikomparambil, en vincentpräst, erfor hon själv ett djupt inre och fysiskt helande. När hon därefter deltog i en flera dagars reträtt i Potta – världens största katolska bönecentrum - fick hon genom en inre röst en ny kallelse: ”Gå och förkunna Guds ord i hela Europa och dela med dig av all den glädje och frid, som du har mottagit här.”

Hon blev på nytt uppmanad att tala och vittna om Jesu kärlek. Nu började sr Margaritha organisera och hålla reträtter först i tysktalande områden senare i andra europeiska länder. Hon arbetar tillsammans med indiska team från reträttcentret i Indien. Just för denna uppgift blev hon år 1993 delvis frigjord från sin orden och är sedan april 1996 helt och hållet fri.

Försynen möjliggjorde att sr Margaritha, tillsammans med sin medsyster Kiliana, kunde upprätta ett böne- och reträttcentrum i en tidigare kurklinik i Bad Soden Salmünster: Katholisches Evangelisations-Zentrum - Haus Raphael, med tillåtelse av den nu avlidne ärkebiskopen Dybosa .

Sr Margarithas arbete är bara ett av de många tecken på andlig förnyelse i våra dagar och visar, som sr Margaritha själv påpekar, att Herren är i färd med att uppfylla den profetia som gavs till profeten Joel (2:28): ”Det skall komma en tid då jag utgjuter min Ande över alla”. Likaså säger profeten Hesekiel (36:26) ”Jag skall ge er ett nytt hjärta och fylla er med en ny Ande.”

Fader Joseph Vaddakel leder ett reträttcentrum i Kerala, Indien, och tillhör Det Allraheligaste Sakramentets missionärer. Många deltagare intygar att de genom de indiska prästernas, ordenssystrens och lekfolkets tjänst i de reträtter de leder blivit styrkta i tron, att de på nytt har funnit Gud i sina liv och kunnat erfar helande och befrielse. Alla reträtter omges av förbön av systrarna i Haus Raphael och av lekfolk i bönegrupper.

PILGRIMSFÄRD TILL CZESTOCHOWA, AUSCHWITZ OCH DEN GUDOMLIGA BARMHÄRTIGHETENS BASILIKA

Den Helige Ande leder människor ut i allt större uppgifter. Bengt Malmgren har skrivit denna rapport hämtad från AKKS nyhetsbrev.

640 ledare och förebedjare från karismatiska förnyelsen i Europa samlades 24-29 september 2002 nära Europas geografiska mittpunkt: det världsberömda marianska pilgrimscentret Jasna Gora i Czestochowa, Polen för att lyssna till den helige Andes tilltal och att bedja för Europas framtid.

Det var första gången ett sådant möte anordnades på Europeisk bas. Det var ICCRS' europeiska sub-kommitté som arrangerade mötet. Huvudfrågan under mötet var: Vad säger den helige Ande till kyrkan i Europa i denna tid av strävan mot en ekonomisk och politisk enhet för denna världsdel och vad är Guds vision och kallelse för det andliga förnyelsearbetet i Europa?

Man ville också komma ihåg och be om helande för Europas ohyggligt smärtsamma historia under 1900-talet, och därför inkluderades en pilgrimsfärd till koncentrationslägret i Auschwitz där man bl.a. besökte den cell där den helige Maximilian Kolbe led martyrdöden. Herrens nåd och barmhärtighet är till för alla människor, därför är vi kallade att visa barmhärtighet mot alla. Det fick vi lära samma eftermiddag i Krakow-Lagiewniki (syster Faustina Kowalskas kloster) där vi samlades i den Gudomliga barmhärtighetens basilika, nyligen välsignad av påven Johannes Paulus II. 'Om vi håller kvar vår ilska och frustration i vårt hjärta, så känner vi oss snart som en kaktus invärtes, sade f Grefkowicz som predikade om helande och försoning. I Eukaristin fick vi erfara försoning och förlåtelse då vi offrade vår ilska och aggression i form av små papperslappar där vi skrivit ner det som berörde oss mest.

Det vilade en stark anda av enhet i Anden över mötet vilket många av deltagarna från 22 olika länder i Europa från öst till väst och nord till syd, vittnade om. Som en journalist skrev: 'Bryssel må sätta upp höga staket mellan västra och östra Europas länder, men i Czestochowa denna vecka demonstrerades denna kontinents enhet.'

Temat var 'Europa, kasta ut näten på djupet', och det var verkligen vad som skedde. För deltagarna blev mötet en överväldigande och uppmuntrande erfarenhet som gav en vägledning för arbetet under de kommande åren.

'Vet att ni (Karismatiska förnyelsen) är en gåva till hela kyrkan och att ni har er identitet i Kristus såsom det beskrivs i Efesierbrevet 1:1-14', sade biskop Joe Grech från Australien. 'Använd tungotalets gåva i förbönen', sade Kim Kollins, 'förnyelsen såsom den gestaltat sig hittills är bara en början'. Den nya inriktningen på förbön i vår tid har att göra med förberedelse för en ny fas i Kyrkans förnyelse. Hon utmanade de nationella ledarna inom förnyelsen i Europa att arrangera speciella förböns-sessioner tiden mellan Kristi Himmelsfärd och Pingst, om möjligt dygnet runt eller åtminstone 8 timmar dagligen.

'Vi måste se och erkänna de historiska skiljelinjer som delat Kyrkan i Europa så att vi kan överbrygga dem - klyftan mellan ortodoxa och romerska katoliker, klyftan mellan katoliker och protestanter i den västliga delen efter reformationen,' sade biskop Dembowski från Polen. 'De slaviska folken i Central-Europa (inkluderande Polen, Ryssland, Ukraina) kan bli en bro mellan öst och väst,' fortsatte biskopen.

'Om den katolska karismatiska förnyelsen inte är ekumenisk, så är den ingen förnyelse alls' sade Matteo Calisi från Italien och anknöt till vad kardinal Suenens sagt: 'Kristna kan bidra till Europas enhet i den grad som de själva kan enas'. Calisi såg det som ett hoppfullt och överraskande tecken att i dag har 600.000.000 (sexhundra millioner) kristna över hela världen erfarit dopet i den helige Ande.

'Om vi inte använder Andens gåvor till att evangelisera, så blir gåvorna istället bördor för oss', sade Nikol Baldacchino från Malta.

Biskop Joe Grech uppfordrade oss också att ta uppgiften att evangelisera på allvar: 'det finns bara ett sätt att evangelisera: Att göra det'.

Övriga händelser under år 2002:

- Två ekumeniska Alpha-kurser med katolsk medverkan i Tyresö, bl a av Karin Pålsson från katolska församlingen.
- ”Gör detta till minne av mig!” Reträtt i Vår Fru av Rosenkransens församling i Karlstad med pater Paul Marx OMI 8-10 februari.
- ”LäkeDOM i vår tid.” Vid årets Maria-dagar i Uppsala undervisade Lillemor Hallin om Jesu, Marias och Kyrkans roller när det gäller helande.
- Liv i Anden-seminarier.
- Fyra böndagar för andlig förnyelse och evangelisation, tre i domkyrkan och en i Vårfrukyrkan i Täby.
- Ungdomskväll på Café Joy fredagskvällar kl 18.00 - 21.00.
- En gång i veckan: soppkök på Sergels torg.
- Ungdomsmässor började firas i domkyrkan vissa lördagskvällar kl 17.00.
- Häftet Inbjuden av kärlek trycktes och har delats ut till 100-tals personer i evangeliserande syfte. Författare: p Damian Eze MSP.
- Kurs i bön för helande, ledd av Kerstin Jonsson m fl.

Pilgrimsfärd anordnad av ICCRS europeiska subkommitté 2002 till Czestochowa, Auschwitz och Den Gudomliga Barmhärtighetens basilika i Krakow. T.v. ankomst till koncentrationslägret i Auschwitz där vi bl.a. besökte cellen där Maximilian Kolbe led martyrdöden. T.h Besök vid den Gudomliga Barmhärtighetens basilika byggd till minne av Sr Faustina.

2003. KOM HELIGE ANDE TILL VÅRT STIFT

Jubileumslitania

Kom Helige Ande och vänd våra hjärtan allt mer till Jesus Kristus, så att vi lever i ständig gemenskap med honom och troget följer i hans spår.

Kom Helige Ande och lär oss att liksom Jungfru Maria lyssna så intensivt till Guds ord, att vi i allt vad vi är och gör blir Fadern till pris och ära.

Kom Helige Ande och gör oss frimodiga i vår tro, så att vi mitt i det svenska samhället vittnar om din kärlek och sanning.

Kom Helige Ande och fyll vårt inre med Kristi kärlek, så att vi av hjärtat tar oss an alla olyckliga och ensamma, alla gamla och sjuka och känner igen Kristus i dem.

Kom Helige Ande och ge oss kraft att stå upp för de mest bortglömda och försummade – de ofödda barnen, de missbrukade barnen, de misshandlade och utnyttjade kvinnorna – så att deras värdighet blir respekterad.

Kom Helige Ande och ge oss riklig del av Kristi kärlek till alla flyktingar som söker en fristad i vårt land, så att de i oss får trogna vänner och försvarare av deras mänskliga rättigheter.

Kom Helige Ande och tänd i oss den eld som brann i Jesu heliga hjärta för alla kristnas fullkomliga enhet, så att vi dag och natt ropar till Fadern att alla må bli ett i Kristus.

Kom Helige Ande och ge oss en kärlek och öppenhet också för dem som har en annan tro, så att vi alltid i dem ser det som är gott och sant, rättfärdigt och rent och tackar Gud för dem.

Kom Helige Ande och ge oss del av den längtan efter renhet och kyskheter, som hjälper oss att komma Kristus ännu närmare och samtidigt älska alla människor med hans eget hjärta.

Kom Helige Ande och bind oss samman till ett i Kristus, så att alla våra olikheter – i språk, samhällsklass, tänkesätt och karaktär – bidrar till att Kyrkans skönhet strålar fram ännu mer.

Kom Helige Ande och väck våra församlingar och missioner till nytt liv, till nytt engagemang och ny iver för Guds ära och världens frälsning, så att de blir en eldhärd där frusna människor kan finna värme, hopp och glädje.

Kom Helige Ande till våra äkta makar och familjer, så att de stärks i ömsesidig kärlek och samhörighet och så kan förkunna trohetens evangelium för dem som drabbats av trolöshetens smärta.

Kom Helige Ande till våra biskopar, präster, diakoner, ordenssystrar och -bröder, ja, till alla som har en uppgift i vårt stift, och stärk dem alla i deras hängivenhet och överlåtelse åt Kristus, så att han kan använda dem alltmer i sin tjänst och till Faderns ära.

Kom Helige Ande och gör våra barn och ungdomar till Kristi trogna vänner, som brukar all sin ungdomliga iver och glöd för hans rike och för sina bröders bästa.

Kom Helige Ande och uppväck i många människors hjärtan en längtan efter att få tillhöra Jesus Kristus på ett närmare sätt och viga sig till honom som präster, systrar eller bröder.

Kom Helige Ande och utgjut hela din ömhet och värme i våra äldre bröders och systrars hjärtan, så att deras sista år på jorden ger dem en försmak av himlen.

Kom Helige Ande och vänd vårt hjärtas djupaste längtan till det som finns därovan, så att vi lever i Guds ständiga närvaro redan här och nu och försöker göra vår jord till en himlens förportal.

Stockholm pingsten 2003 +Anders Arborelius ocd

KATOLSKA FÖRNYELSERÖRELSER I SAMVERKAN

Påven Johannes XXIII bad inför andra vatikankonciliet: ”**Kom helige Ande och förnya dina under i vår tid så som i en ny pingst**”. Han blev bönhörd. Mer än 50 rörelser har sedan dess växt fram i kyrkan. Störst bland dem är den karismatiska förnyelsen.

Pingsten 1998 överflödade människor ur alla dessa rörelser St Petersplatsen i Rom, där de möttes tillsammans med påven Johannes Paulus. Biskop Anders Arborelius frågade: varför inte göra något liknande i Sverige? På biskopens initiativ, förberedde representanter för olika rörelser här hos oss en festlig pingstafton den 7 juni 2003 i Stockholms katolska domkyrka.

Vi kom från karismatiska förnyelsen, Comunione e Liberazione, Couples for Christ, Focolarerörelsen, Marialegionen, Neokatekumenal vandring, Schönstattgruppen samt Tro och Ljus.

Programmet, som inleddes med ett stort ”mötestorg” med utställningar, framträdanden av olika slag samt enkel förtäring, började kl 16.00 och avslutades i domkyrkan kl 19.00 med en

festlig mässa med biskop Anders Arborelius. Efter mässan följde lovsång och kyrkkaffe.

Men för att förbereda pingsten på ett djupt andligt sätt inbjöd biskop Anders också till en reträtt för alla lekmannarörelser redan 1-4 maj. Hela arrangemanget var katolskt, men även våra icke-katolska vänner som är knutna till de olika rörelserna var hjärtligt välkomna.

Reträtten leddes av St Josefsystemen Margaritha Valappila från Indien, numera ledare för ett katolskt evangelisationscentrum, Haus Raphael, i Bad Soden-Salmünster i Tyskland.

Sr Margaritha ledde en reträtt redan 2002, hos Birgittasystrarna i Djursholm. Denna reträtt blev till så stor glädje för många att biskop Anders beslöt låta många få del av samma nåd i år.

ANDERS ARBORELIUS O.C.D.
BISKOP AV STOCKHOLM - EPISCOPUS HOLMIENSIS

Stockholm januari 2003

Inbjudan till reträtt med syster Margaritha Valappila 1 – 4 maj 2003 på temat ”Ditt ord, Herre, botar allt” (Vish 16:12)

Till: Benedictuskretsen, Birgittinordens lekmannagren, Comunione e Liberazione, Couples for Christ, Den Franciskanska lekmanorden, Dominkanordens lekmannagren, Focolarerörelsen, Karismatiska förnyelsen, Karmeliternas sekularorden, Marialegionen, Moder Teresas sjuka och lidande medlemmar, Neokatekumenal vandring, St Josefsssystemens Associerade Medlemmar, Schönstattgruppen, SUK:s ledning, Tro och Ljus – och ni andra

Kära bröder och systrar!
 År 2003 firar vårt stift sitt 50-årsjubileum och det är för mig en hjärteangelägenhet att detta jubileum ger tillfälle till andlig förnyelse och omvändelse för oss alla. Jesus Kristus kallar oss till en allt djupare förening med sig, så att vi i Andens kraft kan förmedla hans budskap till människor i vår omgivning. Vi behöver alla ett tillskott av den Helige Ande och hans gåvor. Det är Anden som hjälper oss att leva i ständig omvändelse. Vårt stift behöver denna Andens förnyelse som sker när vi på ett personligt sätt omvänder oss till ett djupare kristet liv. Vi är alla viktiga. Kristus behöver oss.

Som ett led i stiftets andliga förnyelse vill jag inbjuda er till denna reträtt. Syftet med reträtten är att man gemensamt ber om den Helige Ande och tar emot honom och hans gåvor, som kan berika hela vårt stift. Jag vänder mig speciellt till er som tillhör en andlig rörelse eller en sekularorden för att ni genom att delta i reträtten skall fördjupas i er egen spiritualitet och så bidra till en gemensam förnyelse av det andliga livet i hela vårt stift, ja, stråla ut Andens kraft och glädje till alla människor av god vilja.

Varmt välkomna till reträtten – jag ber om era förböner för den redan nu liksom för den andliga förnyelsen i vårt stift och i hela Kyrkan.

Med min förbön och välsignelse,

+ Anders Arborelius o.c.d.

EVANGELISATION I DEN HELIGE ANDES KRAFT

1984 kom fader Mathew Naikomparambil hem till sitt kloster i Potta i Kerala i södra Indien från en karismatisk konferens i Rom. Där hade han blivit fylld med Helig Ande. Han tänkte nu som vanligt gå ut och samtala med alla de människor som varje dag samlades utanför klostret och han skulle som vanligt ha själavård. Då hörde han en röst säga: ”Du ska också predika för dem.” Han började predika, och mitt under predikan blev flera människor botade från olika sjukdomar. Nästa dag kom fler människor. Många började sova utanför klostermuren för att inte missa någon predikan. Varje dag blev några botade. Munkarna lyckades så småningom köpa ett stort hus för att kunna logera alla människor. Ur detta växte så småningom fram en sjudagars reträttmodell där idag flera 100 000 människor har deltagit, bl a 20 biskopar, 5000 systrar och mer än 300 000 lekmän, varav många hinduer och muslimer. Själva undervisningen kompletteras med bikt för var och en, bön för helande, bön om dop i den helige Ande samt sändning till evangelisation. Hela tiden botas människor från sjukdomar. Många av människor arbetar nu med dessa reträtter: präster, systrar, bröder och lekfolk. Många har lämnat sina arbeten för att ägna sig åt den här verksamheten på heltid. Potta är, som Berit Hanell nämner i sin introduktion ovan, världens största katolska bönecentrum.

”DITT ORD, HERRE, BOTAR ALLT” (Vish 16:12)

Reträtt 1-4 maj 2003

St Josefssyster Margaritha Valappila

och Fr Samuel Vidovic OFM

i Domkyrkan och Andreaskyrkan.

Därifrån utgår idag evangelister över hela världen. Det var också där som syster Margaritha Valappila fick sin kallelse att förkunna Guds ord i Europa. Hon kommer till Sverige i maj för att leda en reträtt tillsammans med fader Joseph Vaddakel.

VAD INNEBÄR KATOLSK KARISMATISK FÖRNYELSE?

- Charles Whitehead -

Den 19 september 2003 var mer än 700 ledare inom den katolska karismatiska förnyelsen i hela världen samlade i Castelgandolfo, Italien. Charles Whitehead, affärsman från Storbritannien, som varit ledare för ICCRS, höll ett föredrag på temat ”Vad innebär katolsk karismatisk förnyelse?” Här följer några centrala delar ur hans föredrag:

Den katolska karismatiska förnyelsen är ett suveränt verk av den Helige Ande bland katolska kristna – inte något som vi äger eller kontrollerar. Vi uppmanas att överlämna våra liv till Gud och ge tillbaka kraften till honom. I en tydlig och klar akt av överlåtelse ber vi att den Helige Ande skall ta kontrollen över våra liv. Vi låter Gud vara Gud och verka i oss genom den Helige Ande. Så om vi tror att förnyelsen är under vår egen kontroll kan vi hamna i samma synd som Adam och Eva – att vilja vara som gudar (1 Mos 3:5). Den karismatiska förnyelsen är Guds verk, inte människors.

Den katolska karismatiska förnyelsen har inte som mål att skapa fler och större grupper eller bygga upp en stor organisation. Nej, vår enkla önskan är att hjälpa andra till en förnyelse av sina liv på samma sätt som vi fått våra liv förnyade. En viss organisation kan behövas för att underlätta Andens verk, men den skall hållas så liten som möjligt.

Miljoner människor har fått sina liv förvandlade. En ny tro och vision har medfört att vi manas att med kärlek och entusiasm tjäna Herren och Hans folk. I dag uppskattar man att ungefär 120 miljoner människor kan vittna om livsförändrande erfarenheter av den helige Ande genom kontakt med den katolska karismatiska förnyelsen.

Vad är förnyelsen?

Förnyelsen är en personlig erfarenhet av att den Helige Ande genom sin närvaro och kraft väcker dopets nådegåvor i oss. Den Helige Ande upplivar det vi redan har fått och kommer med kraft för att utrusta oss med sina gåvor för tjänst och mission.

Karismatiker är inga ”supermänniskor”. Kardinal Suenens påminde om att karismatisk kristendom är *normal* kristendom eftersom kyrkan själv är karismatisk. Det var aldrig meningen att vi skulle leva ett kristet liv utan den Helige Andes fulla närvaro och kraft.

1996 skrev kardinalen: Om vi tolkar förnyelsen som en ”rörelse” bland andra rörelser missförstår vi den; den är en Andens rörelse för hela Kyrkan och avsedd att göra varje del av Kyrkans liv ung på nytt.

Förnyelsen handlar i första hand om mig själv och Gud. Jag måste medvetet besluta mig för att ta emot det han ger mig. Resultatet? Min tro upplivas. Det har ingenting att göra med mina planer, mina föreställningar, eller att jag skulle vara värd detta. Det är *uteslutande* något som har att göra med Guds kärlek, nåd och kraft. Gåvan är Gud själv, given till oss på ett mer fullkomligt och underbarare sätt.

Förnyelsen handlar om det viktigaste i det kristna livet

- Vi behöver lära känna Gud som en kärleksfull och förlåtande Far (Rom 8:14-16)
- Behovet av en personlig relation med Jesus som Herre och Frälsare (1Kor 12:3)
- Behov av att den Helige Ande fyller oss med sin närvaro och kraft (Apg 1:4-5+8)
- Betydelsen av Bibeln (2 Tim 3:16-17) och sakramenten (KKK ## 1131-1134)
- Kallelsen att bedja, lovprisa och tillbedja Gud (Apg 2:42-47)
- Vikten av den Helige Andes gåvor som hjälper oss att tjäna Kyrkan (1 Kor 12:4-11)
- Behovet av att bygga upp gemenskap (Apg 2:42-47)
- Kallelsen att evangelisera och vittna (Apg 1:8 och Matt 28:19-20)

Den Helige Andes uppgift i Kyrkan har inte förändrats sedan de första århundradena. Det som visar om erfarenheten av Andens utgjutande är äkta är den effekt det får i våra

liv. I många uttalanden om den katolska karismatiska förnyelsen har Kyrkan talat om de frukter man kan se av förnyelsen. Frukten talar högt!

Utmaningar för framtiden

I detta avsnitt talar Charles Whitehead om faran av att kompromissa. Vi får inte göra det bekvämt för oss genom att inte tala om Andens dop, tungotal, profetia, helande, evangelisation. Vi är kallade att vara profetiska och profetens liv är inte alltid lätt.

Vi måste också vaka över en hälsosam balans mellan de karismatiska och institutionella dimensionerna av Kyrkans liv. Kyrkans ledare finns till för att leda oss och vi skall vara Kyrkan trogna. Vi är i första hand katoliker, i andra hand karismatiker. Det finns ingen tävlan mellan Kyrkans institutionella och karismatiska sidor – båda behövs tillsammans.

Vi har också en uppgift att bygga starka ekumeniska vänskapsband. Vi gör detta tillsammans med hela Kyrkan och utifrån vår katolska identitet.

Det får inte vara någon tävlan mellan oss eller mellan oss och andra grupper i kyrkan. Vi får be om nåden att bevaras från stolthetens synd. Vi får aldrig glömma att dopet i den Helige Ande innebär att vi skall leva, inte av oss själva och våra ansträngningar, utan genom det liv och den kraft som Gud ger oss i Kristus, genom den Helige Ande.

Avslutning

Vi har varit med om att den Helige Ande arbetar i och genom oss genom sin närvaro och övernaturliga kraft. Vi vet vilka vi är i Kristus och vad han har gjort för oss. Vi kan vittna om detta. Vi har sett förunderliga saker hända bland oss – människor har blivit helade, liv har förvandlats, de andligt döda har fått liv igen, och besvärliga personer har blivit underbara människor. Vi har gjort många misstag, men vi har blivit klokare och lärt av dem.

I sitt tal på Petersplatsen pingstaftonen 1998 formulerade Påven Johannes Paulus II följande uppdrag: ”I dag upprepar Kristus till var och en av er: Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen (Mark 16:15). Han räknar med var och en av er, Kyrkan räknar med var och en av er. Herren försäkrar oss: Och jag är med er alla dagar till tidens slut (Matt 28:20). Amen!”

Referat och övers: Kerstin Jonsson

OM EVANGELISATION OCH EKUMENIK.

Biskop Anders Arborelius ocd

... Vi måste bli mer och mer påmind om att vi alla är kallade att delta i Kyrkans evangelisation. Alla döpta är smorda till att vara Kristus-förkunnare i sin omgivning. Mer och mer blir vi medvetna om hur få som verkligen har mött Kristus. Och om inte vi förmedlar hans kärlek och sanning till dem, vem skulle då göra det? I sitt tal i samband med stiftsjubiléet pekade Biskop William på detta behov av evangelisation mot bakgrunden av ”den kroniskt lågmälda depression” som brer ut sig mer och mer i själarna. Vi ser den på otaliga ansikten i tunnelbanan – och kanske även i våra församlingar? Hur

ska vi kunna göra det glada budskapet trovärdigt för dem? Jo, bara genom att själva leva av det, utstråla det och peka vidare på det.

I våra församlingar måste vi bli bättre på att hjälpa varandra att komma Jesus närmare och förmedla hans omtanke... Vi behöver inte vara så försagda och räddhågade. Vi har något stort och oerhört att dela med de andra. Här tror jag att det finns oanade möjligheter för ett utökat lekmanna-apostolat.

Inom Sveriges Kristna Råd försöker vi också sätta evangelisationen i centrum. Och nästa år får vi en enastående möjlighet till det, för då firar öst och väst påsk samtidigt. Tänk om vi kristna i Sverige kunde se det som en möjlighet till en ekumenisk evangelisation: att gemensamt bekänna vår tro på den uppståndne Herren inför en kroniskt deprimerad omvärld.

Då slår vi två flugor i en smäll: vi blir både mer ekumeniska och mer evangelikatoriska! Ekumeniken, som många tycker har hamnat i ett dödläge, skulle säkert få nytt liv om vi samfällt kunde bekänna vår påsktro: "Betrakta den uppståndne Kristi strålande ansikte!"

Vi blir mer ett om vi tillsammans vänder blicken mot den Uppståndnes ansikte och sedan ser på varandra med hans blick. Detta kontemplativa tillvägagångssätt skulle övervinna många förmenta svårigheter på vägen...

Utdrag ur artikeln Jubileum – och sen då? Katolskt magasin nr 13/2003.

EXEMPEL PÅ EVANGELISATION OCH EKUMENIK INOM DEN KARISMATSKA FÖRNYELSEN I SVERIGE.

Lillemor Hallin

Den karismatiska förnyelsen i Sverige har i många år utrustat människor för evangelisation och ekumenik – i konferenser, kurser, själavård, bönegrupper och praktisk evangelisation.

Ett 50-tal *Liv i Anden-seminarier* har hållits sedan 1970-talet, senast våren 2003, då i samverkan med S:ta Clara kyrka i Stockholm. Närmare 50 personer deltog. Genom *Liv i Anden-seminarierna* fördjupas deltagarnas relation till Jesus Kristus. De får öppna sig för den Helige Ande och de uppmuntras till ett aktivt liv i Kyrkan och till att kunna dela med sig av sin tro.

En liknande målsättning har *Alpha-kurserna*. Många kyrkliga ledare, bl a den katolske biskopen Ambrose Griffiths i England, ser dem som världens för närvarande bästa evangelisationsmetod. 100-tals kurser har hållits i alla kyrkor och samfund i Sverige. Mest aktiva på katolskt håll är Heliga Familjens församling i Haninge som, i samverkan med alla församlingar i Tyresö, sedan några år arbetar med både Alpha- och dess påbyggnad Beta-kursen.

Kursen i läkande förbön (bön för helande) är också ekumenisk och evangeliserande. Helandet av människor utgjorde en stor del av Jesu undervisning om gudsrikets karaktär. Vi, hans lärjungar, är kallade att gå i hans fotspår. Kursen utvecklades på 1970-talet i Vår Frus Katolska församling i Täby. Den nådde redan då in i alla kyrkor och samfund, eftersom alla ville vara med. Från 1990-talet ges kursen även i den ekumeniska

själavårdsrörelsen Helhet genom Kristus' regi, i regel på olika folkhögskolor. Men metoden kan användas i vilken bönegrupp som helst. Helande bön är mycket evangeliserande i alla sammanhang där den kan komma in. Här några exempel på deltagares utvärderingar av ekumenisk kurs i läkande förbön:

- Kursen gjorde att jag kände mig renad och stärkt i min tro.
- Jag fick en ny styrka till hela min person.
- Ekumeniken var fantastisk. Att det kunde vara en så stor enhet trots alla olika samfund (Katolska kyrkan, Svenska kyrkan, Missionskyrkan, Pingströrelsen och några fria samfund).
- Kursen har öppnat många nya kanaler, både för bön och förbön, men också för att våga ta emot och dela bönegemenskap. De händer verkligen något i våra liv när vi får undervisning och praktik i en sådan här miljö med mycket stillhet. Vi bara smälte samman och fick uppleva hur god Gud är.
- Det är skönt att se hur något som kan kompliceras i det oändliga tas ned och rakt in i vardagslivet. Avdramatisering är alltid välkommen.
- Kursen har varit en oerhört positiv upplevelse. Ni i ledarteamet har blivit stora förebilder för mig. Ni visar att det är "cool" att vara en bönemänniska.

Evangelisation genom cell-grupper är kraftfull i många församlingar i andra länder. Flera kurser har hållits i Sverige genom AKKS. Svenska katoliker har studerat cell-arbetet i pionjärförsamlingarna San Eustorgio i Milano och St Boniface i Florida. Kyrkoherde Pigi Perini från Milano inbjöds att undervisa år 2000, tillsammans med några lekmän från sin församling, vid en ekumenisk konferens i Stockholm. Än så länge har dock cell-grupperna slagit rot enbart i det protestantiska Sverige.

Våra bönegrupper, soppköket på Sergels torg, Café Joy, häftet Inbjuden av kärlek, vår bön för människors helande, KANA- och SILOA-reträterna och många av våra samtal med människor är också evangeliserande liksom hela arbetet i Lettland.

ATT BYGGA ÅT GUD OCH MÄNNISKOR

Maria Fischer, Heliga Familjens Katolska Församling i Haninge, ger ett exempel på hur arbetet med en ekumenisk utställning blir evangeliserande för alla inblandade och besökare.

Tyresö, Haninge och Nynäshamn är tre kommuner söder om Stockholm. De ligger inom Heliga Familjens Katolska Församlings pastoralområde. För 10 år sedan startade församlingen sin verksamhet i Brandbergen i Haninge. Redan från starten fick man kontakt med andra kristna församlingar i området. Församlingen blev snart medlem i Tyresö Kristna Samarbetsråd (TKS) och i Haninge Kristna Samarbetsråd som redan fungerade där. I TKS ingår Pingstkyrkan i Tyresö, Tyresö Frikyrkoförsamling, Svenska Kyrkan i Tyresö samt Heliga Familjens Katolska Församling. När katolska församlingen trädde in i TKS fanns där redan många aktiva troende människor med en vilja att

göra Kristus känd. Man hade också hunnit etablera en del kontakter med kommunens och Tyresö Centrums ledning.

År 1999 bestämde sig TKS att fira den nya bibelöversättningen på ett speciellt sätt. Bland olika planerade aktiviteter valde man att göra en utställning som skulle lyfta fram bibeln som Guds hälsning till människan. Snart bildades en grupp frivilliga som åtog sig att skapa denna utställning. Vi enades om att den skulle bestå av en faktadel där man presenterade bibelns och kristendomens historia samt av en upplevelsevandring i bibelns värld med tyngdpunkt på Jesus, hans liv och verk. Det var första gången vi kristna från olika trossamfund i Tyresö arbetade tillsammans för att vittna om vår kristna tro. Respekt och nyfikenhet kännetecknade vår inställning till varandras uppfattning i trosfrågor. Genom att samtala kring och söka de bästa medlen att förmedla evangeliets budskap blev vars och ens tro fördjupad och berikad. Vi upptäckte att ingen enskild församling skulle kunna bygga denna utställning själv, men med samlade styrkor lyckades vi.

Erfarenheter från detta samarbete gjorde att när vi hösten 2001 tillfrågades om vi till advent 2003 kunde göra en utställning om världens julkrubbor i konsthallen i Tyresö Centrum svarade vi ja med glädje. Den här gången skulle största arbetet läggas på katolikerna eftersom samlingen av julkrubbor som skulle ingå i utställningen kom från en katolsk bokhandel i Stockholm.

Projektet "Världens julkrubbor" kom att bestå av många delar. Den centrala delen var att bygga en utställning som åskådliggjorde julevangeliet, informerade om julkrubbans historia, visade julkrubbor från olika länder och gav rum till eftertanke. Viktiga var också jultraditioner. De är ju världens kristna arv. Till utställningen knöt man också andra evenemang i Tyresö Centrum såsom julmusik med olika köror och solister, en nyskriven julmusikal, julpyssel för barn och vuxna, föredrag kring temat jul i olika länder och ett juldrama. Därtill kom information om utställningen samt bokade visningar för skolklasser, inbjudna gäster, och andra grupper.

Allt detta krävde många engagerade medarbetare och många olika kompetenser. En av projektets målsättningar var också att genom att engagera människor i krubbutställningen föra dem in i en gemenskap som vi redan upplevt och uppskattat under arbetet med bibelutställningen. Därför var vi en ganska stor skara redan vid arbetets start.

Nytt i krubbprojektet var att samarbetet överskred Tyresö gränser och att medarbetare kom även från så profilerade delar av katolska kyrkan som Opus Dei och Neokatekumenal vandring.

Så småningom delade vi in oss i mindre grupper för att ta hand om olika delar av projektet. Under två års tid träffades grupperna regelbundet för att planera, och vi samlade bild- och textmaterial, tyger och föremål och vi skaffade kunskaper. Bl a gick vi på utställningar, samtalande med pedagoger, präster och andra sakkunniga och knöt kontakter. Vi slipades också i diskussioner och tränades i att lyssna till Guds vilja för projektet, speciellt då det gällde innehåll och allmän utformning av utställningen. Det var en växtperiod för alla inblandade.

Hösten 2003 kom "byggnadstiden" då allt vi hade samtalat om och förberett skulle ta form och bli verklighet. Gud hjälpte oss att få tillräckligt stora lokaler: Svenska Kyrkans lokaler i bottenvåningen på Bollmoradalens Församlingscentrum stod tomma i väntan på sanering. Billigt materiel och duktiga hantverkare kom till vår hjälp. Den 7 december invigdes utställningen "Världens julkrubbor".

Själva utställningen börjar i ett litet rum där man möts av en projektorbild som talar om Guds kärlek till människan, människans svek och Guds plan att återupprätta en relation med henne. Sedan träder man in i bibelns värld där profeter, målade i naturlig storlek, förutsäger Messias' ankomst. Vi ser Marie bebådelse, Marias och Josefs färd till Betlehem, det fullbelagda härberget i Betlehem där de avvisades och slutligen grottan i naturlig storlek med krubban och det nyfödda Jesusbarnet. Föräldrarna, herdarna och djuren är med. Allt är tredimensionellt i naturlig skala. Som besökare är man med i mysteriet.

Grottan vetter mot en sal där man exponerar julkrubbor från olika länder. De vittnar om att människan har tagit Jesus till sitt hem i nästan hela världen. Han fick plats i norra Kanadas igloo, i stugan i Dalarna, i Krakows eleganta hus, i krubban av kristall i Venedig, för att nämna några.

Men allt detta skedde förgäves om man inte tar Honom till sitt hjärta står det skrivet i ett litet rum som följer efter den stora utställningssalen. Där ligger böcker och en bibel. Där hänger också inplastade julberättelser skrivna av många tyresöbor. Man kan sätta sig ner för läsning och eftertanke. Om man vill veta mera om kristen tro kan man vid utgången få information om Alfakurser som hålls i Tyresö, om kyrkornas gudstjänster och aktiviteter, församlingarnas telefonnummer mm.

Man beräknar att utställningen har haft ca 12 000 besökare. Det är vad vi kan räkna och se. Det vi inte kan se är den bön och den välsignelse som vi har bett över varje besökare till utställningen under hela arbetets gång. Vår önskan och bön var att skapa ett rum där Gud själv möter människan.

GLIMTAR FRÅN LETTLAND

Lillemor Hallin och Kerstin Jonsson

Genom allas er hjälp bekostade vi under flera år stipendier så att ett antal unga människor fick en två månaders utbildning i evangelisation vid en polsk skola. Dessa personer utgör nu kärnan av kommuniteten Effata, som idag har stor framgång i sitt arbete. Man evangeliserar över hela Lettland, undervisar, anordnar konferenser och bygger bönegrupper. Under det gångna året har de klarat sig utan vårt stöd. Och ledare för allt detta är – Ilze Kurza, den ”blyga kvinna” som jag träffade min allra första dag i Riga 1993. Alla var blyga för mig den gången. Ingen, utom rektorn för prästseminariet och ärkebiskopen, hade då någonsin mött en västerlänning och de visste inte hur man uppträdde inför en sådan, nästan utomjordisk, varelse.

De pengar som vi fått under 2002 har i stället gått till vår allra första kontaktperson i Riga, Maneta Ansevica, och hennes arbete. Redan som 20-åring, under sovjettiden, startade hon en underjordisk katolsk religionsskola. Under 1980- och 90-talen utvecklades skolan till en flerårig lärarutbildning, Katekesinstitutet. Framstående exillettiska och andra teologer inbjöds från alla länder för att undervisa där. Idag har skolan filialer i två städer. Den har flera hundra studenter och är på väg att få akademisk status. Maneta Ansevica är fortfarande dess ledare.

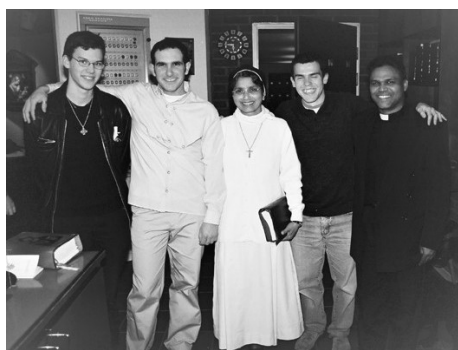
Men det är inte i första hand denna skola vi stöder. F Martin Pender och Lillemor Hallin var i Riga 1994 och undervisade om evangelisation. Därefter sändes ett engelskt team,

med Michelle Moran i spetsen, dit på AKKS' bekostnad för att träna studenterna i praktisk evangelisation. Detta skedde flera gånger. Och man har fortsatt på den linjen.

Kreativiteten bland studenterna är stor. För närvarande inbjuder de en gång i månaden ett hundratal fattiga, blinda och förståndshandikappade barn till institutionen. Dessa barn får undervisning i katekes av studenterna, de får sjunga och dansa, de får té och kakor samt en liten fickpeng. De bidrag ni sânt oss för Lettlands räkning har i år gått till detta arbete. Varmt tack för att ni hjälpt oss att hjälpa till!

Övriga händelser under år 2003:

- Två ekumeniska Alpha-kurser och en Beta-kurs i Tyresö. Fyra församlingar samarbetade, bl a Den Heliga Familjens katolska församling i Haninge.
- Liv i Anden-seminarier i S:ta Clara kyrka genomfördes under våren av föreningen S:ta Clara Kyrkas Vänner och AKKS tillsammans.
- Böndag för förnyelse och evangelisation i Vårfrukyrkan i Täby.
- Ungdomsmässor i Stockholms katolska domkyrka firades ett antal lördagar.
- Pingstaftonen 7 juni firades tillsammans med biskop Anders Arborelius OCD och de ”unga” katolska rörelserna i Medborgarhuset och i domkyrkan.
- En gång i veckan: soppkök på Sergels torg.
- Ungdomscaféet Café Joy öppet i Pauligården, domkyrkan, lördagar kl 18-21.
- Lillemor Hallins bok Läkedom i Kristus kom ut på Libris förlag.
- Lillemor Hallin undervisade om Läkedom i vår tid vid årets Mariadagar i Uppsala.
- Familje- och ungdomsläger i Lettland. AKKS bidrog med 10 000 kr.

Bilder från konferens med Sr Margaritha 2003 i Domkyrkan och Andreaskyrkan. T.v. Line Arizmendi med sr Margaritha.

2004. FÖRNYELSEN OCH VÄRLDEN

DEN BRINNANDE BUSKEN, en bönekallelse för kyrkan och världen, startade i Sverige den 6 maj. Man bad under nio dagar för olika intentioner, bl a för kyrkans förnyelse i den helige Ande, kristen enhet, den nya evangelisationen, den mänskliga civilisationens förnyelse och de kristnas engagemang i samhället. Novenan avslutades pingstaftonen den 14 maj med mäsas och förbönskväll i domkyrkan, där olika bönegrupper medverkade.

DEN BRINNANDE BUSKEN

Bengt Malmgren

En förnyad kallelse till bön för kyrkan och världen då vi går in i det nya årtusendet. Att återvända till den övre salen och i gemenskap med apostlarna och Maria, Guds moder be om "kraft från höjden" (Apg 1:8) så att världen kan förnyas.

I det apostoliska brevet "Novo millennio ineunte" som skrevs inför millennieskiftet manar påven Johannes Paulus II de kristtrogna till intensifierad bön.

"Ro ut på djupt vatten! - Det var Petrus som vid fiskafänget uttalade trons ord: 'Men eftersom du säger det skall jag lägga ut näten' (Luk 5:5). Tillåt Petri efterföljare att vid början av årtusendet mana hela Kyrkan till denna trosakt, som uttrycker sig i ett nytt engagemang för bönen.

Vid den historiska samlingen med kyrkliga rörelser på Petersplatsen pingstaftonen 1998 då ett femtiotal nya rörelser i kyrkan deltog, bl.a. Focolare, Cursillo, Neokatekumenatet, Comunione e Liberazione, St Egidio och Karismatiska förnyelsen sade påven: "*Det som hände i Jerusalem för 2000 år sedan återupprepas ikväll på denna plats... liksom apostlarna då, befinner vi oss själva samlade i Pingstens stora sal och väntar på den Helige Ande...*"

I samband med sekelskiftet 1899/1900 skrev Elena Guerra tolv uppfordrande brev till påven Leo XIII. Hon bad påven att inbjuda de troende att återupptäcka ett liv i den Helige Ande samt till bön för kyrkan, för de kristnas enhet och för samhällets förnyelse. Påverkad av Elena gav påven ut viktiga dokument om den Helige Ande, och han uppmanade hela kyrkan att be att det tjugonde århundradet skulle bli den Helige Andes århundrade, han införde en böne-novena som man skulle be i kyrkan varje år mellan Kristi himmelsfärdshelgen och Pingsten.

Inför Andra Vatikankonciliets öppnande bad påven Johannes XXIII: "*Gudomlige Ande, förnya dina under i vår tid som i en ny pingst*".

Åren efter Andra Vatikankonciliet föddes den Karismatiska förnyelsen i Katolska kyrkan. Kim Kollins, aktiv medarbetare inom karismatiska förnyelsen och medlem i ICCRS Europeiska subkommitté har haft på sitt hjärta att inspirera Karismatiska förnyelsen att ta

kallelsen till fördjupad bön på allvar. Vi lever i en kritisk tid där kyrkans roll som salt och ljus i samhället behövs mer än någonsin, samtidigt som det finns stora inre problem inom kristenheten med splittring, avfall och liknöjdhet. Alla kristtrognas engagemang är viktigt, och endast i bön, omvändelse och strävan mot helighet och genom öppenhet för

den Helige Andes kraft som Herren vill utrusta de kristtrogna med kan kyrkan utföra sitt uppdrag i världen, inte genom med mänsklig kraft uttänkta program.

Kim Kollins levde många år borta från tron innan hon till slut "kom hem" såsom hon själv uttrycker det. I bön och kontemplation har hon fått erfara hur den Helige Ande lett henne att tjäna förnyelsen och hon har fått inspirera många människor och gemenskaper att växa och utvecklas i bönen för kyrkans förnyelse, kristenhetens enande och den mänskliga civilisationens förnyelse.

I boken **The Burning Bush** (Den Brinnande Busken) beskriver hon det initiativ till fördjupad bön som mognat fram genom hennes erfarenhet de sista årtiondena. Detta initiativ har också blivit erkänt och anbefallt av påven. Vid ett möte med Karismatiska rörelsen i Italien på

Petersplatsen pingsten 2004 sade påven Johannes Paulus II: "*Jag uppmuntrar initiativet känt som 'den Brinnande Busken' och som stöds av den Karismatiska förnyelsen. Det handlar om förbön under tillbedjan dygnet runt inför det heliga Sakramentet, det är en inbjudan till de troende att 'återvända till den övre salen', så att de under kontemplation av det Eukaristiska Mysteriet kan gå i förbön för de kristnas fulla enhet och för syndarnas omvändelse. Jag hoppas innerligt att detta initiativ kan leda till att många återupptäcker den helige Andes gåvor, vars källa är Pingsten. ...Kom Helige Ande, fyll dina troendes hjärtan och upptänd i dem kärlekens eld, trots att folken talade många tungomål enade du dem till att förkunna en och samma tro, halleluja.*"

Grunderna i Brinnande Buske-initiativet är att återvända till den övre salen...

(Luk 22:12, Apg 1:13). Det är en inbjudan till alla de kristtrogna att återvända till den övre salen och begrunda det eukaristiska mysteriet. Kyrkan måste hela tiden komma tillbaka till nattvardssalen för att på nytt och på nytt bli brinnande. Det handlar om att erfara Pingsten, inte bara som ett ögonblick eller en dag, men att leva i en permanent Pingst. Det är fullheten i denna erfarenhet i den övre salen som den Helige Ande vill fördjupa i oss, inte bara erfarenheten av att vänta på den Helige Ande i samband med Pingstdagen, utan också den sista nattvarden, att vi kommer ihåg och begrundar att det var i den övre salen som Jesus instiftade Eukaristin och Prästämbetet. Vi är kallade att vara lyhörda och följa den Helige Ande, så som vi lär från Marias beredskap att alltid handla efter Guds vilja. Maria, den Helige Andes brud, förenad med henne i den övre salen, kontemplerar vi det Eukaristiska mysteriet.

- I tillbedjan

Det kan vara en ständig tillbedjan dygnet runt framför det heliga Sakramentet, eller t.ex. bönevakor eller böne-sessioner i samband med särskilda tillfällen, formerna kan variera,

- genom tillbedjan och lovsång i den Helige Ande,
- genom att be de heliga skrifterna (t.ex Psaltaren, Uppenbarelseboken kap 4-5).

"Tillbedjan är den första och naturliga hållningen en skapad människaintar inför Skaparen. Det upphöjer storheten hos Herren somskapat oss (Ps 95:1-6) och den allsmäktiga kraften hos Frälsaren som befriar oss från allt ont..."(Katolska Kyrkans Katekes 2628)

- I förbön

Det är förbön i den Helige Andes kraft och under praktiserande av andliga nådegåvorna som vi med stor hängivelse bär fram de allmänna böneämnen som står i fokus såsom

Kyrkans förnyelse, Kristenhetens enande, förnyelsen av samhället och den mänskliga civilisationen så att jordens ansikte kan förnyas, kallelsen till en ny evangelisation och att alla syndare omvänder sig, liksom våra särskilda böneintentioner. Det innefattar förböner, att be om särskilda saker, tacksägelse och välsignelse i karismatisk bön i den helige Ande, i det vi alltid är medvetna om att det är "*..den Helige Ande som lär kyrkan och påminner henne om allt vad Jesus sagt också leder henne i bönsens liv och inspirerar henne till nya uttryckssätt.*"(KKK 2644)

Alla är kallade ...

Kallelsen att återvända till den övre salen är en kallelse till hela kyrkan, ja till hela kristenheten. Hela kristenheten behöver i enhet be om ett nytt och kontinuerligt utgjutande av den Helige Ande för var och en person och för hela världen. Vi behöver alla förena oss med apostlarna och med Maria, samlade i den övre salen i väntan på att Herren sänder oss "kraft från höjden" (Apg 1:8) så att världen kan förnyas.

KARISMATISKT SAMARBETE FÖR EUROPAS FRAMTID

ICCRS' Europeiska sub-kommitté anordnade i september 2004 ett möte för nationella representanter för Katolska karismatiska förnyelsen i Europa. Mötet hölls i Prag. Talare var Charles Whitehead, England (fd ordför ICCRS), Msgr Peter Hocken, Michelle Moran m.fl.

- Bengt Malmgren sammanställde denna rapport -

Till mötet kom ett hundratal representanter från 28 länder. En tydlig tendens jämfört med tidigare är att de östliga nationerna sluter upp allt mer. En annan tendens är att ungdomarna blir fler, det hölls en särskild ungdoms-session. I fyra dagar diskuterade vi de utmaningar som den Katolska karismatiska förnyelsen i Europa står inför när vi nu är på väg in i det nya årtusendet. Delegationerna hälsades välkomna till prästseminariet i Prag av kardinal Vlk, tidigare ordförande i Europeiska biskopskonferensen. "Jag känner mig personligen mycket nära den Karismatiska förnyelsen, för liksom påven menar jag att rörelserna i kyrkan är mycket viktiga för kyrkans framtid", sade han. Michelle Moran, ordförande i ICCRS Europeiska subkommitté hade huvudansvaret för konferensen. Bland VIP-gästerna märktes biskop Josef Clements från Tyskland, sekreterare i den påvliga kongregationen för lekmännen.

Hur europeiska är vi?

2004 utökades EU med ett antal nya länder, begreppet Europa som en enhet har kommit alltmer i fokus. Michelle Moran presenterade den påvliga encyklikan "Ecclesia in Europa" som kommit ut som ett resultat av den Europeiska biskopssynoden 1999. I encyklikan säger påven att en viktig utmaning för kyrkan i Europa är behovet av en ny evangelisation och att Kyrkans ansvar är att låta hela Europa höra evangeliet på nytt. Dokumentet diskuterades i smågrupper under mötet, både utifrån perspektivet av en diagnos på den svåra andliga läget i Europa idag och såsom en inspirationskälla till handling. ICCRS europeiska subkommitté förbereder en liten skrift baserad på de mest inspirerande citaten från dokumentet, och den kommer att presenteras på den stora ICCRS-konferensen i Budapest i september 2005. Michelle kastade ut den utmanande frågan "Hur europeiska är vi?". Är vi beredda att samverka i ett gemensamt ansvar för Europa, eller är vi mest upptagna med den lokala situationen i våra egna länder?

Karismatiska förnyelsen alltmer accepterad i Kyrkan

Att den karismatiska förnyelsen blir alltmer accepterad och uppskattad i den institutionella Kyrkan var det flera som vittnade om. I England använder många församlingar material för katekes och evangelisation som framtagits inom karismatiska förnyelsen. Christof Hemberger från Tyskland, den yngsta ledamoten i ICCRS Europeiska subkommitté, berättade att den Karismatiska förnyelsen i Tyskland tidigare varit ganska ignorerad, trots att man haft mycket stora framgångar i att evangelisera ungdomar. Denna negativa trend tycks nu bruten, och Karismatiska förnyelsens deltagande i förberedelsearbetet inför världsungdomsdagen i Köln har aktivt efterfrågats.

Försoning och botgöring för synder i historien.

Det finns behov av försoning och helande av relationer mellan folk och nationer. Som representanter för folk och nationer i Europa kan vi ta del i denna process. Detta var också temat för mötet i Czestochowa, 2002 vilket innefattade studiebesök i Auschwitz, ett minnesmärke över Europas fruktansvärda blodiga historia under 1900-talet. Ett hinder i samarbetet mellan människor från olika folk och nationer, bortsett från språket, kan vara kulturella missförstånd och djupt liggande fördomar som vi bär med oss som ett historiskt bagage. Dessa fördomar kan, om vi inte tar itu med dem, underminera vår strävan mot enhet och samarbete. Dr Peter Hocken, engelsk präst, numera bosatt i Wien och en ansedd historiker och kommentator om frågor kring den karismatiska förnyelsen, hade inför mötet författat ett PM om att göra bot för historiens synder som hade skickats ut till deltagarna i förväg. Under mötet belyste f Hocken ytterligare den teologiska grunden för hur vi som lever idag kan göra bättring för det våra förfäder förbrutit. F Hocken tog upp påvens uppmaning till kyrkan att göra bättring för det hon förbrutit under historien, vilket han menade är något unikt i Kyrkans historia. "Man kan fråga sig varför påven ansåg detta nödvändigt", sade han. "Den Helige Fadern har reflekterat mycket djupt över 1900-talets historia och har personligen levt och lidit både under nazismens och kommunismens tid. Han är medveten både om rikedomarna och bördorna från det förgångna, och han har sagt, att om inte det gångna årtusendets synder bekänns, så kommer det inte att finnas något sätt att undvika deras upprepaning under tredje årtusendet".

Minnenas helande

P Hocken sade att det finns en påtaglig ökning av tonvikten på försoning i alla kristna samfund under de sista 20 åren, och påven har spelat en viktig roll i detta sammanhang. Påven talar om minnenas helande. Även om vi, nu levande, bara kan vara ansvariga för våra egna synder, så är minnena det som förbinder oss med historien, och på så sätt kommer historien in i nuet och påverkar framtiden. Minnenas helande börjar i en forsknings-process med syfte att finna hur det verkligen var. Vi kan inte leva kvar i våra fördomar om de andra och våra förskönade bilder av vårt eget folk, utan vi måste objektivt söka sanningen. Detta måste följas av sörjande och botgöring för alla fel och oförrätter som kommit fram i denna process. Detta i sin tur leder till förlåtelse och försoning. P Hockens utläggning finns nu tillgänglig som en skrift på engelska, och den kommer att översättas till flera språk.

Den brinnande Busken

Förbön för Europa, särskilt som en gemensam aktivitet de nio dagarna innan Pingst, är ett pågående projekt i Europa. Projektet "Den Brinnande Busken", som Kim Kollins (ledamot av ICCRS europeiska subkommitté) tagit initiativ till vill inspirera till ett åter-

vändande till "den övre salen" (Luk 22:12, Apg 1:13) och hålla ut i bön. (Se ovan). Påven har själv givit stöd åt detta initiativ i samband med Pingstvigilian år 2004 på S:t Petersplatsen tillsammans med Karismatiska förnyelsen i Italien. På konferensens sista kväll fick deltagarna en kraftfull erfarenhet av hur den Helige Ande kan verka i förbön då Kim Kollins ledde hela gruppen i en sådan Brinnande Buske-session där vi var i tillbedjan och lovsång inför det Heliga Sakramentet och bad för de angelägenheter som avhandlats under konferensen, Europa, dess framtid, kyrkan och den karismatiska förnyelsen.

DEN LIDANDE KYRKAN

Den Helige Ande leder oss idag till att alltmer engagera oss inte bara i helandet av personer utan i läkedom av hela länder och folk, av hela kristenheten, ja, av hela världen.

Kerstin Jonsson: rapport från möte med ICC:

Det senaste mötet i det ekumeniska nätverket ICC – International Charismatic Consultation - hölls på Malta den 20-23 januari 2004. Vi var 132 personer från 30 länder som samlades under temat "Den lidande kyrkan". Idén var att fortsätta arbeta för förnyelse i den Helige Ande, enhet i Kristi kropp och evangelisation genom att samla kristna från olika traditioner och dela erfarenheter, lära oss om vad som pågår och öka förståelsen av hur vi kan hjälpa förföljda kristna världen runt. Vi fick ta del av föredrag om situationen i länder där kristna förföljs. Man räknar med att cirka 200 miljoner kristna upplever förföljelse i våra dagar. Tre sorters källor till förtryck berördes: islam, kommunism och den militanta sekulära staten, t. ex. i västvärlden.

Ett entusiastiskt anförande hade Abuna Elias Chacour, biskop i Jerusalem och känd författare. Som kristen palestinier har han i många år arbetat för försoning. I Galliléen har han byggt upp det första universitetet för muslimer, judar och kristna. En genomgående appell i hans tal var: bed för dem som förföljer er så som Jesus uppmanade oss att göra.

Parallellt med mötet pågick ett flertal teologiska seminarier. Dokumentationen från dem kommer att publiceras. Under hela mötet pågick också en ständig förbön, dels på plats, dels av förebedjare världen runt.

Lite statistik

- 2 miljarder människor i världen är kristna
- **Drygt 1 miljard är katoliker**
- **12% (120 miljoner) katoliker är involverade i karismatisk förnyelse**
- 1 miljard icke-katoliker, 40% (400 miljoner) är med i karismatisk förnyelse eller Pingströrelsen
- Under loppet av 100 år har 25 % av alla kristna blivit delaktiga i pingströrelse/ karismatisk förnyelse
- **Karismatiska förnyelsen är den största förnyelserörelsen inom Katolska kyrkan, större än alla andra rörelser tillsammans**

MER OM HELANDE

Fyra dagar i september 2004 undervisade

br Rémi Schappacher OP

om helande

på Rögle kloster.

Man avslutade med en förbönskväll 25 september i S:t Thomas katolska kyrka. Dominikansystrarna spelade cittra, tamburin, key-bord och gitarr och man sjöng av hjärtans lust.

Övriga händelser 2004:

- **8 augusti vigdes Pancho Chin A Loi till diakon** i Heliga Trefaldighets kyrka i Järfälla – en härlig fest i en absolut fullsatt kyrka!
- **Pingstaftonen 29 maj firades tillsammans med biskop Anders Arborelius och de ”unga” katolska rörelserna i S:ta Eugenia kyrka i Stockholm.**
- Ekumeniska Alpha- och Beta-kurser i Tyresö. Fyra församlingar samarbetade: Pingstkyrkan, Tyresö Frikyrkoförsamling, Svenska Kyrkan samt Heliga Familjens Katolska Församling.
- En ekumenisk Alpha-kurs under våren även i Täby – i Kyrkornas Second handbutiks lokaler.
- Liv i Anden-seminarier.
- Böndag för förnyelse och evangelisation i Vårfrukyrkan i Täby samt i Heliga Trefaldighets kyrka i Järfälla.
- Ungdomscaféet Café Joy hölls öppet i Pauligården, domkyrkan, lördagar kl 18-21.
- Lillemor Hallin ledde under året kurser i bön för helande i Vår frus församling i Täby och S:t Lars församling i Uppsala. Undervisningskvällar hölls även i Kristus Konungens församling i Göteborg samt i Marie Bebådelse församling i Stockholm (”ekumenisk själavård”). Hon medverkade även vid ett symposium på Sigtunastiftelsen 24-25 sept, (”Läkeedom, själavård och konsten att läka – ett möte mellan kyrkan och vården”).

2005. BÖN OCH EVANGELISATION

”INSPIRATIONSDAGAR FÖR BÖNEGRUPPER”

och andra intresserade hölls på den katolska stiftsgården Marielund 5 – 8 maj
2005 under ledning av

syster Nancy Kellar SC från New York.

”INRE OCH YTTRE HELANDE”

reträtt under ledning av **fader Joseph Bill från Indien**

genomfördes på Marielund 18 – 25 sept 2005

Inbjudare var biskop Anders Arborelius och arrangör var Biskopsämbetet

Fader Bill

Agnes Eggertz på Biskopsämbetet skriver om reträtten:

Biskop Anders Arborelius inbjuder till en veckas reträtt med den indiske prästen fader Joseph Bill. Efter att denne själv blivit botad för drygt 30 år sedan har han vigtt sitt liv åt att förkunna helande till hela människan. Den första som blev botad genom hans förbön var en person i rullstol som omedelbart reste sig och gick utan stöd. Han leder sedan dess välbesökta reträtter runt om i världen. Vi inbjuds här att möta Kristus, läkaren, som vill fördjupa vår tro, rena oss från allt ont, hela våra minnen och våra sår för att skänka oss glädje i den Helige Ande.

AKKS inbjuder alla till PINGSTVIGILIA

i Stockholms katolska domkyrka

pingstafton kl 18.00 (2005)

Som slutpunkt på Pingstens novena vill vi samlas i bön, såsom i den övre salen i Jerusalem(Luk 22:12, Apg 1:13) och ber för

- Kyrkans förnyelse i den Helige Ande
- de kristnas enhet
- en ny evangelisation
- den mänskliga civilisationens förnyelse
- de kristnas engagemang i samhället
- kärlekens civilisation

-Ro ut på djupt vatten!” Det var Petrus som vid fiskafänget uttalade trons ord: “Men eftersom du säger det skall jag lägga ut näten” (Luk 5:5). Tillåt Petri efterföljare att, vid början av årtusendet, mana hela Kyrkan till denna trosakt, som uttrycker sig i ett nytt engagemang för bönen.

(Påven Johannes Paulus II i Novo Millennio Ineunte)

DET EUKARISTISKA ÅRET

avslutades den 29 – 30 okt i domkyrkan. 29 okt firade SUK mässa tillsammans med biskop Anders Arborelius. Därefter följde tillbedjan hela natten, varvid olika grupper, bl a AKKS, ansvarade för vissa pass av bön, sång mm. 30 oktober följde de katolska rörelsernas mässa tillsammans med biskopen.

12 november: åter en förbönskväll i domkyrkan med föregående mässa. Olika bönegrupper medverkade på teman som ovan (se ovan: Den brinnande busken).

Övriga händelser under år 2005:

- Ekumeniska Alpha- och Beta-kurser med medverkan från resp katolska församlingar i Tyresö och i Täby/Danderyd.
- Liv i Anden-seminarier.
- Två böndagar för förnyelse och evangelisation i Heliga Trefaldighets kyrka i Järfälla.
- Kurs i läkande förbön hölls på Marielund den 20 – 23 juni.
- 16:e Internationella seminariet om evangelisation genom cellgrupper hölls i San Eustorgio församling i Milano med deltagare även från Sverige

Marielund 2005.

T.v: Sr Nancy Kellar, inspirationsdagar för bönegrupper i maj.

Nedan: Bengt Malmgren med f Bill Helanderträtt i september

2006

Inspirationsdagar för dem som lever i

**Ständig bön för
äktenskap och familj**

Sr Nancy Kellar SC, USA

5 – 8 maj 2006 på stiftsgården Marielund, Ekerö

Dagarna vill ge inspiration till förnyad frimodig bön i den Helige Ande

5 – 8 maj inbjöd AKKS och rörelsen Ständig bön för äktenskap och familj **sr Nancy Kellar**, priorinna i House of Prayer i Scarsdale, New York, att leda inspirationsdagar om den Helige Ande på stiftsgården Marielund. Sr Nancy är en kraftfull, inspirerande och humoristisk pedagog. I många år har hon rest världen runt, undervisat om den Helige Ande och hjälpt människor att också öppna sig för Anden. Här ett litet prov på hennes pedagogiska bilder:

Många kristna lever ett förlamat kristenliv. Vi kan jämföra dem med en liten örnunge som förlorat sin mamma. En bonde hittade ungen i ömkligt skick och lät den bo bland sina kycklingar. En höna tog hand om den, och där gick den och pickade frön med de andra kycklingarna. Men örnungen växte och växte – och fortsatte att picka frön. Vid ett tillfälle frågade någon bonden: ”Men hur kan du ha en örn bland hönsen?” Bonden svarade: ”Det går alldeles utmärkt. Den vet faktiskt inte om att den är en örn.”

Efter detta tog bonden upp örnen på ett berg. När fågeln kände luften under vingarna började den flaxa litet tveksamt. Och efter en stund flög den. Så är det med många kristna. De vet inte vilka de är och vad de äger inom sig. Vi har alla tagit emot den Helige Ande när vi döptes, men många vet inte om vad de tagit emot. Ofta är de som döps för små för att fatta det. Men inte ens som vuxna får de veta vad de tagit emot. Man har aldrig undervisat dem om det, som man gjorde under de tre första århundradena i kristenhetens historia. Vi är inte förväntansfulla som de tidiga kristna var inför dopet. Många kristna i vår tid måste därför förlösas i den Helige Ande. De måste hjälpas att ta steget in i det liv som finns inom dem. Vi har löften förknippade med detta att ta emot den Helige Ande. Vi har löftet om personlig förnyelse av hela vårt liv, förnyelse av gemenskapen och förnyelse av vår tjänst. Vi behöver den Helige Ande för att kunna bära frukt i alla dessa sammanhang.

För att kunna bli förlösta i den Helige Ande måste vi vara förväntansfulla och öppna, så att vi kan ta emot alla Guds underbara gåvor. Förväntan gör att våra behållare växer. Det är inte mycket glädje med att be om mer av den Helige Ande och så komma med en liten fingerborg som Gud ska fylla. Det är heller ingen idé att komma med en större behållare som kanske är full med en massa bråte, som vi inte vill – eller kanske inte kan – göra oss av med. Förväntan på den helige Ande gör att vi låter oss tömmas för att få stora behållare, så kan ta emot hela Guds fullhet.

Utvärderingen av kursen var mycket positiv. En av deltagarna skrev efteråt: ”Tack för en underbar kurs i andlig vägledning. Jag är övertygad att jag inte kom dit i egen kraft. Gemenskapen, kursinnehållet, boendet, naturen, maten – allt var fantastiskt bra, så jag längtar tillbaka. Igår var det bön för äktenskap och familj i min församling. Jag bad med en kraft och glädje som aldrig förr.”

EVANGELISATION ÄR EN PROCESS

Lillemor Hallin

Alla kristna är kallade att evangelisera – män och kvinnor, vuxna och barn, familjer och ensamstående, ordensfolk, präster, biskopar och inte minst påven – alla är kallade. Men vad innebär då evangelisation? Och hur gör man?

Evangelisation är att förmedla det glada budskapet om Guds rike, om Faderns kärlek, om frälsning och befrielse genom Jesus Kristus, om livet i den Helige Ande. Och det ska ske i kärlek, inte i aggressivitet. Ett sätt att starta kan då vara att utveckla relationer, så att man kan börja tala om andliga ting tillsammans. Du kan kanske så småningom berätta om din egen relation till Kristus och om vad bön betyder för dig. Du kanske en dag kan be litet enkelt och stilla för den här personens problem tillsammans med henne. Många blir oerhört berörda av detta. Många har aldrig hört en bön, än mindre mött någon som bitt för dem och med dem. Man kan berätta om evangeliet, men då helst på ett personligt sätt, vad det betyder för dig och ditt liv.

Men även de kyrksamma behöver evangeliseras. Där kommer predikan in, och alla sakramenten. Biskop Anders Arborelius framhåller i sin ledare Eukaristi och evangelisation i Stiftsbladet (juni 2005), hur mötet med Kristus i eukaristin ger kraft och glädje att vittna om Kristus i vardagens alla möten med andra människor. Vi måste bli mer medvetna om vår plikt att dela med oss av vår tro till alla dem som söker, säger han. Evangelisation måste bli allt viktigare för oss... i ett samhälle där Gud blivit alltmer bortmotad.

Mycket av det många av oss redan gör är evangelisation – eller re-evangelisation av katoliker, vilket också är en viktig sak. Påven Johannes Paulus II talade i alla sammanhang både om behovet av evangelisation och behovet av re-evangelisation. Här har vi katekesundervisningen, bibelstudiegrupper och reträtter. Vi har våra bönegrupper, Liv i Anden-seminarier, Alpha-kurser och kurser i Läkande förbön där människor tränas till lärjungar. ”Gå ut och gör alla folk till lärjungar”, sa Jesus till sina apostlar innan han återvände till Fadern. Den uppmaningen gäller oss alla, efter vars och ens möjligheter och livssituation. Att göra lärjungar. Och vilket är lärjungens mål? Jo, att bli alltmer lik sin Mästare för att så småningom själv kunna bidra till att forma nya lärjungar.

Låt oss tänka oss att du under ett års tid leder en enda person till andlig mognad, till att verkligen bli en Jesu lärjunge, en som är förankrad i Kyrkan och som själv kan uppmuntra och leda någon annan att bli lärjunge. En enda person – men det är ju bara en droppe i havet tänker du kanske. Nej då! Nästa år kan ni då vara två som fostrar var sin ny lärjunge. År 3 är ni fyra stycken, år 4 är ni åtta stycken. År 10 är ni 1 024 stycken som tränar var sin lärjunge, år 20 är ni 1 048 576 stycken. År 29 skulle ni, enligt denna matematik, vara 536 miljoner för att år 30...!!! Det skulle inte dröja länge förrän hela världen var fylld av lärjungar till Jesus!

Vad väntar vi egentligen på?

VARFÖR BEHÖVS DEN KARISMATISKA FÖRNYELSEN?

Det påvliga hushållets predikant, kapucinmunken och prästen f Raniero Cantalamessa besökte Sverige i januari 2006 på inbjudan av biskop Anders Arborelius. Han höll en veckolång reträtt med stiftets präster och diakoner på Mariadöttrarnas kloster vid Omberg och därefter en reträttdag öppen för allmänheten i Katolska Domkyrkan. Han föreläste också på en ekumenisk konferens med många tillresta deltagare från olika samfund på slottet Bjärka Säby.

I Domkyrkan framhöll f Cantalamessa att det är viktigt att alla kristna får uppleva en personlig pingst i sina liv, precis som lärjungarna den första pingstdagen. I en betraktelse över Apostlagärningarnas andra kapitel uppmuntrade han reträttdeltagarna i Katolska domkyrkan att med öppenhet och förväntan öppna sina hjärtan för allt vad Gud har i beredskap för dem. Pingsterfarenheten, mottagandet av den Helige Ande, är det som ger liv och kraft åt vårt kristna liv.

Att fyllas med Helig Ande är att fyllas med Guds kärlek. Den Helige Ande är elden som brinner i Treenigheten.

P Raniero Cantalamessa

Denna artikel är översatt med tillstånd från vår systertidskrift i England, Good News, med huvuddragen av P Cantalamessas undervisning vid Sverigebesöket:

Dopet i den Helige Ande är den karismatiska förnyelsens stora gåva. Vi behöver uppfyllas –och då och då fyllas på igen - med Helig Ande. Därför är det mycket viktigt att förstå vad dopet i Anden verkligen är. Jesus sade till apostlarna innan han lämnade den här jorden: ”Johannes döpte med vatten, men ni skall bli döpta med Helig Ande om bara några dagar.” (Apg. 1:5) Det räcker med att se vad som hände några dagar senare för att förstå vad dopet i den Helige Ande är. Vad var det som hände? Pingst. Dopet i Anden ÄR pingst. För apostlarna var det den första pingsten; för oss är det en ny pingst. Det handlar inte om en idé utan om erfarenhet. Vi får själva vara med om det som andra erfarit. Detta innebär en ny början, för det är bara när vi tar emot verkligheten som något händer med oss. Kom ihåg vad som hände på pingstdagen. Det kan jämföras med det som händer i eukaristin. I mässan upprepar kyrkan inte bara Jesu ord och handlingar vid den sista måltiden. När handlingarna och orden görs och sägs av en vigd präst händer undret igen och minnet blir NÄRVARANDE. Samma sak händer när vi upprepar pingstberättelsen. Det är inte något sakrament, men verkligheten är densamma. Om denna händelse upprepas av en skara troende i bön och förväntan händer undret igen.

Detta är det tillfälle då kyrkan grundades. Därför är det viktigt att denna händelse i Bibeln alltid hålls fram. När Herren skall göra något mycket viktigt föregås det alltid av tecken och ljud för att dra till sig uppmärksamhet. Detta hände vid skapelsen, vid bebådelsen, uppståndelsen, pingsten. Och det kommer naturligtvis att bli så också vid den andra tillkommelsen. När Gud skall göra en av sina viktigaste handlingar i frälsningshistorien, sänder Han tecken och ljud för att göra apostlarna uppmärksamma på denna viktiga och centrala händelse.

Det var två tecken. De hörde något... en kraftig vind. Apostlarna visste att vind och ande är samma ord (på grekiska ´ruah´). Vinden är en symbol för Guds makt. Vinden kan anta många former; ibland är den så stark att den rör upp oceaner. Ingen kan hejda vinden. Vi kan lagra elektricitet, men vi kan inte lagra vinden. Detta visar hur dåraktigt det är om vi försöker kontrollera Anden. Vinden kan också vara mycket mild, som vår

andedräkt. Om vi slutar andas dör vi. Vinden är en symbol för kraft, mildhet, närhet till Gud. Den finns både inuti oss och utanför.

De såg någonting... tungor som av eld. Detta hade betydelse för apostlarna. Johannes döparen sade: ”Jag döper er med vatten, men han som kommer efter mig skall döpa er med Helig Ande och eld.” Elden är symbolen, Anden är verkligheten. Efter påsken andades Jesus på dem och sade: ”Ta emot Helig Ande”. Åter använde han bilden av andningen. Vinden är Guds kraft och Anden är Guds renande kraft. Hetta och eld kan rena. Apostlarna väntade under tystnad. De var redo; tecknen hade kommit; och nu till verkligheten. Det är lätt att hoppa över den centrala meningen här: ”De fylldes alla av Helig Ande.” (Hur ofta har vi inte hört eller läst dessa ord utan att något händer eftersom vi inte förväntade oss att något skulle hända?!) De fylldes alla av Helig Ande. Vad betyder det? Från teologin vet vi att den Helige Ande är Guds kärlek. Den Helige Ande är den kärlekens flamma som brinner mellan Fadern och Sonen och som är så verklig att den är en person. I stället för kärlek skulle vi kunna använda ord som liv, glädje, tacksamhet etc. ”De fylldes av Helig Ande = de fylldes av Guds kärlek.” De blev totalt indränkta i Treenighetens liv. Dörren öppnades och ett Niagarafall av Guds kärlek flödade över dem.

Min egen erfarenhet av Andens dop var att jag då för första gången blev djupt medveten om vad det innebär att vara älskad av Gud. Det var också apostlarnas erfarenhet vid pingsten. Vi vet, också på ett mänskligt plan, att endast kärleken medför lycka. Tänk er apostlarnas lycka! Tänk er den underbara glädjen i Marias ansikte när hon såg dem förkunna sitt eget Magnificat. Liksom Maria överskuggas apostlarna nu av kraft från höjden. Det är en direkt parallell mellan Maria/bebådelsen/Magnificat och det som hände med apostlarna vid pingsten. Lukas gör den anknytningen när han i sitt evangelium berättar om bebådelsen och i apostlagärningarna berättar om apostlarnas erfarenhet vid pingsten. Guds kärlek är inte bara en belöning, en bekräftelse, den är mycket mer. Den är en objektiv verklighet, något som i Nya testamentet kallas ”ny födelse”, ”kärlek” eller ”nytt hjärta”. Teologin kallar det saliggörande nåd. Detta betyder att man tar emot Treenigheten. Att de fylldes med Helig Ande innebär att de fylldes med Treenigheten. Detta kräver en förklaring. Låt oss gå tillbaka till början av berättelsen. ”När pingstdagen kom ...” Pingsten var liksom påsken uppfyllelsen av en profetia. Allt som hände Jesus hade förutsagts av profeterna för att visa att han verkligen var Messias.

I det gamla förbundet var pingsten ett tillfälle då man offrade till Gud av markens gröda. Senare blev det tillfället då man firade lagen, mot bakgrund av de tio buden på berget Sinai.

De firade det gamla förbundet då Israel valdes till ett heligt folk, ett utvalt folk. I dag firar judarna pingsten som Tora-festen (Tora = den hebreiska bibeln, Gamla testamentet). De offrade ett lamm och 50 dagar senare fick Mose lagen på stentavlor. 50 dagar efter långfredagen skriver Guds finger på nytt en lag, inte på sten, utan på människors hjärtan.

Den Helige Ande är den nya lagen. Hesekiel skriver: ”Jag skall göra ett nytt förbund med mitt folk. Jag skall skriva min lag i deras hjärtan. ...” ”Med min egen ande skall jag fylla er. Jag skall se till att ni följer mina bud och håller er till mina stadgar och lever efter dem.” (Hes. 36:27) Det är först när vi tagit emot Anden som vi kan göra detta. Paulus skriver i Romarbrevet 8 i sin stora dikt om den Helige Ande: ”Nu blir det alltså ingen fällande dom för dem som tillhör Kristus Jesus. (Rom. 8:1) I dag finns det fortfa-

rande miljoner människor som söker och längtar efter de goda nyheterna. Andens lag är naturligtvis Guds kärlek, det nya budet som sammanfattar alla lagar och profeter.

Vilka är de yttre tecknen?

- Anden befriar oss från fruktan till frihet
- Paulus säger att vi inte längre har en slavs hjärta utan en sons/dotters hjärta.
- En grundläggande och radikal förändring sker i människan.

Anden önskar att vi skall fulländas, han vill främja all vår jordiska glädje. Han vet bättre än vi själva vad verklig glädje är. Vår gamla bild av Gud som glädjedödare och motståndare förstörs gradvis och Gud framträder mer och mer för oss som Abba, pappa, Fader. När vi kan vända oss mot Gud och säga Abba, Fader, är vi födda på nytt vilket innebär att upptäcka Faderns kärlek. Från och med nu kommer vårt kristna liv att förändras, inte på grund av fruktan för straff utan av hängivenhet. Det finns två slags lagar: Yttre lagar, bud, föreskrifter, samhällseliga förordningar etc. Dessa måste man lyda, annars blir man straffad. Inre lagar, å andra sidan, fungerar genom sin dragningskraft, inte genom att fösa oss eller dra oss. Vi handlar inte på grund av fruktan, utan med glädje och entusiasm. ”Om ni älskar mig kommer ni att hålla mina bud.” (Joh. 14:15) Vi lyder Gud helt och fullt därför att hans kärlek gläder oss så mycket. Detta är ett nytt sätt att leva som kristen.

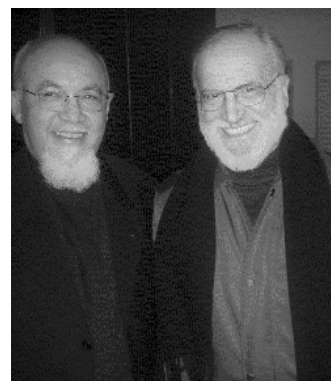
Detta är det viktigaste som den karismatiska förnyelsen har att ge till Kyrkan. Människor dras till den av kärlek, och inte av plikt eller rädsla för straff.

- Vi växer av kärlek, inte av fruktan
- Sakramenten blir levande för oss
- Gud blir vårt liv och vi vill leva i Hans kärlek

Utän detta kan vi leva utifrån vilka idéer som helst om Gud. Människors olika idéer om saker och ting spelar stor roll i Kyrkan. Man har gjort en studie i Frankrike för att se hur Gud framställs i Kyrkan i dag. Det är en deprimerande läsning. Många kristna lever fortfarande med ett Gudsbegrepp från Gamla testamentet. De har inte förstått övergången från lag till kärlek. Vi får aldrig tröttna på att upprepa: ”Kristendomen är en NÅ-DENS religion”.

Kristendomen skiljer sig från alla världens religioner i detta: de flesta religioner talar om vad man får och inte får göra om man vill komma till Gud. Kristendom är INTE vad vi gör för Gud, utan vad Gud har gjort för oss. Alltså är det tacksamhet och inte tvingande regler som utgör grunden för den kristna moralen. Detta är långtifrån klart för alla. Vi behöver den karismatiska förnyelsen för att hålla oss levande, för det finns fortfarande miljontals människor som väntar på att få höra detta budskap.

Översatt och förkortat av Kerstin Jonsson

Diakon Pancho Chin A Loi och P Raniero Cantalamessa i Katolska domkyrkan, Stockholm.

100 ÅR EFTER AZUSA STREET

Lillemor Hallin

Man har, med rätta, kallat 1900-talet för den helige Andes århundrade. Nyårsnatten år 2000 föll Anden över en ung kvinna och därpå över hennes kurskamrater, en liten grupp bibelstudierande ungdomar i Topeka i Kansas. Det blev den ringa början. Vem kunde då ana att år 1906 denna väckelse skulle började ta fart i Los Angeles? Att i år, hundra år senare, människor skulle komma i tusental från hela världen, från alla kyrkor och samfund, för att fira det oerhörda andliga genombrott som där skedde.

En liten grupp afro-amerikaner som längtade efter ett vitalare andligt liv blev avstängda från Andra Baptistkyrkan i Los Angeles 1905. Man fick tillgång till en f d metodistkyrka, senast använd som loge och lagerlokal, vid Azusa Street. 14 april 1906 öppnades denna gudstjänstlokal – bland hö och sågspån och med två skolådor som predikstol. Ledare för gruppen var den ödmjuka och olärde William Seymour, handikappad och av slavfamilj.

Men Gud älskar de små. Det väckelsemöte som då inleddes varade i tre år, dag och natt. Ibland var upp till tusen personer samlade. Människor drogs dit från hela världen för att få uppleva pingsten.

Snart gick strömmen i motsatt riktning. Som en löpeld spreds väckelsen över världen. Men den mötte också hinder. De ”andedöpta” stöttes ut ur kyrkor och samfund. De hånades, föraktades, förtalades och måste därför bilda egna församlingar eller tiga med sin erfarenhet.

1960 kom nästa stora överraskning. Kyrkoherden inom episkopalkyrkan, Dennis Bennett i Los Angeles, tog emot Andens dop, och han varken teg eller lämnade sin kyrka. Det blev uppror i församlingen och man vägrade att behålla honom. Han fick överta en liten tynande församling på en bakgata i Seattle. Detta blev början på den karismatiska förnyelsen i de protestantiska kyrkorna.

I Katolska kyrkan hade påven Leo XIII redan på 1890-talet förklarat det kommande 1900-talet som den Helige Andes århundrade. Han bad alla världens biskopar att samla de troende och be om ett nytt Andens utgjutande. Men de skulle behövas ett koncilium för att bryta ner de stela strukturerna. Påven Johannes XXIII inledde Andra Vatikankonciliet 1962 med bönen: ”Kom Helige Ande och förnya dina under i vår tid som i en ny pingst!”

Han blev bönhörd. Konciliet avslutades 1965 och den karismatiska förnyelsen i Katolska kyrkan inleddes i januari 1967. Samma år startade också den judiska messianska rörelsen, också den till stor del karismatisk. Ungefär vid samma tid kom också huskyrkorörelsen igång, fröet till dagens fristående karismatiska församlingar. Även ortodoxin har fått sin förnyelse. Idag räknar man med att minst 600 miljoner kristna och judar har erfarit pingstens nåd.

Alla delar av kristenheten är alltså berörd av vår tids pingst, den största andeutgjutelsen någonsin. Den Helige Ande är kärlekens och enhetens Ande. Någoting händer i dem som tar emot honom. En ny kärlek spirar fram inom kristenheten. Vår tids pingstförny-

else har utvecklats till världshistoriens största, och enda spontana, ekumeniska rörelse genom tiderna. Man har insett att man faktiskt kan göra allt gemensamt: be, fira gudstjänst, läsa bibeln, arbeta med projekt av alla de slag, undervisa, bedriva själavård, evangelisera...

Man arbetar också på att det judiska folket ska kunna inta sin plats i Kristi/Messias' kropp. Man inser alltmer att det judekristna vittnesbördet fattas idag, och att detta är handikappande. Jesus, Maria och alla de som lade grunden inom kristendomen var judar. Kristi kropp kan aldrig bli hel om inte alla lemmarna finns med.

Den väckelse som inleddes vid Azusa Street för exakt 100 år sedan har alltså börjat omvandla hela kristenheten. Det är sant att många ännu inte berörts särskilt mycket av denna förvandling. Rädsla och fördomar finns kvar på många håll. Men jag tar till mig påven Johannes Paulus' II:s ord: "Gör den Helige Ande känd och älskad i vår tid, som hungrar efter hopp. Hjälp till att ge liv åt den pingstens kultur som är den enda som kan frambringa en kärlekens civilisation och en fredlig samexistens bland människor. Tröttna aldrig på att med ihållande envishet be: Kom Helige Ande! Kom!"

Påven Benedikt XVI fortsätter på samma linje. Till de katolska rörelsernas folk, samlade på Petersplatsen under pingsten 2006, sade han: "Den Helige Ande ger de troende en skarpare blick för världen, livet, historien, och gör dem till främjare av det hopp som aldrig kommer på skam... Över er alla ber jag om ett utgjutande av Andens gåvor, så att vi också idag kan uppleva en förnyad pingst."

LEVANDE VATTEN I LETTLAND

Kerstin Jonsson och Lillemor Hallin

Kommuniteten EFFATA i Riga inledde 2001 ett nytt och mycket framgångsrikt projekt, "LEVANDE VATTEN": helande av människors identitetsrötter. Det gäller läkedom av dem som har problem med sin sexuella identitet, av dem som vuxit upp i dysfunktionella familjer, av dem som utnyttjats sexuellt och/eller psykiskt, av dem som lider av övergivenhet och förkastelse. Läkedom erbjuds människor från alla kyrkor och samfund. Programmet leder till ett helande utifrån ett bibliskt perspektiv. Deltagarna kommer till insikt om att verklig läkedom kommer till stånd endast genom Kristi kors.

Projektet "LEVANDE VATTEN" har snabbt växt till en egen rörelse, LEVANDE VATTEN LETTLAND. Man har två program:

1. "KORSDRAG", 8 veckor. Mötena innefattar tillbedjan, lovprisning, grundläggande evangeliserande undervisning samt samtal och bön för helande i små grupper. Omkring 420 personer har genomgått denna kurs, varav 130 bara under år 2005.
2. "LEVANDE VATTEN", 30 veckor. Intensivt program med dynamiskt arbete i smågrupper. Endast för dem som beslutat att delta hela denna tid. 70 personer genomgick denna kurs 2005.

Man har fr o m 2001 lett fem 30-veckorskurser och mängder av 8-veckorskurser, tio stycken bara under 2004-2005. 66 personer, både lettisk- och rysktalande, har utbildats

till gruppleddare och medhjälpare åt dessa. Just nu översätter man Lillemor Hallins bok *Läkedom i Kristus* till lettiska.

EVANGELISATION 2000 i Sverige har fått en vädjan om ekonomisk hjälp för att organisera en kurs för träning av 65 ledare 20-26 juni 2006. Det är denna ledarkurs vi beslutat att stödja i år.

Övriga händelser under år 2006:

Sverige:

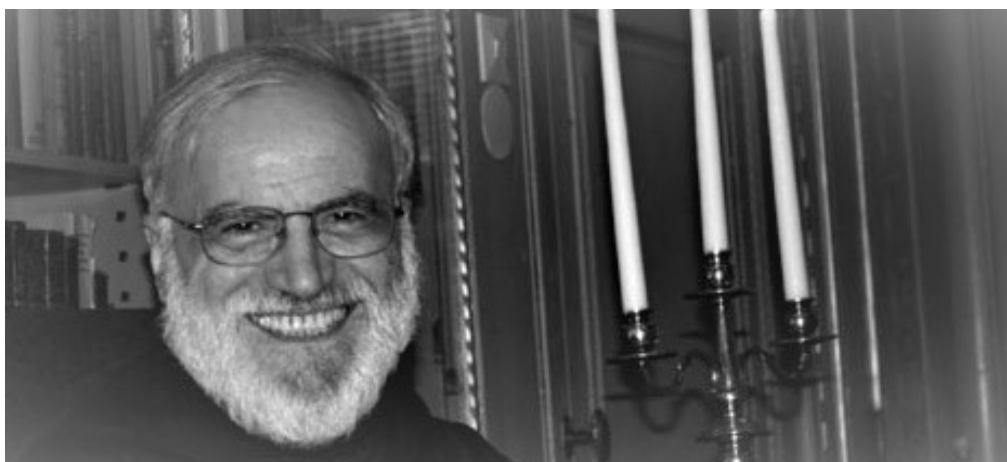
- Ekumeniska Alpha- och Beta-kurser i Tyresö med medverkan av Den Heliga Familjens katolska församling i Haninge.
- AKKS inbjöd till förbönskvällar i Domkyrkan 4 februari och 6 maj.
- Pingst firades i Rom 3 – 11 juni med en rad evenemang. Från Sverige deltog bl a Bengt Malmgren. Många av våra ekumeniska vänner från både S:ta Clara kyrka i Stockholm och frikyrkliga sammanhang fanns också med där.
- Kurs i läkande förbön på Marielund den 19 – 22 juni.
- Kurs i bön för helande har under hösten pågått i S:ta Eugenia församling.
- Liv i Anden-seminarier har arrangerats i Vår Frus katolska församling i Täby under vårterminen. Ledare: Kerstin Jonsson, Lillemor Hallin och Ylva Sundin.
- Under höstterminen har man fortsatt med seminarieserien Att växa i Anden. En reträtt dag hos Birgittasystrarna i Djursholm ingick.
- Lillemor Hallins bok *Strömmar av liv, Om den Helige Andes verk i vår tid*, har kommit ut i ny upplaga på Libris' förlag.
- 17:e Internationella seminariet om evangelisation genom cellgrupper hölls i San Eustorgio församling i Milano med deltagare även från Sverige.

Danmark:

- Sönd 12 febr Helandemässa + Seminarium: Helande av familjeträdet, Tåstrup
- 17 – 19 mars Seminarium om helade relationer, Tåstrup
- 26 – 28 maj Bibelskola om lärjungaskap + praktik av Andens nådegåvor
- Sönd 25 juni Helandemässa + Seminarium: Helande av familjeträdet
- 20 – 22 okt Bibelskola om lärjungaskap + praktik av Andens nådegåvor

Övrigt internationellt:

- 25 – 29 april Azusa Street 100 år, Los Angeles

P Raniero Cantalamessa under ett av sina Sverige-besök. Han framför ett starkt budskap om den Helige Ande och Andens gåvor, och vittnar gärna om betydelsen av sitt eget andedop. Hans värme, ödmjukhet och stora kunskap i Guds ord har gjort honom till en mycket eftersökt talare över hela världen.

2007 KARISMATISKA FÖRNYELSEN I EUROPA FIRADE 40-ÅRSJUBILEUM I WARSZAWA

Den europeiska subkommitten för ICCRS (International Catholic Charismatic Renewal Services) arrangerade ett firande av Katolska Karismatiska förnyelsens (CCR) 40-årsjubileum i Warszawa 27-30 september. Från Sverige deltog Pancho Chin a Loi, Maria Urbom och Bengt Malmgren.

Bengt Malmgren rapport:

Karismatiska förnyelsen får starkt stöd av biskoparna och Vatikanen. Påvarna Johannes Paulus II och Benedikt XVI har båda bett den Karismatiska förnyelsen att sprida Pings-tensspiritualitet över världen. "Visa vem Jesus är och vittna om honom", sade biskop Bronislaw Dembrowski vid öppnandet. Den nytillträdde ärkebiskopen i Warszawa, Kazimierz Nycz, sade vid det avslutande Eukaristi-firandet: "Det är inte bara ni som firar detta jubileum, det är hela Kyrkan". Den karismatiska förnyelsen är inte en rörelse, utan ett verk av den Helige Ande med syfte att förnya hela Kyrkan.

150 representanter från Europas länder kom till Warszawa. De kom från Belgien, England, Finland, Frankrike, Irland, Italien, Kroatien, Lettland, Litauen, Malta, Nederländerna, Norge, Polen, Portugal, Rumänien, Skottland, Slovakien, Spanien, Sverige, Schweiz, Tjeckien, Turkiet, Tyskland, Vitryssland, Ukraina, Ungern och Österrike. Där fanns också representanter från några internationella nätverk: Catholic Fraternity of Charismatic Communities, kommuniteten Sword of the Spirit och Evangelisation 2000.

Marie Berne från Irland talade om Dopet i den Helige Ande, Jude Muscat från Malta talade om att växa i de andliga nådegåvorna. Charles Whitehead från England höll ett uppskattat tal över ämnet "att leda med vision". Christof Hemberger från Tyskland talade om att föra vidare ledarskap från den äldre till den yngre generationen. Diakon Laszlo Gorove från Ungern talade om att evangelisera familjen. Sr. Mary O'Duffy, som representerade Evangelisation 2000, talade om evangelisationsskolor och CCR och Martin Steinbereithner från Belfast talade om ekumenisk enhet.

Var ödmjuk, lyssna, handla.

Oreste Pesare, direktor för ICCRS påminde om de fem centrala målsättningarna för Katolska karismatiska förnyelsen (CCR): omvändelse, helgelse, att bygga upp Kyrkan med de andliga nådegåvorna, evangelisation och slutligen integration i kyrkans pastorala liv. "Vi behöver kraften från ovan, vi behöver också ge denna kraft åter till Gud: det är inte vi själva utan Herren som skall leda våra liv", sade han. Oreste visade på tre vägar att förverkliga karismatiska förnyelsens målsättning: var ödmjuka, lyssna och handla. Ödmjukhet: Vi är inte goda i oss själva. Jesus är den som räddar oss, och utan honom är vi förlorade. Lyssna: Var öppna och lyssna till Anden och sök varje dag efter en personlig relation till Herren. Handla: CCR är inte en filosofi eller en plattform för diskussioner. Den är inte heller en samling vackra lovsånger. Det är frågan om praktisk kristendom. När Anden leder oss måste vi handla. Oreste tog som exempel Filippus (Apg 8). Han var ödmjuk och lyssnade, och handlade utifrån den ledning han fick via Anden.

Situationen i Europa en utmaning.

Michelle Moran, nybliven president för ICCRS' internationella råd delade en erfarenhet hon haft som föreläsare på en karismatisk konferens för unga i Brasilien. Man frågade

henne: "Vi har erfarit dopet i den Helige Ande, vad skall vi göra nu?" Michelle menade att vi kan lära oss av de brasilianska ungdomarna. I Europa har vi en tendens att säga: Vi har tagit emot dopet i den Helige Ande, låt oss ha ännu en stund av härlig lovsång. Vi tar aldrig steget vidare och blir aktiva i världen som svar på den gåva vi fått ta emot. Michelle utmanade oss att gå vidare: Karismatiska förnyelsen fyller 40 år. Skall vi säga: Livet börjar vid 40, eller skall vi säga: Låt oss slappna av efter alla dessa spännande år och njuta av vad vi uppnått. Europa är en kontinent som erbjuder stora utmaningar. Som kristna kan vi inte vara passiva utan med utgångspunkt från vad vi fått ta emot bidra till Europas utveckling, att bygga kärlekens civilisation. Michelle nämnde påven Johannes Paulus II's encyklika *Ecclesia in Europa* som tar upp de utmaningar som vi som kristna har att möta på vår kontinent. ICCRS har gett ut ett studiehäfte till encyklikan. Michelle nämnde de nya européerna. En jätteutmaning är att åstadkomma integration i ett Europa med så många nya invandrare från jordens alla hörn som kommer hit både legalt och illegalt. Hur skall vi kristna kunna bidra till denna integration när vi inte ens inom Karismatiska förnyelsen är medvetna om allt som sker. Michelle nämnde att Nationella Servicekommittén för Karismatiska förnyelsen i Katolska kyrkan i England står i kontakt med karismatiska grupper i London som kommer från fransktalande Afrika, engelsktalande Afrika, Indien, Polen, Lettland, Litauen, Brasilien, Colombia etc. Nyligen besökte hon i Wales en konferens som samlade 250 karismatiska katoliker från Kerala i Indien. De bodde alla i Europa och längtade efter att sprida evangeliet på vår kontinent. Välkomnar vi dem till oss?

Efter 40 år i öknen – Dags att inta det utlovade landet.

Michelle Moran gav oss till sist en biblisk bild för Karismatiska förnyelsens 40 år: Hon jämförde dem med Israels folks 40 år i öknen. För många innebar den Karismatiska förnyelsens framväxt en frigörelse till ett nytt liv i den Helige Ande, en ny personlig relation till Jesus Kristus, en ny kärlek till Kyrkan, till bibelordet, förlåtelse, helande, att tjäna genom de andliga nådegåvorna. Sedan har det varit en lång ökenvandring. En del har gått vilse, en del föredrar att stanna i öknen. Men den som stannar i öknen dör. Nu är det tid att gå över Jordan och ta det utlovade landet i besittning. Vi vet inte hur djup floden är och vad som väntar på andra sidan. Vi behöver vara orädda och tillitsfulla till den plan Gud har med sin kyrka.

Warsawa 2007. Karismatiska förnyelsen 40-årsjubileum. Några ur den nordiska gruppen.

FINLANDS FÖRSTA KATOLSKA KARISMATISKA SAMLING

Den 8 till 10 september 2007 hölls Finlands första katolska karismatiska konferens. Platsen var Birgittasystrarnas vackra och ändamålsenliga kurs- och gästhem Stella Maris i Koisjärvi, mellan Åbo och Helsingfors. Initiativtagare och ledare var

Lina Joannou-Jyränki som här rapporterar:

Många runtom i världen bad för vårt första katolska karismatiska möte i Finland med ICCRS' direktör Oreste Pesare och fader Renato Tisot. När det startade, på Jungfru Marias födelsedag, förutsatte jag att det skulle bli en välsignad konferens, och så blev det också. Jag hade länge bett om en ny pingst för Finland och detsamma hade många vänner inom förnyelsen i olika länder gjort. Även om vi var en liten grupp (10 personer när vi började och 12 när vi slutade) erfor jag att Herren gav oss denna samling som en gåva, ett tecken på Hans oändliga kärlek till varje land, som alla är viktiga för Honom. Vi var som i Övre salen och väntade på den Helige Andes utgjutande.

DVD:n om den karismatiska förnyelsen var en god introduktion i hur förnyelsen började i Katolska kyrkan och hur den integrerades där. Fader Renatos och Orestes vittnesbörd visade verkligen hur den Helige Ande blåser vart den vill, genom att först röra vid en människa och sedan leda henne vidare.

Under bönen för inre läkedom, ledd av fader Renato, kände jag Herrens närvaro mycket starkt, Hans medlidande och helande beröring av varje epok i mitt liv; och jag kunde förlåta alla jag mött. Lovprisningen öppnade mitt hjärta och förenade det med den himmelska härskaran som upphöjer Treenigheten. Allra värdefullast var emellertid den dagliga mässan till minne av det heliga korsoffret, med sång och lovprisning av vår Herre och Frälsare. Herrens närvaro under den natt vi avsatte för tillbedjan gav mig en ny hunger efter att prisa honom ännu mer och den fyllde mitt hjärta med Hans kärlek till mina bröder och systrar.

Efter bönen om den Helige Andes utgjutande kände jag på allvar att jag var en del av Guds folk, ett hav av människor som vandrar mot Solen vid horisonten.

Detta var en oförglömlig week-end tack vare den Helige Ande, tack vare Oreste och fader Renato med deras övertygande undervisning och tack vare Lillemor Hallin och Pancho Chin A Loi från Sverige och deras stärkande närvaro. Det var också en välsignelse att husets kaplan, fader Frans, var med oss hela tiden och att Birgittasystrarna tog så väl hand om oss. Det var ingen tillfällighet att vi var där, vi hade utvalts för att bära frukt.

Pancho Chin A Loi och Lillemor Hallin deltog från Sverige. Pancho medverkade som musiker, vilket var synnerligen uppskattat. Här några reflexioner av honom:

Andligt sett var detta en stor konferens – trots att den till antalet deltagare var mycket liten. Vi som var med tog emellertid emot stora välsignelser från Herren. Det var en verklig glädje och inspiration för oss alla att delta. Även de finska deltagarnas vittnesbörd visade detta.

Att dessutom ICCRS' ordförande Oreste Pesaro och P Renato Tisot kom så lång väg pekar på att Gud själv kallat dem, att detta möte var ett viktigt steg för förnyelsen i Finland. Så upplevde även Lillemor Hallin och jag det.

Lina Joannou-Jyränki ska också ha all heder av sitt gedigna förarbete. Hon har i många år längtat, arbetat och bett för att ett förnyelsearbete ska komma igång i Finland. Hon behöver allas våra förböner också för sitt fortsatta arbete.

Lillemor Hallin

EN PIONJÄRS REFLEKTIONER

Fader Tom Forrest C.Ss.R var huvudtalare på en av våra konferenser i Sverige 1991 och har betytt mycket för framväxten av den karismatiska förnyelsen i kyrkan. Bl.a. tog han initiativet till projektet EVANGELISATION 2000 och skrev boken Bön för en ny evangelisation, även översatt till svenska (Catholica 1990). Han skriver i en artikel i ICCRS Newsletter augusti/september 2007 bl.a. följande om Andens gåvor och Andens frukter:

Min egen övertygelse är att det jubileum som vi just nu firar av den karismatiska förnyelsens 40-årsjubileum bara är början på den nya vår som påven Johannes Paulus II profeterade om och utlovade.

Hur skall vi gå framåt med kraft? Vilken är nyckeln? Jag tror det är viktigt att vi urskiljer vilken riktning den Helige Ande pekar ut åt oss just nu. Under de gångna 40 åren har vi fokuserat på den Helige Andes gåvor. Dessa är förvisso livsavgörande och underbara. Jag tror inte att vi överdrivit deras betydelse som den kraftkälla som burit förnyelsen till världens ändar och in i millioner människors hjärtan och hem.

Men något annat är ännu viktigare. Något som skulle bli vårt fokus för förnyelsens kommande 40 år och, för den delen, också för hela den katolska kyrkans återstående historia. Jag tror att den nya betoningen måste bli på den Helige Andes frukt snarare än på gåvorna.

Den Helige Andes gåvor är de redskap som Kristus lovade lärjungarna för att de framgångsrikt skulle kunna utföra hans gudomliga uppdrag här på jorden. Den karismatiska förnyelsens slutliga uppgift är emellertid att föra ut den Helige Andes frukter genom att på ett vist och generöst sätt använda Andens gåvor. Även om båda behövs så är målet viktigare än redskapet.

Gåvorna i sig gör oss inte till helgon eller öppnar paradiset portar för oss. Judas fick vissa gåvor då han sändes ut tillsammans med de andra apostlarna, två och två, men uppenbarligen lyckades han inte komma in genom den himmelska porten.

Det är den Helige Andes underbara, heliggörande frukter som öppnar den himmelska porten för oss. Paulus räknar upp dem som kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet ödmjukhet och självbehärskning (Gal. 5:22-23). Varenda mänsklig varelse, utan undantag, behöver alla dessa nio förvandlande och gudomliggörande välsignelser, men så många söker dem på fel ställe. Man finner dem inte i droger, alkohol, pengar, sex, berömmelse, fysisk skönhet eller makt, inte heller på psykiatrikerens soffa. Jesus avslöjar deras enda källa för oss när han lovade att sända oss sin friggörande Helige Ande.

Herren lovade att göra oss till människofiskare (Matt. 4:19). Yrkesfiskare använder det bästa bete som finns och när det gäller uppgiften att dra till sig människohjärtan finns det inget bättre bete än den Helige Andes frukter. Dessa är det värdefullaste som vi någonsin har blivit erbjudna. Även om en människa är sällspott tilldragande, världsberömd eller omåttligt rik, så har han/hon inget hopp om att leva ett lyckligt liv om så bara en enda av de tre första av Andens frukter på Paulus' lista fattas.

I 40 år har vi sökt och fokuserat den Helige Andes gåvor. De närmaste fyrtio åren, och under resten av mänsklighetens historia, ska vi alltmer ägna oss åt den globala frukt som gåvorna är avsedda att få fram: en värld som är totalt förvandlad, som är gudalik (gudomlig?) genom ett ständigt utgjutande av den Helige Andes välsignelser: glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet ödmjukhet och självbehärskning. Vi har blivit smorda och utsända för att hela och helga människor och göra alla folk till lärjungar. Det krävs ingenting mindre än en smörjelse av hela kyrkan med ett överflöd av den Helige Andes nio frukter för att kunna fullgöra denna uppgift.

Översättning: Kerstin Jonsson

Övriga händelser under år 2007:

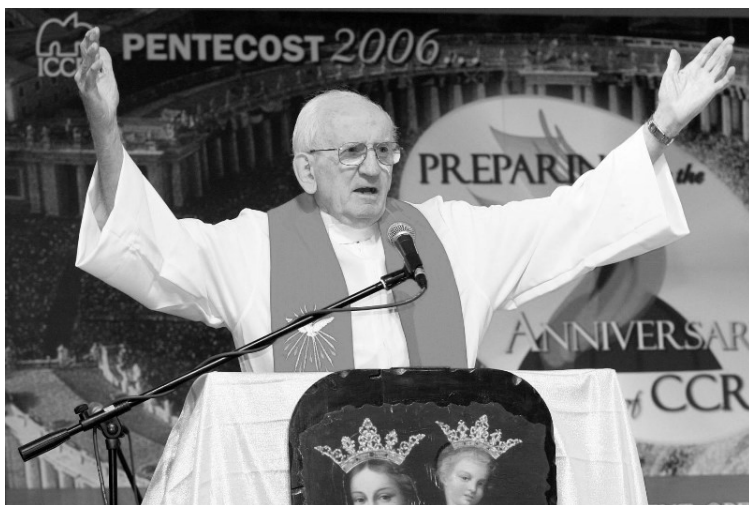
- AKKS inbjöd till förbönskvällar: 7 februari i Domkyrkan, 18 april i Vårfrukyrkan i Täby samt 9 oktober åter i Domkyrkan.
- Växa i Anden-seminarier arrangerades under vårterminen i Vår Frus katolska församling i Täby under ledning av Kerstin Jonsson, Lillemor Hallin och Ylva Sundin.
- Ekumeniska Liv i Anden-seminarier hölls i S:ta Clara kyrka veckorna mellan påsk och pingst. Ledare var diakon Inga PAGRÉUS och Bengt MALMGREN. Flera från AKKS medverkade.
- AKKS medverkade också i pingstkonferens i S:ta Clara kyrka under pingsthelgen 25-27 maj.
- Kurser i läkande förbön hölls

1) i S:ta Eugenia församling, Stockholm, under vårterminen, med Lillemor Hallin som ledare. Kursen påbörjades under hösten 2006.

2) på stiftsgården Marielund den 18 – 21 juni. Regi: den ekumeniska självvårdsrörelsen Helhet genom Kristus. Kerstin Jonsson och Lillemor Hallin medverkade.

- ICCRS' ledarutbildning pågick 3 – 23 juni i Rom. Från Sverige deltog Elisabeth Kazincy.

ÅRSSKIFTET 2007/2008. AKKS BLIR KKS (Katolsk Karismatisk förnyelse i Sverige)

T.v. F Tom Forrest.

Nedan: Pancho Chin ALoi i samtal med Lina Joannou-Jyränki från Finland. I mitten Linas son Jere. (Warsawa 2007)

AKKS (Arbetsgruppen för Karismatisk förnyelse i Katolska Kyrkan i Sverige) har under ordförandeskap av Lillemor Hallin fungerat som samordnare och främjare av det karismatiska förnyelsearbetet i Sverige. AKKS har också varit den struktur som hållit kontakten internationellt med ICCRS, *International Catholic Charismatic Renewal Services*, ett organ som samordnar karismatiska förnyelsen internationellt och har statuter som reglerar dess förhållande till påve-stolen. AKKS har av ICCRS varit erkänd som "National Service Committee" för Sverige, d.v.s. den grupp som man officiellt auktoriserar som kontaktorgan för varje nation.

Inom AKKS har man diskuterat att förändra arbetssättet, och vid styrelsemötet 22 september beslutade man att avsluta den gamla organisationen.

AKKS upphör därför vid årsskiftet 2007/2008, och den tidigare styrelsen avgår.

Samtidigt har man utsett diakon Pancho Chin A Loi att bli ordförande i den nya organisationen för katolska karismatiska förnyelsen i Sverige samt att kring sig utse en ny styrelse.

Den nya organisationen kommer att heta KKS, vilket står för *Katolsk Karismatisk förnyelse i Sverige*. Detta kommer att förankras hos ICCRS, så att den nya organisationen får status som "National Service Committee" för Sverige.

Bengt Malmgren

Diakon Pancho Chin A Loi ny ledare för det karismatiska förnyelsearbetet

Pancho presenterar här sig själv samt några tankar kring hur han vill arbeta.

För er som inte vet vem jag är, kan jag säga att jag är ständig diakon i Heliga Trefaldighets församling i Järfälla. Jag är också musiker. Jag vill börja med att uttrycka min tacksamhet för den fantastiska grunden som arbetsgruppen för katolsk karismatisk förnyelse i Sverige (AKKS) har lagt ned under ledning av Lillemor Hallin med stöd av Kerstin Jonsson, där även Bengt Malmgren och Maria Fischer har varit stridsmän i Herrens tjänst och till sist även jag. Att den Helige Ande har verkat på ett underbart sätt upplever jag så starkt idag när jag har fått uppdraget att bilda en ny National Service Committee. Med andra ord en ny styrelse som helt enkelt fortsätter att ställa sig till förfogande att fortsätta verka för karismatisk förnyelse här i stiftet inom ICCRS (International Catholic Charismatic Renewal Services) i Rom.

I första hand är kyrkan byggd på klippan och däri finns den stora tryggheten men när jag tänker på grunden som AKKS har lagt, så fylls mitt hjärta av lovsång till Herren. De har grävt djupt och grunden har lagts på berget. När man se och hör och upplever detta, hur skall man då kunna låta bli att gå vidare, genom att lyssna in och handla under Guds Andes inspiration?

Inför detta stora ansvar är jag därför full av förtröstan och förväntan men självklart också väldigt tacksam för det stora stödet jag får av min kära hustru Monique samt av Lillemor, Kerstin, Bengt och Maria. Det är en stor glädje att Bengt Malmgren tackat ja till att vara sekreterare och Görel Hedberg kassör i den nya styrelsen som kommer att byta namn till KKS (Katolsk Karismatisk Förnyelse i Sverige). Kära bröder och systrar, ta med oss i era böner så att vi får Herrens fulla ledning i en ny styrelse och kan fortsätta

att vara kanaler för den Helige Andes förnyelse av alla troende. Att vi får nåden att inte bara genom information, men också personligen presentera Jesus Kristus, vår Herre, för varje enskild och för alla människor.

Er tjänare i Kristus

Pancho Chin A Loi

Lillemor Hallin, avgående ordf, skriver:

I arbetsgruppen har vi givit en av våra medlemmar, Pancho Chin A Loi, uppdraget att bilda en helt ny ledningsgrupp och inleda ett arbete av delvis annan karaktär. Pancho är diakon, musiker och ledare för bönegruppen i Hagsätra. Tillsammans med sin hustru Monique och sin bönegrupp medverkade han under flera år i den ekumeniska evangelisationen med gatukök på ”plattan”, Sergels torg, i Stockholm. Den grupp som nu samlas kring honom är full av erfarenhet och kompetens. Vi önskar dem all Guds välsignelse i deras arbete.

Vi andra, Bengt Malmgren, Kerstin Jonsson, Maria Fischer och jag, tackar alla er som varit engagerade i arbetet under åren som gått; alla er som har läst Nyhetsbrevet; alla er som sänt bidrag både till verksamheten i Sverige och i Lettland och till ICCRS’ arbete i tredje världen; alla er som sänt oss vittnesbörd och glada hälsningar, många frågor, kloka råd och även kritikvid behov. Tack ni som bett för oss! Och vi som träder tillbaka, vi finns ju kvar, så vi är mottagliga för kontakter även i fortsättningen.

Hjärtliga hälsningar till var och en av er

AKKS genom Lillemor Hallin

2017

Nu, 10 år senare, efter att ha skrivit denna sammanställning av vårt tidigare arbete, vill jag avsluta med några reflektioner över vad den karismatiska förnyelsen skulle kunna ge till Kyrkan i Sverige idag, och med tiden i ett vidare sammanhang.

VAD HAR DEN KARISMATISKA FÖRNYELSEN ATT GE TILL KYRKAN?

Förnyelsen är mycket liten i Sverige, men man kan ändå skönja vissa tendenser i dess kallelse och uppgift. Den vill föra människor in i ett personligt förhållande till Jesus Kristus, fyllt av den Helige Ande, i Kyrkans och församlingens gemenskap. Detta leder till ett fördjupat böneliv, både enskilt, i familjen, i församlingen och i en eventuell bönegrupp.

Många har genom förnyelsen kommit tillbaka till Kyrkan eller återupptäckt hennes rikedom. Sakramenten har fått ny betydelse. Genom själavården, främst bönen för helande, har många börjat ett nytt liv. Den själavård som utövas inom förnyelsen har bara i Stockholmsområdet nått hundratals, om inte tusentals, personer. Den har ofta åtföljts av praktiska och ekonomiska insatser för behövande människor och familjer. Många har börjat ett nytt liv och även själva börjat stödja andra. Äktenskap har räddats.

Insikt om människors behov av kunskap har gjort att man inom förnyelsen utvecklat bibelundervisning i olika former, viss undervisning inom bönegruppens ram där så är möjligt, Liv i Anden-seminarier (att leva medvetet under Andens ledning), kurser om Kyrkans tro, konferenser med gedigen undervisning av goda lärare, ledarutbildning, osv.

Inom förnyelsen växer det fram initiativ som bygger upp både individer, äktenskap, familjer och hela församlingar. För hjälp till äktenskapen har t ex den franska kommuniteten Chemin Neuf sedan sommaren 1993 genomfört några sk Kana-reträter i Sverige. Med svensk hjälp inledde Chemin Neuf liknande verksamhet i Lettland från 1994.

I församlingarna försöker vi bygga upp samverkan med våra präster genom bland annat ett intensifierat böneliv och undervisning och utbildning av lekfolket.

Vi är alla kallade att evangelisera, något som kan göras enskilt, i grupp och som hel församling. En evangelist måste ha en egen levande tro, men också kunskap och träning. För detta byggs världen runt katolska evangelistskolor i tusental, med kurser från några veckor till några år. Även inom den svenska förnyelsen har vi arbetat med detta. Vi har också från svensk sida hjälpt till att bygga in evangelistutbildning i ett katolskt teologiskt lekmannainstitut i Lettland. Hundratals letter har därigenom fått undervisning och praktisk träning i evangelisation.

Varje församling har en stor evangeliserande uppgift och möjlighet. Här finns plats för många informella tjänster. Att människor hälsas välkomna vid kyrkdörren, att förbönsdelen även har plats för aktuella och personliga förbönsämnen, att nykomlingar tas om hand vid kyrkkaffet, att församlingen över huvud taget framträder som en kärleksfull gemenskap – allt detta gör att den växer.

Den ”nya evangelisationen” är en kallelse till hela Kyrkan. Det karismatiska världsvida samarbetsnätet och karismatikernas bredvillighet att gå i tjänst för Kyrkan gör att de ofta blir pionjärer.

Inom förnyelsen har man lätt för goda ekumeniska relationer som även de kan bli ett bidrag till Kyrkans liv. Dessa relationer kan ta sig uttryck i gemensam bön i många former, t ex gemensam utbildning (bibelkunskap, evangelisation, själavård mm), gemensamma konferenser, gemensamt praktiskt karitativt arbete.

Vad kan alltså den karismatiska förnyelsen bidra med i Sverige? Den kan hjälpa människor att ta sin kristna och katolska tro på allvar, att växa i den, att omsätta den i praktiken – för att sedan hjälpa andra att göra samma sak.

Men vi får också räkna med det faktum att här finns ingen mänsklig grundare. Förnyelsen är ett suveränt verk av Gud själv. Hela målsättningen är skriven i himlen. Vi ser redan hur förnyelsen verkar läkande på både individuella människor och större mänskliga sammanhang. Vi ser med vilken iver evangelisationen går framåt där den uppmuntras och får chansen att utvecklas på ett sunt sätt. Det glada budskapet förs vidare som just ett glatt budskap, utan moralistiska pekpinna. Det följs av under och tecken, som också de är källor till glädje, precis som under Kyrkans första århundraden. Den ekumeniska öppenheten gör att människor från alla samfund dras samman till gemenskap, en gemenskap där man lätt, i kärlek och i glädje, kan lära av varandra. Och vi har mycket att lära av varandra.

Eftersom Gud är gränslös kan vi redan idag ibland märka, ibland ana oss till, en framtid med skolor av helt nytt slag, en ny sjukvård, en ny politik, nya relationer mellan människor och folk, en förnyad kyrka med ett förnyat gudstjänstliv och slutligen en förnyad värld.

Lillemor Hallin

Slutligen vill jag tacka för den uppgift Gud själv gav mig: att under 24 år leda detta arbete i Sverige tillsammans med honom och de många vänner som ingått i styrelsen och i skaran av kontaktpersoner. Det är ganska många som har kommit och gått i dessa uppgifter genom åren.

TACK!

Tack Herre för denna helt oväntade uppgift som du gav mig. Tack för medhjälparna som du sände till mig! Tack för deras vänskap, trofasthet och stora gåvor. Att vi fick växa i tro och frimodighet och tillsammans klara allt större uppgifter. Jag överlämnar dem alla till dig, Herre.

Tack för alla människor som vi mötte i olika sammanhang. Tack för dem som glatt oss med sin uppmuntran, för alla dem som vi fått se helas och växa och hitta en ny väg och kanske en ny kallelse.

Tack för din Helige Ande, för alla hans gåvor och frukter och för glädjen att också få ge dem vidare till andra. Tack för helande som vi själva fått ta emot och som vi fått ge vidare med din hjälp! Tack för glädjen att se en ny glans i människors ögon! Bara i dig, Herre, kan vi göra detta.

Tack för de stora personligheter som vi fått möta i vår Kyrka! Att vi fått lyssna till och lära känna alla dessa dina älskade vänner. Och att vi med stolthet kunnat presentera dem för våra vänner från andra traditioner.

Tack Herre, för broar som vi fått vara med och bygga till både kristna och till många, många andra. Tack för uppmuntran och kärlek som vi fått från så många håll och som har gett oss styrka och mod.

Tack för Oblatfäderna, p Clyde Rausch, p James Meysenburg och p Kasper Deis, som hjälpte oss igång från början, som samarbetade med oss, som gick med oss överallt och stödde oss till dess vi ”kunde flyga själva”.

Tack för alla generösa ordenssystrar och lekmän som gav oss medel så att vi kunde hjälpa andra där det behövdes. Tack för våra första stora förebedjare, min mor Margit och Kerstins syster Ulla-Britta, och för alla andra som troget bett för oss och sporrat oss när vi mött förtal och andra motgångar.

Tack för dem som då och då kom resande från andra länder för att hjälpa till och stödja oss: för syster Nancy Kellar från New York, pater Manuel Casanova från Rom, fader Lars Messerschmidt från Köpenhamn och pater Per Waagö från Färöarna. Tack för deras stöd i alla år.

Tack för glädjen i Lettland när vi kunde komma dit med det glada budskapet efter deras långa tid av förtryck! Tack för att de, med din hjälp, Herre, kunnat göra storverk av de små bröd och fiskar som de fått! Låt samma under ske i Sverige!

Tack, Herre, för ICCRS, för deras kreativitet och uthållighet. För vad de, med ständigt knappa medel, har betytt och än idag får betyda för hela världen! Tack för den glädje, det mod och den kunskap som de spritt, som fått miljontals människor att resa sig och bli aktiva arbetare för ditt rike. Välsigna deras fortsatta arbete, Herre!

I år firar den karismatiska förnyelsen sitt guldjubileum, sitt 50:e år. Tack för allt som du gjort med oss genom den, Herre, som vi aldrig drömde om ifrån början, 1972! Vi i trodde att vi skulle vara i en liten from grupp i utkanten av Kyrkan och världen, och du sände oss ut för att vara med och skaka om både Kyrkan och världen!

Ära vare Fadern och Sonen och den Helige Ande

Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen

Lillemor Hallin

Utan den Helige Ande
är Gud långt borta
är evangeliet död bokstav
är Kyrkan bara en organisation
är auktoritet detsamma som dominans
är mission detsamma som propaganda
är liturgin inget annat än besvärjelse
är det kristna livet en slavmoral.

Men i den Helige Ande
har kosmos uppstått och ropar
i födslovånda inför gudsrikets födelse
lever den uppståndne Kristus
är evangeliet en kraft till liv
återspeglar Kyrkan Treenighetens liv
blir auktoriteten en tjänst till befrielse
blir missionen en ny pingst
blir liturgin både en åminnelse och ett
föregripande
blir det mänskliga handlandet
gudomligt.

Metropolit Ignatios av Latakia